

Елизабет Агълър

*Преплетените съдби на две жени
и мъжете в техния живот.
Чаровниците, които искат толкова много...
и дават толкова малко*

Чаровниците

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ЧАРОВНИЦИТЕ

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Преплетените съдби на две жени и мъжете в техния живот. Чаровниците, които искат толкова много... и дават толкова малко.

Мирабела Матюс, авторка на криминални романи, получава неочакван дар от съдбата. Оказва се, че вече е богата — освен пари покойната ѝ леля ѝ е завещала вилата си в Южна Франция. Вила „Романтика“ е свързана с романтичната история на първата си собственица — прочута жена, която е имала много любовници, но е обичала само един от тях.

Без да подозира какво я очаква, Мирабела продава апартамента си в Лондон и заминава за Франция. Във влака от Париж за Ница се запознава с Верити, която е избягала от неверния си съпруг. Нещо я подтиква да приюти във вилата тази млада жена. Последното, което двете очакват, е по пътя към „Романтика“ някой да се опита да ги убие, като изблъсква колата им от шосето.

Чад Прескот, известен хирург, вече смята „Романтика“ за своя, докато не разбира, че греша. Много скоро се забърква в история, заплашваща живота му, а като капак се влюбва в законната притежателка на вилата.

Чаровни мъже обсаждат „Романтика“, но Мирабела и Верити трябва да преценят на кого да се доверят и кой използва чара си като маска, скриваща лицето на убиеца.

ПРОЛОГ

16 АПРИЛ 1912

КАРТИНАТА

Уолтър Матюс, наричан Железния, се наливаше в бара в първа класа на новия луксозен презокеански кораб „Титаник“, който цепеше със сигурен ритъм водите на Атлантическия океан. Нямаше нито вълни, нито вятър. Водата бе равна като дъска. Над главата му трептеше лека мъгла, а небето беше блеснало от толкова много звезди, че пред него светлините на огромния кораб бледнееха.

Уолт се бе заел да изпие едно двойно уиски „Маккалан“ — питието, което предпочиташе преди вечеря, в която и точка на света да се намираше — било на кораб, било в някой салон в Лондон, в луксозен апартамент на последния етаж на някой небостъргач в Манхатън или в кану по течението на Амазонка, защото той, разбира се, вярваше, че в места като джунглата човек винаги трябва да си носи провизии. Така беше цивилизовано, макар че в джунглата винаги можеше да се случи ботушите ти да ги атакуват огнени мравки или в салона да се окажеш нападнат от нечия грозна дъщеря, която „гали клавишите“, както се казваше, без капка чувство.

Той постави картината на бара. Тя изобразяваше речна сцена и бе дело на художника Джоузеф Малард Уилям Търнър и Уолт бе останал заплепен от замъглените ѝ цветове. Щеше да я подари на любовницата си, за да ѝ напомня за нощите, които бяха прекарвали заедно.

Подаръкът бе професионално обвит във водоустойчива опаковка. „За всеки случай, сър — каза му продавачът с лека усмивка. — Човек никога не може да има вяра на океана.“

„Правилно“ — помисли си сега Уолт, когато си даде сметка за стържещия шум и люшването настрани, от което чашата му се плъзна до средата на махагоновия бар и едва не падна в скута на друг клиент. Той махна извинително с ръка дори докато ставаше от стола си, защото

вече нямаше какво да го задържи на мястото му. Центърът на гравитация се бе разместил, а с него и огромният нов непотопяем кораб.

Уолт бе сред първите, които излязоха на палубата. Посрещна ги ужасен студ. Край тях се извисяваше огромна скала. Бяха се блъснали в айсберг.

Джентълмен до мозъка на костите си, той помогна на дамите да се качат в постоянно люшкащите се спасителни лодки, които се надигаха и спускаха с движението на кораба. Нито за миг обаче не изпусна картината — държеше я прибрана във вечерното си сако. Преди сблъсъка се канеше да слезе долу за вечеря и, разбира се, се бе облякъл така, както подобаваше на пътник от първа класа. Малко съжаляваше, че пропусна вечерята — със сигурност щеше да бъде хубава и солидна, малко по френски, както често биваха вечерите на големите кораби. На Уолт обаче това му харесваше. И съжаляваше за уискито, което го бе заляло целия, включително ръчно ушитото му сако от „Соумс и Уитби“ и дори бе изпръскало безупречно белите му ръкавели с копчета от злато и сапфири в тон с копчетата на твърдо колосаната бяла риза.

Положението бе катастрофално — той го знаеше. Знаеше какво готви съдбата на всички им, чуваше писъците на ужасените жени от долната палуба, плача на деца и бебета, ругатните на моряците, които се опитваха да спуснат малобройните спасителни лодки от палубата на постоянно помръдващия кораб.

Сега „Титаник“ се плъзна още по-надолу, наклони се, кърмата отиде нагоре. Лодките, които вече бяха във водата, се отдръпнаха, за да не ги повлече спиралата, която се завихри надолу към океана, когато корабът бързо започна да потъва.

— Господин Матюс, сър, елате насам!

Един офицер го сграбчи за ръката, дръпна го към стълбичката до корпуса, която водеше до малка гумена лодка. Но Уолт отстъпи назад, когато към тях се втурна млада жена. Писъците замираха в гърлото ѝ, а лицето ѝ бе разкривено от страх.

— Насам! — обади се той и я стисна за ръката.

— Сега скачайте! — Бутна я с такава сила, че тя падна с краката надолу в оранжевата лодка.

— Скачайте и вие, господине! — повика го офицерът от лодката.

Уолт обаче виждаше, че лодката е препълнена. Стиснал картината с една ръка над главата си, той скочи в ледените дълбини, сграбчи въжето на лодката със свободната си ръка, замахна с крака, които вече се вцепеняваха в движенията на кроула и се запита дали това е краят. „Каква ирония!“ — помисли си. И колко много щеше да му хареса тази вечеря!

Знаеше, че температурата в океана е под тази, при която човек замръзва. Даваше си сметка, че няма да издържи повече от десет минути. Но тогава ненадейно, съвсем неочаквано, водата стана значително по-топла. Положително над точката на замръзване.

Точно това странно топло течение го спаси. Няколко часа по-късно го прибраха заедно с още неколцина оцелели и го качиха на малък пътнически кораб, където го съживиха с бренди и горещи одеяла, след което той отиде да пази леглото — малка долна койка в една от каютите — и след като прибра картината под възглавницата си, заспа със съня на спасените. Беше един от малкото късметлии.

След няколко години картината щеше да се озове в тапицирания с розова коприна будоар на неговата любовница, любовта на живота му — вълшебната, прекрасна — е, *почти* прекрасна, ако човек я погледнеше под правилния ъгъл — божествената Джеруша.

**ПЪРВА ЧАСТ
В НАШИ ДНИ**

ПЪРВА ГЛАВА

Антиб, Южна Франция

Шефа, както го наричаха всички, дори и тези, които не работеха за него и го познаваха само по репутация, крачеше целеустремено покрай баровете на крайморската алея. Когато стигна до любимия си, дръпна стол от маса на третия ред отзад — най-близкия до сградата. Открай време обичаше да гледа улицата, другите клиенти, да държи гърба си до стената, тъй да се каже. Гърбът, най-вече неговият, беше уязвим.

Въпреки жегата се чувстваше добре в панталона си от бял лен и щампованата риза в бяло и синьо с навити над мускулестите му ръце ръкави. Часовникът му не беше нито златен, нито лъскав, макар че определено беше скъп.

Столовете не бяха много удобни за човек с неговите размери — едър, с телосложение на борец. Но всъщност всички столове не отговаряха на размерите му — разбира се, с изключение на тези, специално проектирани за многобройните му домове. Той обичаше удобствата и с история като неговата никой не можеше да го обвинява. Макар че човек можеше да го обвини за начина, по който бе решил да ги получи.

Сервитьорът го позна и се усмихна раболепно. Преметнал ленена кърпа на ръката си, с поднос в ръка, той се приближи и го попита какво ще обича.

— Лимонада — беше отговорът. Шефа не пиеше алкохол, дори и вино в тази страна, известна с винарството си. Специално земите край Сен Тропе предлагаха хубаво розе с мек вкус, което вървеше идеално със солиден обяд или салата от омари, както и с хрупкавите и много свежи зеленчуци, поднесени сурови с домашна майонеза за топене, които хрускаха между зъбите и предлагаха допълнителното предимство да карат хранещия се да се чувства добродетелен, че се е въздържал от големия сандвич от вкусния местен хляб, който ядяха много други.

Лимонадата пристигна незабавно заедно с купичка лед и лъжица, за да може Шефа да се обслужи сам, да реши колко студена иска да е напитката му, колко разредена. Той отпи и предупреди сервитьора, че очаква човек, когото трябва да доведат веднага на масата.

Рожденото руско име на шефа беше Борис Бергенхизер. Преди известно време той го смени с по-приемливото европейско Брус Берген, макар че никак не приличаше на „Брус“ с масивното си телосложение — досущ като казак от степта, така му бяха казали веднъж. Могъщ, възседнал коня си, със сабя в ръка, готов да се нахвърли върху врага. Но лицето му беше слабо, с изсечени скули и дълбоко разположени очи, набраздено от цял живот, прекаран в оглеждане за опасността, която беше навсякъде, поне в неговия свят. А сега, в сферата на международните недвижими имоти, където играчите се бореха за земята заради милионите, които тя щеше да им донесе, опасността дебнеше на всяка крачка. Той знаеше, че винаги трябва да се оглежда.

Шефа наистина се нахвърляше върху врага, макар и не по агресивен начин. Методите му бяха по-дискретни, по-рафинирани, по-специфични. Открай време, още като дете, израснало — или по-скоро съществувало — в студената колиба край Минск в Беларус, знаеше, че е орисан за по-добър живот от този. Нямахше да се задоволи да живее в гората, да сече дървета, да рискува живота и крайниците си с електрически трион; нямахше да влачи огромни дървени трупи, от които все още капе мязга, и да ги товари на трактор, който бе толкова стар, че вече не работеше и го теглеха две магарета с издължени муцуни, като библейски животни от ренесансови фрески. У тези магарета имаше нещо, което караше Борис да си мисли, че би трябвало да имат златен нимб около главите, както на картината. Понякога го обземаше неочаквана нежност, наистина странна за жесток човек като него.

Магаретата работеха усърдно, подчиняваха се на командите му, живяха, когато им даваше храна, пиеха от каменното корито, когато им позволеше да спрат, при което мършавите им хълбоци трепереха, а ребрата им стърчаха. До деня, в който спряха да теглят с всички сили и главите им увиснаха от умора. Бяха прекалено отслабнали и не можеха да продължат. Той ги застреля на място, заколи ги и продаде месото в града, като чукаше от врата на врата и го предлагаше за прясно

сърнешко. Никой не забеляза разликата или ако я забеляза, не каза нищо, защото Борис всяваше страх с ръста си, с масивното си телосложение и напрегнатата сила на мрачния си поглед.

Не след дълго осъзна силата, която този поглед и самото му присъствие носеха навсякъде, било то на местния пазар или на градските улици. Той произхождаше от бедно семейство, което му бе дало кратко образование и се стремеше да му помогне да се издигне в обществото. Със сигурност щеше да постигне умерен успех. Щеше да бъде голяма клечка на малък терен. Обаче Борис знаеше, че е способен да стори всичко, за да улесни издигането си в по-големия свят, от който искаше да бъде част. Нещо повече от част: искаше да го притежава. Така, както искаше да притежава жените в живота си. Защото обичаше да сплашва жените, обичаше да вижда страха в очите им. Той му доставяше удоволствие. Имаше само един начин да се махне, но не можеше да излезе през предната врата.

Няколко години живурка в украински градове, а после продължи през Полша, Унгария, Хърватия и най-накрая Франция, преди да постигне целите си. А от всички домове, които притежаваше, мястото, на което се чувстваше най-удобно, бе несиметричната вила на хълмовете в Южна Франция с изглед към Средиземно море. Точно затова сега се намираше в кафенето в Антиб, пиеше лимонада с толкова лед, колкото му харесваше, и очакваше пристигането на човека, известен просто като Руснака.

Всички в света на Шефа имаха имена, различни от онези, които им бяха дали родителите им при раждането. Тези първи имена бяха отдавна забравени, отдавна погребани също като враговете и жертвите им. Шефа вече не се занимаваше с такива отблъскващи задачи. Сега наемаше хора като Руснака да ги вършат вместо него.

Но Руснака закъсняваше. Шефа забарабани нетърпеливо с пръсти по масата и сервитьорът незабавно изникна до него. Той му махна да си тръгва, когато видя, че Руснака си проправя път между масите, устремен към него.

Руснака беше безличен. Не изпъкваше с нищо и това бе от жизнено значение за работата му. Никой никога не можеше да го познае. Никой не можеше дори да го запомни. Средно висок, с обикновена коса, може би леко оредяваща, с очила, понякога с телени рамки, друг път с рогови, а понякога без рамки. Често носеше

панамена шапка, ризите му бяха отворени на врата. Никога не слагаше вратовръзка, освен за работа в града. Якетата му не бяха скъпи, но не бяха и твърде евтини — все пак професията му носеше добри пари. Просто не обичаше да се перчи, когато беше на работа, и нищо повече.

Той седна срещу Шефа и протегна ръка, която Шефа не стисна. Засегнат, Руснака повика сервитьора и си поръча мартини с две маслинки. Часът бе само единайсет и трийсет и това не се хареса на Шефа. Човек, който пие алкохол, може да стане опасен. Той махна на сервитьора да се върне, отмени поръчката, каза му да донесе двойно еспreso и да не се мотае.

Руснака знаеше, че не бива да се оплаква. Вместо това, без да казва нищо, се заслуша какво иска от него Шефа.

— На хълмовете наблизо има една къща. Всъщност се вижда оттук.

Той посочи отвъд залива, към зеленината от другата страна, сред която проблясваше розова вила.

— В тази къща има картина. Малка. Името на художника е Търнър. Жената, която притежаваше къщата, умря неотдавна.

Руснака кимна. Знаеше за смъртта на Джоли Матю.

— Веднага направих предложение да купя целия имот, с всички хектари наоколо и всичко в къщата, включително произведенията на изкуството, повечето от които според мен са безполезни, но старицата им се е радвала цял живот. Познавах я от светски събития. Всички я знаеха като леля Джоли, но истинското ѝ име беше Джулиет Матюс. Когато почина, се свързах с юридическите представители на наследницата — жена на име Мирабела Матюс. Нещо като авторка, пише развлекателни романи.

Шефа беше сноб и по отношение на изкуството, и по отношение на литературата, макар че рядко четеше нещо друго, освен местния вестник „Ница Матен“ и „Уолстрийт Джърнъл“.

— Наследницата посредством представителя си отказа да продава. Искам да построя на тази земя четиринайсететажна сграда. Увеличих значително предложението си. Междувременно чрез деликатни средства открих подробностите за вещите в къщата и че единственото истинско ценно нещо в нея е тази картина. Искам я за колекцията си. Не мога да я получа по законен път. Затова те моля да се заемеш с тази задача от мое име.

Руснака кимна. Точно с такива неща се занимаваше. Нито една от задачите, които поемаше, не беше законна, за нито една от тях не можеше да говори пред хората, но повечето бяха доходоносни. Беше отмъквал бижута от сейфове, перли от вратове, коли от подземни гаражи. Всичко си имаше цена и винаги имаше някой, готов да я плати.

— Ще ви донеса картината — обеща той.

Шефа спомена цена. Руснака поклати глава.

— Не говорим за стойността на картината — каза той и добави „сър“ като извинение за това, което се канеше да каже. — Става въпрос за това, колко ценна е тя за вас.

— Безценна е — отсече Шефа. И наистина беше така. Искаше тази земя и картината, които оная кучка Джоли Матюс му отказа, когато беше жива. Щеше да ги получи сега, след смъртта ѝ. Разбира се, полицията разследваше смъртта ѝ и така трябваше, защото беше очевидно, че е била убита — ножът в гърба ѝ го показваше.

Може би обир, разсъждаваха полицаите. Може някой да е претарасил къщата. Нещо такова. Но така и не откриха на кого е ножът. Имаше милиони такива ножове, а Руснака познаваше всички информатори. Джоли Матюс се бе изпречила на пътя на Шефа, бе постигнала победа в живота, но не и в смъртта. Сега той трябваше единствено да се добере до имота ѝ.

Вече чертаеха архитектурните планове. Документите бяха готови за кандидатстване за разрешително за строеж, което, разбира се, вече бе обещано и платено. Разрешително за начинание от такава класа! Всички щяха да натрупат милиони, макар че зеленият хълм щеше да изчезне под напора на малки вили, повечето от които щяха да бъдат купени с намерението да ги дават под наем, а всички знаеха, че след няколко години жилищата под наем ставаха неподдържани и щяха да смъкнат престижа на целия район.

Шефа не се интересуваеше от бъдещето. Възнамеряваше да спечели пари от всяка част от сделката: продажбата на земята, строежа на сградите, продажбата на тези жилища, инфраструктурата — пътища, вода, електричество, всичко. А венецът на този проект щеше да бъде четиринайсететажна сграда с апартаменти — максимумът, позволен дори на него в тази обременена с ограничения област. За няколко години трите най-горни етажа щяха да се превърнат в негов дом. Щеше да разполага с великолепен изглед към морето, към яхтите

и палмите — изглед, по-хубав от този на почти всички останали. Не на всички, защото районът бе територия на един богаташ, но със сигурност по-хубав от изгледа на много от бъдещите му съседи.

И като последен и най-важен щрих искаше картината на Търнър. Разбира се, той можеше да купи всяка творба, която пожелаеше, и го беше сторил. Няколко картини на Пикасо вече украсяваха стените му — може би не най-добрите, защото дори на него му беше трудно да се добере до тях, а и те обикновено се продаваха на частни, почти тайни търгове. Имаше няколко импресионистични картини, както и две-три от италиански художници: една от Рафаел, една от Караваджо — всичко, което препоръчаха съветниците му. Никоя от тях не го впечатляваше, но от човек с неговото положение се очакваше да ги притежава. За Шефа творбата на Търнър се бе превърнала в мания, а той бе човек, който винаги получава това, което иска.

Точно сега от всички вещи, които притежаваше, най-много му харесваше петнайсетметровата яхта „Рива“, която управляваше лично. Всъщност може би думата „караше“ бе по-подходяща — той летеше с пълна скорост от Марсилия до Мантон, заливайки другите кораби с огромната вълна, издигнала се след преминаването му. В резултат имаше няколко иска за обезщетение, но, разбира се, той ги уреди безшумно с извънсъдебно споразумение. В този смисъл той бе човек, който държи на думата си, и изпитваше уважение към останалите моряци.

Но си даваше сметка колко впечатляващ изглежда на хората от минаващите кораби с огромния си ръст, бялата шапка със златния ширит и тъмносинята котва, загорелите му от слънцето гърди, обезкосмени, за да не прилича на мечок, както му каза подигравателно една жена, докато огромните му ръце се плъзгаха по гъвкавото ѝ тяло.

Всъщност сравнението му хареса — накара го да се подсмихне, загледан в отражението си в огледалото над леглото. Огромен мечок с безмерна сила. Това беше той.

И искаше да построи апартаментите си на тази земя, и да притежава онази картина, онзи Търнър. Всичко, което Джоли Матюс му отказа докато беше жива, щеше да стане негово сега, след смъртта ѝ. И ако това означаваше да отстрани Мирабела Матюс от сцената, така да бъде.

ВТОРА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Казвам се Мирабела Матюс — име, което може би ще разпознаете, защото съм известна авторка на романи в жанр съспенс. В момента пътувам с влака от Париж за Ница и се старая да не обръщам внимание на младата блондинка, седнала срещу мен. Изглежда отчаяна, но нямам никакво желание да ми надува главата с проблемите си.

Завръщам се на местопрестъплението: вилата, в която съм била няколко пъти и която наследих при неочакваната и необяснима смърт на леля ми Джоли — трагедия, която ме отведе от апартамента в Лондон до бреговете на Южна Франция. Все още не са открили нито кой я е убил, нито защо.

Просто изчезна, изпари се, както казват, и аз, която дори не подозирах, че си спомня далечната ни роднинска връзка, се превърнах в богата жена.

Започнах да пиша книга за убийството на леля Джоли, макар че засега не знам как ще свърши, защото ми се струва, че няма начин да узная истината. Сега, макар че се питам дали няма да открия нещо — някакви улики, някоя прошепната на ухо дума, избегнат разговор, отменена среща. „Нормални ежедневни събития“ — помислих си. А после започнах да премислям.

ВЕРИТИ

И аз седя в същия влак от Париж за Ница и гледам жената, седнала насреща ми — старомодно облечена, като Джоан Фонтейн, преди да се превърне в красавица, в оня стар филм „Ребека“, който гледах по TLC. Носи кафяв плетен пуловер, прекалено дълга ленена риза, практични черни обувки с кръстосани каишки и бели дантелени ръкавици. Не, не са дантелени — изплетени са на една кука и завършват с къдрички точно над китката ѝ. Не е „гримирана“, но определено има пудра, както и светло червило в оттенък, който изобщо

не ѝ отива. Кой в наше време носи пастелнорозово, освен ако не е роден през шейсетте? Тази жена не е толкова стара — може би на около четирийсет. Определено е на възраст, на която би трябвало да знае как да се облича за път: бяла тениска и черен панталон с кашмирена жилетка, праметната през раменете, щяха да са по-уместни. А ако не може да си позволи скъп кашмир, тогава някоя хубава вълнена дреха. Сега ги продават навсякъде. На пазара в малките градчета дори са много евтини.

Ами косата ѝ! Мили боже, косата ѝ! Непокорна, толкова червена, че изглежда боядисана, макар че сигурно не е, така блестяща, сякаш е била измита и подхранена с прекалено много балсам съвсем наскоро.

А, ето че ме стрелва с поглед. И тя ме оглежда тайно. Какво ли вижда? Блондинка с коса, опъната назад толкова силно, че скулите изглеждат ъгловати, а прекалено високото чело е очевидно. Не зависи от мен, скъпа моя. Това са гени — татко беше с такова чело. Наследила съм обаче краката на мама — дълги, със слаби бедра, добре изглеждащи в прилепнала пола като тази, която нося сега — от бяла ликра, абсолютно неподходяща за влак. Всъщност не е подходяща за никакво пътуване, но това беше първото, което намерих сутринта, когато избягах. От него. Питам се къде ли е той, какво ли се е случило, когато е видял, че най-накрая съм избягала, че съм изпълнила заплахите си. Най-вероятно е казал: „Майната ѝ!“. Копеле такова!

Взирам се в жената и се питам какво ли мисли за мен. Може ли да прочете мислите ми? Да разчете *самата мен*?

МИРАБЕЛА

Това, което си мисля, е, че не бива да опъва косата си толкова назад — има хубаво лице, но то загубва всяка нежност, когато кожата се опъва така над скулите, за които бих платила един милион долара. И между другото, наистина разполагам с един милион долара и повече, така че това не е празна заплаха.

Струва ми се, че е избягала отнякъде — сякаш е навлякла тези неподходящи дрехи с бързина, предизвикана от гняв, метнала е всички останали в една чанта, помитайки чекмеджето за бельо, рафтовете с пуловери, дънките, които се учудвам, че не носи, защото прилича на момиче, което предпочита спортните панталони. Добър фризьор, идеален цвят на косата — онзи оттенък на пшеничен клас с един-два

по-светли кичура около лицето. Чудесна работа. Без грим. Бързала е, както си помислих преди малко. Тази кучка наистина е късметлийка — аз не мога да си подам носа навън, без да съм потупала веждите си с кафява пудра и да съм я разнесла внимателно с восъчен молив. Ако ме видите без тях, ще решите, че виждате заек или може би къртица. Но очите ми се отличават с хубав син цвят — нито наситен, нито светъл, просто... ами, *син*.

Чистата бяла риза винаги изглежда добре, макар че нейната вече изглежда пожълтяла. Но е хубава, памучна, добре ушита, прилепва точно както трябва, яката е широка, а освен това е пъхната в полата с тесен каубойски колан, украсен с малки тюркоази в сребърен обков, разположени на равни разстояния в светлокафявата кожа. Очевидно е купен от там, където произвеждат подобни неща: югозападната част на Америка, провинцията на родеото и конете. Прилича ли ми на жена, която се интересува от коне? Може би, макар че не виждам у нея самонадеяността на тези жени, за които винаги съм подозирала, че се възбуждат повече от това да подскочат, възседнали пони, отколкото мъж. Кой знае, може и мъжа да яздят по същия начин. Добре ги обучават още от малки момиченца. Според мен това е малко перверзно, но коя съм аз да ги критикувам? Нали и аз се държах като курва. Човек би могъл да ме нарече дори перфектната курва. Всъщност един мъж наистина ме нарече така, макар и по приятен начин, след радостен, предразполагащ, буен секс, споменът за който ме накара да продължа да се смея чак до вечерята. Ах, добрите стари дни! Вижте ме сега! Госпожица — дори не госпожа Сдържаност — на път към красива вила, кацнала над Средиземно море, което в един момент вечерта, точно след залез-слънце, ще придобие отенъка на най-съвършеното синьо — много по-синьо от очите ми.

След смъртта на леля Джоли аз съм червивата с пари собственичка на тази вила и се държа като дискретна светска жена, каквато не съм, макар че никога няма да сложа шапка за някой от онези скучни обеда, които уж целят да събират средства за гладуващи деца, в която страна е на мода в момента, но всъщност трябва само да дадат възможност на жените да се покажат с най-новия си тоалет от най-новия нашумял дизайнер, и ако всяка жена не изхвърли тези шибани обувки с червени подметки, кълна се, че ще ги избия до една. Същото е с онази скучна чанта, знаете коя имам предвид. Пазарът беше залят

от евтини копия. Мисля, че ги купуват на безценица веднага щом минат италианската граница.

И накрая, разбира се, ръкавиците. Изплетени на една кука от местна селянка, която създава прекрасни неща. Винаги ги нося — не по навик или заради модата, а по необходимост.

ТРЕТА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Истинското ми име е Верити Риъл, макар че при първа възможност ще го променя на Верити Ънриъл^[1].

Шегичка, шегичка. Някога се казвах Верити Смит. Не е ли удивително!

Отново поглеждам крадешком към госпожица Старомодна. Тази мацка — наричам я така само на шега, защото е абсурдно далеч от мацка — седи там, скръстила ръце в скута си. Въпреки че е с ръкавици, забелязвам, че на средния пръст на дясната ръка носи пръстен с огромен сапфир. Тази показност ме изненадва. Не бих предположила, че може да си позволи подобно бижу, но, разбира се, също като чантите, в наше време и фалшивите пръстени са не само евтини, но и „красиви“. Очите ѝ са затворени. Вече дори не гледа към прозореца, камо ли към мен, макар да знам, че усеща погледа ми.

— И така — казвам най-после — какво става?

Тя не отговаря. Сякаш говоря на човек, който не е с всичкия си. Без дори да ме погледне, тя изважда от чантата си бележник, какъвто използват учениците — ученическа тетрадка, мисля, че така му казваха, а после започва да рови в чантата — от мека черна кожа, затваря се с шнур и лично на мен ми е много трудно да намеря каквото и да било в такава чанта, защото всичко сякаш винаги се смъква в купчината на дъното. Тя обаче успява да измъкне химикалка — истинска. От ония, на които някога им казваха — и сигурно още им казват — автоматична писалка. Сякаш си спомням, че преди много време ги пълнеха от шишенце с мастило. Кой изобщо е виждал шишенце с мастило от сума ти години? *Certainement pas moi.*^[2]

Извинете, минах на френски. Не че ми е втори език, но от време на време го използвам усърдно, за ефект. Когато е необходимо. Или когато искам да съм гаднярка. Струва ми се много подходящ за гаднярстване — *tres*^[3] изразителен, а същевременно звучи нежно. Всъщност това е идеалният език — можеш да правиш с него каквото

си поискаш, за разлика от английския, който винаги казва точно това, което означават думите, дори да нямаш предвид точно това, което си казал.

Проследих с поглед как отваря ученическата тетрадка и внимателно приглажда една чиста страница. Забелязвам, че на предишните страници нищо не е написано. Започва да пише — плавни, уверени, точни движения, слети букви с много камшичета. *Виолетово* мастило! И него не съм виждала от цяла вечност. Опитвам се да прочета написаното от горе на долу. Умирам да разбера кое е толкова важно, че да трябва да го запише веднага, без бавене.

Очите ѝ се стрелват нагоре и срещат виновния ми поглед.

— О, извинете! — успявам да измъкна. Усещам как страните ми пламват — нещо, което не съм изпитвала от много месеци. Изчервявах се преди, когато бях невинна. Преди няколко живота.

Не че на двайсет и две съм стара... е, в името на истината съм на двайсет и пет. И ако не мога да кажа истината сега, кога ще мога? Във всеки случай да лъжеш за възрастта си, когато още нямаш трийсет, може да доведе до истинско нещастие по-късно, когато започнеш да пресмяташ годините. Всъщност е много глупаво. А тя е по-възрастна от мен. Със сигурност не ми е връстница. Навярно би написала „не е моя връстница“. Или това не е граматически правилно? Знам, че учих за това в скъпия пансион, който посещавах, но не съм сигурна, че научих кой знае какво друго, с изключение на това, как се зачеват бебетата. Не от личен опит, бързам да добавя, но нали знаете как се развиват разговорите между младите момичета. Някой винаги познава някого, който наистина го е направил, но никога не говори от личен опит, разбира се. Тази тема върви чудесно с бутилката „Столичная“, която си подаваме от ръка на ръка, заедно със сок от ананас. Вкусът беше ужасен, но всички се преструвахме, че я обожаваме. Караше ни да се чувстваме тоооолкова обиграни.

Тя се усмихна на изчервяването ми и за моя изненада се приведе и ми подаде ръка:

— Аз съм Мирабела Матюс.

Плетената ръкавица беше чиста, ръката ѝ — студена.

— Господи! Да, разбира се — възкликнах, като дойдох на себе си. — Писателката. Боже! Обожавам книгите ви!

Тя се облегна назад. Все още държеше писалката над празната страница на тетрадката.

— Така ли? И коя ви хареса най-много?

По дяволите! Хвана ме натясно. Разбрах, че е кучка, още като я погледнах, толкова спокойна и шибано овладяна, и самодоволна, тоест „самомнителна“. Сега вече наистина ставах гадна — тя дори не ме погледна, не ми даде никаква причина да се оплаквам. Само ме попита коя книга съм чела, а аз, разбира се, не бях чела нито една — само рецензиите в „Таймс“.

— Хванахте ме — казах, решавайки, че честността е най-добрият подход, и се изненадах, когато тя се засмя.

Остави внимателно писалката в сгвката на тетрадката и прокара ръка през гъстата си червена коса — нимб, ореол... Започвах да пиша поезия за една непозната — напълно непозната, която ме гледаше с онова озадачено изражение, което подсказваше, че може би ме мисли за луда. В известен смисъл наистина съм луда, поне днес. Избягалата съпруга, самотното момиченце, червивата с пари, онази, на която всички завиждат за това, че има всичко.

— Знаете ли, не е така — промълвих в отговор на някакъв неизречен въпрос. — Че имам всичко, искам да кажа.

Тя кимна.

— Малко са хората, които имат всичко.

— Искам да кажа... ами, току-що напуснах съпруга си. Всъщност избягах...

— Много по-добре е да избягаш, щом веднъж си взела решение. Искане ми се и аз да бях избягала. Трябваше да избягам от всичките си трима съпрузи. Все щях да намеря начин да компенсирам, ако ме разбирате.

— Ооо, ооо!... Разбирам ви! И толкова ви се възхищавам.

— Не проумявам защо. Между другото, накъде бягате?

Посочих към малката чанта между краката си. Очевидно беше, че в нея няма достатъчно неща за истинско бягство, не и „в дългосрочен план“, тъй да се каже.

— Но искам да бъде завинаги — прошепнах и по негримираното ми лице ненадейно потекоха сълзи.

Тя ме изгледа замислено. Преценяваше ме. Огледа ме от главата до петите — така както я огледах аз преди малко.

— Не мисля, че е здравословно човек да бяга, без да знае накъде отива. Всъщност ми се струва опасно. Особено във вашето душевно състояние.

Какво знаеше тя за душевното ми състояние? Откъде знаеше, че вече не мога да го понасям? Че съм себична бегълка и нямам в джоба си почти нищо? Че знам, че той положително е анулирал кредитните ми карти? Че нямам бижута, които да продам, защото като същинска глупачка отказах да взема дори едно в знак на демонстративно предизвикателство, за което сега съжалявах?

— Как се казвате? — попита тя.

Казах ѝ истината: Верити.

— Е, добре, Верити, защо не отседнете при мен, докато успеем да ви уредим нещо? — предложи с лека усмивка, която ме уверяваше, че не ми предлага нито милостиня, нито да ме заведе при ченгетата или в някой дом за избягали съпруги. — По една случайност този уикенд ще бъда сама и вилата ще ми се струва празна, ако само аз бродя в нея.

Да броди в нея? Това не означаваше ли, че говори за жилище, което е „голямо“? Но думите „само аз“ ме стреснаха. Искам да кажа, да не би да имаше някакви „кроежи“ за мен или какво?

— Помислете си — каза тя. — Не бързайте, има още половин час, докато пристигнем.

И тя отново взе писалката си, и започна да пише.

Изминаха десет минути. После още десет. Все още имах часовника „Картие“ с украсен с диаманти жлеб. Не бях чак толкова глупава, че да го оставя, защото трябваше винаги да знам колко е часът.

— Е, добре — казах надменно, а после осъзнах колко груба изглеждам и добавих по-смирено: — Благодаря ви, бих искала да приема предложението ви. Всъщност не знам какво щях да правя иначе, нямах план...

— Знам какво е — прекъсна ме тя, усмихна се, затвори тетрадката, прибра писалката в чантата си, стегна черния кожен шнур, приглади плетените на една кука ръкавици, които — забележително — все още носеше. Сапфиреният пръстен проблясваше на слънцето, което правеше камъка по-тъмен. — Обещавам ви, всичко ще е наред.

— Сигурна съм — отговорих, припомняйки си маниерите си на добре възпитано момиче. Тоест, на „млада жена“, макар че точно сега тя отново ме караше да се чувствам като дете. И някъде дълбоко в мен това ми беше много приятно.

— Колата ми е на гарата — каза тя. — Ще стигнем до вилата, преди да усетите.

Не можех да повярвам, че колата, която ни очакваше, принадлежеше на жена с ръкавици, плетени на една кука, негримирано лице и червена рошава коса: жестоко тъмносиньо „Мазерати гран туризмо“ с гюрук и седалки от кремава кожа, идеално ушити. До него стоеше шофьор, имаше и втори човек, който чакаше до малък бял ситроен.

— Благодаря, Алфред — каза тя, докато шофьорът ѝ отваряше вратата на мазератито. Седна зад волана и добави: — Приятелката ми ще дойде с мен.

Той бързо заобиколи колата, взе чантата ми и ми отвори вратата до шофьора.

Мирабела му помахала, той бързо се качи в ситроена и отиде там, където отиват идеалните прислужници — може би във въздуха, откъдето мадам ги викаше, когато имаше нужда от тях, макар че тази мадам сякаш нямаше големи претенции. Помислих си, че е много мило да му говори така любезно и с лека усмивка, макар че той навярно очакваше да я остави да върви където иска със страхотното мазерати.

— Влизай, Верити — подкани ме тя и вдигна прекалено дългата си ленена пола. Кракът ѝ вече беше на педала. Тази жена не чакаше никого. Качих се в колата с такава бързина, че нямах време дори да помисля какво правя, при кого може да съм се озовала — жена, която се занимава с продажба на робини за секс; серийна убийца, която нарочва млади жени; умопобъркана, която носи пръстен върху ръкавицата си и чиято пламтяща червена коса се развява зад нея на вятъра, докато шофира прекалено бързо — започна веднага щом се озовахме на пътя Корниш, който от едната страна се виеше около подножието на планините, а от другата се спускаше в каньона и стигаше до морето, на сто метра по-надолу. О, това синьо море! Синьо като очите ѝ.

Приведох се по-ниско и се вкопчих в тапицираната с кремава кожа врата, за да не излетя и да не полетя към смъртта си. Карахме след една сива кола — матиран силует с нисък профил, което ми говореше, че май е „Порше“, а то на свой ред се движеше зад малка зелена кола. Погледът ми беше прикован в поршето и пътя пред нас. На практика карах вместо нея, вземах завоя, отправях се към следващия. Боже господи! Какво й ставаше, дяволите да го вземат?

Очите ни се срещнаха в огледалото. Лицето й беше бледо, а устните — здраво стиснати.

— Погледни назад — каза тя.

Погледнах. Не видях нищо. Момент! Да, един мотоциклет се появи с бясна скорост иззад завоя. Черен. Бившият ми беше почитател на мотоциклетите и аз познах дукати монстрото по открития двигател и силуета — класически, проектиран с оглед на скоростта и елегантността. Също като мотоциклетиста — целият в черна кожа, с каска от черна стомана. Нямах начин да видя лицето му, да разбера кой е, но със сигурност ни следеше.

— Исусе Христе! — измърморих с треперещ глас, който издаде колко съм нервна. — Какъв му е проблемът?

Тя не отговори, но кракът й натисна педала на газта до дупка и излетяхме като ракета. Затворих очи и си помислих дали да не се помоля. За нула време се разкаях за всичките си грехове: не биваше да напускам съпруга си, макар че се държа като мръсник. Не биваше да го наричам мръсник. Полетяхме още по-бързо, а моята мисъл потече дори още по-бързо: трябваше да взема проклетите пари, да взема всичките бижута, да си намеря добър адвокат и да го съдя до дупка. Вместо това щях да завърша дните си като жертва на една луда, чиято червена коса и ръкавици, плетени на една кука, трябваше да ме предупредят. Пренебрегнах инстинкта си и сега щях да си платя.

— Дръж се, миличка! — обади се тя, отдели едната си ръка от волана и отметна косата от очите си.

Затаих дъх. Две ръце бяха по-полезни от една дори и в безнадеждна ситуация. Реших да затворя очи. Нямах смисъл да гледам как мазератито се съревновава с дукатито, поршето и един бързо приближаващ камион с шестнайсет гуми за това, на кого е пътят, когато така или иначе ме очакваше бедствие. Колата обаче ми харесваше — харесваше ми гладката кожа под отчаяно вкопчените ми

пръсти, начинът, по който главата ми се бе наместила на съвършено нагласената облегалка. Хареса ми дори — не, в този момент го *обожавах* — начинът, по който коланът се впиваше в гърдите ми, макар че когато това преследване свършеше, най-вероятно щях да съм останала без цици. Ако изобщо някога свършеше. Продължих да се държа с все сила.

А после дукатито профуча покрай нас, малката зелена кола изчезна, а пътят спря да бъде отвесен. Сега летяхме — бяхме се превърнали във великолепа тъмносиня птица, носехме се толкова леко, сякаш бяхме на пробно шофиране, летяхме през въздуха към дълбините долу.

Някъде, някак си, с крайчеца на окото си, преди всичко да потъмнее и да изчезне от погледа ми с настъпването на безсъзнанието, зърнах как дукатито взема на един дъх отсечката от пътя Корниш. Безликият мотоциклетист в черна кожа ни подмина, без дори да погледне към нас. Поршето вече го нямаше, зелената кола я нямаше, него го нямаше и аз реших, че и нас ни няма. Струваше ми се, че няма да преминем в по-добрия свят. Но всъщност нямах време да мисля за каквото и да било.

[1] Непреводима игра на думи *real* и *unreal* означават на английски съответно *истинска*, *съществуваща* и *несъществуваща*. — Б.пр. ↑

[2] Не и аз, със сигурност (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Много (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЧАД ПРЕСКОТ

Полетът от нюйоркското летище „Кенеди“ до парижкото „Дьо Гол“ беше отложен — така съобщиха на Чад Прескот, когато слезе от третия си полет за последните четирийсет и осем часа. Първият беше с малък и много стар биплан „Фокер“, който излетя от една бетонна писта в джунглите край Амазонка и го отведе до Манаус, където се качи на шестместен лиър до Сау Паулу. Точно от Сау Паулу започна всичко. Преди няколко месеца.

„Сякаш беше по-дълго“ — помисли си уморено той сега, сядайки на бара в чакалнята първа класа. Поръча си бира „Хайнекен“ и я изпи на един дъх. Първата му бира от много време насам. Е, първата му студена бира. Беше пил и други, но на места, в които охлаждането беше несигурно, ако не и напълно непознато. Той, разбира се, имаше генератор в камиона си, но го използваше за медицински ситуации. Не биваше да хаби енергията му за охлаждане на бира.

Поръча си сандвич с шунка и кашкавал. Хлебчето беше доста клисаво, но все пак по-вкусно от всичко, което си спомняше да е ял напоследък. Никога не разполагаше с много време, за да мисли за друго, освен за сегашната работа.

Чад беше това, което открай време определяше като „доктор“. Тоест, беше лекар — всъщност хирург. Специализираше в лицевата реконструкция и точно това го отвеждаше два пъти годишно в отдалечени места в Южна Америка, Африка, Конго, навсякъде. Там оперираше деца със заешки устни, без носове или с деформирани челюсти. Удовлетворението от работата означаваше много за него, особено когато видеше изумлението и радостта на малките му пациенти, щом се зърнеха в огледалото. Чад може и да не бе в състояние да ги направи красиви, но ги правеше нормални. Това им стигаше.

Другата му работа беше като консултант в една от най-добрите болници в Париж, където имаше апартамент на левия бряг на Сена. В

Париж изпитваше нужда да бъде винаги близо до реката, да може да я вижда или поне да знае, че е съвсем наблизил, зад ъгъла, че може да отиде дотам пеша от улица „Жакоб“ или „Наполеон“ или от кафене „Фльор“. Понякога му се струваше, че живее на терасата на „Фльор“. Не знаеше колко часове е прекарал на тези неудобни столове от изкуствена тръстика, отпивайки вино или кафе и наблюдавайки как минават хората. Контрастът с джунглите от другия му живот — истинския му живот, както мислеше за него той — беше изключително силен и той го обожаваше.

Сега обаче се бе запътил към най-любимото си място на света: към вилата си в Южна Франция, където имаше огромния късмет да притежава няколко акра — хектари, както ги наричаха. Те му осигуряваха уединението, от което се нуждаеше. Освен това сега притежаваше съседната вила и земята ѝ — остави му ги старата му приятелка и съседка Джоли Матюс, която му изпрати писмо в този смисъл няколко месеца преди да загине толкова брутално, така трагично. Чад харесваше старото момиче. Двамата бяха прекарвали заедно множество приятни вечери, на които виното и разговорите се лееха като река. Тя му разказваше за миналото, за прочутата звезда от музикалните филми — ослепителната Джеруша — за живота от онова време, времето преди тълпите и летищата, бързането и суматохата.

Възнамеряваше да покани във вилата си гости — стари приятели, не много, но достатъчно. Щеше да посещава бистра, да поплува в хладните сини води на Средиземно море рано някоя сутрин, да пие хубаво горещо френско кафе, да яде кроасани, обилно напоени с масло, а може би дори и манго от дървото, което преди пет години засади сам, ако сега му беше сезонът. Не беше сигурен. Там, в джунглата, донякъде губеше представа за сезоните, освен ако не беше дъждовният сезон, който го потапяше в кал. Просто такъв беше животът, но работата му даваше енергията, силата да продължава да върши това, на което се беше посветил.

Все пак му беше приятно, че си отива у дома, където го очакваха пълно спокойствие и тишина.

Най-накрая обявиха полета му и пътниците се качиха на борда. Чад беше благодарен, че пренощува в хотел и успя да си вземе истински душ и да се обръсне, макар че косата му имаше спешна нужда от подстригване. В джунглата от време на време я подрязваше

сам. Беше тъмноруса, постоянно падаше в очите му, съвсем права, гъста и сега се къдреше на врата.

Беше висок — метър и осемдесет и пет — и може би прекалено слаб, но тялото му беше стегнато от тежката работа и лишенията в джунглата, където прекарваше голяма част от времето си, често пъти принуден да оперира на трепкащата светлина на генератор, която понякога съвсем угасваше.

Сега изглеждаше достатъчно представителен в камуфлажния си панталон, бялото поло, купено от магазина на летището, благонадеждните си маратонки „Найк“ и раница, която беше толкова стара, че със сигурност никой не би разбрал, че е от „Лоу“ — престижната испанска компания за кожа. Лицето му беше леко загоряло — набраздено, както го наричаше той и се смееше на себе си, от което около тъмносините му очи се появяваха бръчици, а челото му прорязваше дълбока бръчка. Не се смяташе за привлекателен и не страдаше от суета. Преди всичко беше лекар.

Два пъти годишно си позволяваше да „си дойде у дома“. Вилата беше собственост на семейството му от пет поколения насам. Беше помалка, отколкото можеше да се очаква, защото никой не я беше разширявал, никой никога не я беше променял. В общи линии все още си беше някогашната проста бяла къща, както в самото начало, макар че сега разполагаше със съвременни удобства като душове, електричество и плувен басейн. И се отличаваше с един вид красота, защото Чад беше цивилизован мъж, който закачаше картини на стените и прекарваше много часове да им се възхищава, който пълнеше лавиците на библиотеката си с редки издания, както и със старомодни детективски романи с меки корици, които му се струваха интересни.

Първият етаж на вилата беше изграден от камъни от местните каменоломни, а вторият — от бяло боядисано дърво. Нямаше капандури. Един-единствен комин служеше за отдушник на камината, която разделяше дневната от кухнята — странно разположение, което Чад намираше напълно задоволително, защото пестеше време и усилия. Огънят с дърва трябваше да се поддържа и през зимата и Чад често заспиваше пред пламъците и възвръщаше енергията си, живота си.

Единственият проблем с вилата беше алеята за паркиране, която беше обща със съседната къща — вила „Романтика“. Спорът на тази

тема продължаваше от десетилетия и водеше началото си от най-първата съседка, Джеруша — прочутата певица, актриса, танцьорка и жена на лукса, любовница на мнозина, както се мълвеше, и една от суперзвездите на своята ера. Проблемът все още не беше решен, но сега Чад възнамеряваше да се заеме с него. Щеше да си поговори с новите съседи, които и да бяха те.

Стюардесата, висока млада жена с усмихнати тъмни очи, го заведе до мястото му в първа класа, взе овехтялото му яке — преди полета той нямаше време да си помисли да си купи ново — и му предложи чаша шампанско, която той за своя изненада прие. Беше „Тетанже“, забеляза той одобрително. Отдавна не беше опитвал този вкус, не беше усещал тези мехурчета върху езика си, мехурчетата в гърлото си, преди да се спуснат надолу. Наслади му се, но не си поръча втора чаша. Всъщност спусна седалката си назад, изключи лампата, сложи си превръзка на очите и заспа.

Спа през целия полет — събуди се едва когато симпатичната стюардеса го побутна внимателно и го предупреди, че след петнайсет минути кацат. Той отиде в мъничката тоалетна, изми очите си, за да се разсъни, прокара ръце през косата си, която на ярката светлина изглеждаше още по-ужасно, оправя яката на ризата си и се върна на мястото си, за да се увери по мобилния, че колата го чака.

Познаваше летището „Кот д’Азур“ („Лазурен бряг“) в Ница като петте си пръста — използваше го от години, когато беше само малка връзка със Средиземно море по празниците. Сега летището представляваше главна дестинация за полети от много страни. Открай време обичаше да каца тук, да вижда за секунди синьото море, булевардите, обградени с палми, с дълги тънки стволове и шепа листа на върха, плажната ивица, покрита с едър пясък, която през лятото гъмжеше от загорели тела, и няколкото колички близо до водата след края на сезона, когато будките, в които се продаваха фанта, сладолед и изсъхнали сандвичи в найлонови опаковки, бяха затворени. Всичко му харесваше. По всяко време. За него това беше домът.

Чад произхождаше от привилегировано семейство с достатъчно средства да поддържа парижкия апартамент, както и малката вила. Въпреки това си оставаше самотник, макар че ходеше на местните коктейли за подпомагане на това, което смяташе за „добри каузи“, и допринасяше с каквото може. Единственият лукс, който си

позволяваше, беше купуването на произведения на изкуството за малкия си „дом“ — макар че когато го питаха дали е експерт, винаги отговаряше, че е най-обикновен доктор.

На летището прибра мерседеса си. Това му припомни странния начин, по който колата бе получила името си. Господин Бенц, който я бе проектирал и произвел, много се гордеел с постижението си, както и със съпругата си — аржентинска красавица на име Мерседес. Затова кръстил колата на нея.

Колата бе оставена на летището от пазача и човек за всичко на Чад, който от десет години работеше при него и знаеше кога да стои настрана и кога да бъде на разположение при нужда.

Най-напред обаче Чад реши да спре за чаша плътно френско кафе в някое от заведенията край морето, където можеше да седне на терасата и да наблюдава как вълните променят цвета си, как хората демонстрират телата си на плажната ивица и животът си тече. Контрастът с живота, който водеше, докато беше на работа, винаги го забавляваше.

И това го правеше щастлив. Идваше си у дома.

По-късно, след кафето и обилно напоения с масло кроасан, той подкара мерседеса по пътя Корниш — същия, на който прочутата филмова звезда от петдесетте години Грейс Кели бе срещнала преждевременната си смърт. Пътят се виеше между стръмния хълм и каньона. На лицето му грееше усмивка, очилата му филтрираха слънчевата светлина, прозорците бяха отворени и вятърът нахлуваше в колата.

Точно тогава зърна тъмносиньото мазерати и малката зелена кола пред него, както и черното дукати с мотоциклетиста с черна каска, което профуча покрай него. А после, сякаш на забавен каданс, видя как мазератито с една жена зад волана и една русокоса пътничка до нея изхвърча от пътя и полетя в дълбините на каньона.

Чад удари спирачки, грабна мобилния и повика медицинска помощ и жандармерия. После излезе от колата, приближи се до ръба и впери поглед надолу към останките от мазератито. Беше невъзможно да стигне дотам пеша — щеше да им трябва хеликоптер. Той остана отстрани до пътя и зачака линейките и ченгетата.

ПЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Когато се свестих, осъзнах, че се крепим несигурно, с дясната страна нагоре, някъде на половината дълбочина на каньона. Колата под мен се разтресе, а после се намести върху назъбените скали, които бяха спрели падането ни. Вдигнах ръка, отметнах косата от челото си, подръпнах колана, който се връзваше в гърдите ми и който по всяка вероятност ми бе спасил живота, отворих очи и започнах да отмятам. Можех да движа главата си, ръцете си, краката си. Погледнах настрани, към русокосата си пътничка. Клетото момиче, какъв ужасен късмет извади, че прие помощта ми. Едно нещо беше да бягаш от съпруг, когото бе нарекла мръсник, а съвсем друго — да намериш края си в кола заедно с една непозната. В първия случай може да оцелееш, но във втория — едва ли, макар че, слава богу, от нея сякаш не течеше кръв върху бялата кожа на седалката.

Мислите бушуваха в главата ми. Бях се оказала избутана от пътя от един луд мотоциклетист и предполагах, че иска да ме убие. Но защо? Може би човекът с дукатито искаше не *мен*, а малката зелена кола отпред, която караше бавно и малко нестабилно по опасно криволичещия път, пресече разделителната линия и едва не се блъсна в огромния камион, който идваше насреща ни. Потръпнах, когато си спомних как дукатито профуча покрай нас и започна да перва отстрани малката кола, докато накрая със скърцане на гуми върху цимент тя излезе от пътя и се преобърна над ръба, а после дукатито ме удари и се отдалечи като куршум, както казваха за Супермен.

Боже! Нима току-що бях станала свидетел на убийство? Или е искал да убие мен и е улучил друг човек по погрешка? Но кой може да иска *моята* смърт? Или на младата блондинка, седнала до мен, чието име не знаех? Дори съпругът мръсник не може да желае смъртта ѝ.

Не, мишената със сигурност бях *аз*, „червивата с пари“ жена в скъпата кола, жената с цялото това състояние, което дори не бе спечелила, а го бе наследила от леля, загинала насилствено и

загадъчно. Аз, Мирабела, жената, която сега притежаваше вилата, към която се бяхме отпратили преди случилото се. Не можех да се насиля да нарека това опасно действие „опит за убийство“. Все още не. По-късно щях да се заема с това, да се опитам да помисля кой може да спечели от смъртта ми.

Засега обаче трябваше да не губя самообладание, да намеря телефона си, да повикам помощ за другата кола, макар че тук долу едва ли имаше обхват. Но един момент! Над ръба на скалите, над разкъсаната мантиanela, надникнаха лица, на които бе изписан ужас. Вдигнах ръка, размахвах я, видях как потръпнаха смаяни, а после се разбързаха в очевиден опит да доведат помощ. Трябваше да почакам; по-късно щях да разбера кой се е опитал да ме убие. Или да убие Верити.

Помощниците дойдоха скоро — някои се спуснаха по склона, а други кръжаха над нас в малък открит хеликоптер и вдигаха прах, който влизаше в очите ми, така че не виждах почти нищо. „Спасители“ — така би трябвало да ги нарека, защото знаех, че без тях мазератито съвсем скоро щеше да продължи падането си в бездънния каньон, където навярно нямаше да намерят дори телата ни. Навярно и бездруго щяхме да сме станали на парчета и тъй като за момента и двете май бяхме цели, си позволих лукса да поплача. Всъщност се разревах пред всички телевизионни камери, които ненадейно изникнаха от нищото, както винаги става там, където се е случило нещастие, макар да се съмнявах, че някой друг, освен мен самата би определил кончината ми като „нещастие“.

Исках да поживея още няколко години, та дори и само за да разбера какво наистина се е случило с леля Джоли и да заловя виновника, защото съм съвсем сигурна, че сега е погнал мен. Но защо? Вечната стара история, разбира се: или заради пари, или заради секс. С леля Джоли не ми се струваше много вероятно да е било заради секс, така че оставаха парите. Наследството, над което може би някой смяташе, че има повече право от мен. Зачудих се кой ли може да е той. Кой би стигнал до убийство? Изобщо познавах ли такъв човек? Разбира се, че не. Извършителят със сигурност беше някой непознат. Тази мисъл ме ужаси още повече, отколкото мисълта, че е някой, когото познавам. Нямаше ли поговорка, че познатият дявол е по-малък дявол?

Ненадейно двама войници в маскировъчни парашутистки облекла и солидни ботуши увиснаха над нас от един хеликоптер. Единия взе Верити. Аз протегнах ръце към другия. Боже, толкова бях облекчена, че дори го целунах — е, по бузата с набола брада. С крайчеца на окото си зърнах усмивката му, чух, че се смее и плача едновременно, докато, замръзнала от ужас в ръцете му, се понесох над каньона и по някакво чудо се озовах в хеликоптера над скалите. Машината ми заприлича на птица, носеща добра поличба. Боже, колко се нуждаех от нея!

След броени минути отново бях на земята, положена върху грубо одеяло, което дращеше голите ми крака. Някакъв мъж, който каза, че е лекар, се наведе над мен, провери бесния ми пулс, лудо биещото ми сърце, краката, ръцете, главата ми. Всичко ме болеше и исках просто да се махне, да спре да ме тормози. Макар че все пак ми бе останал малко разум и забелязах колко е привлекателен. Типично в мой стил — да намеря красив лекар точно когато имам отчаяна нужда от него!

— Ще се оправите — каза той. — Ще оцелеете.

— О, я изчезнете! — срязах го.

— Добре — съгласи се той, махна на шофьора на линейката и си тръгна.

Лельо Джоли, където и да си сега, знам, че това се случи заради теб. Ще го използвам, ще разбера как, защо, кога и къде. Ще отмъстя за теб, клета моя мила лельо Джоли, тъй щастлива в прекрасното си средиземноморско гнездо, в което не ти трябваше никой друг, освен кучето, котката и малкото канарче, което сякаш е на сто години. Казва се „Пея“ — спомних си го сега, когато излетях също като това канарче от каньона на сигурно място. Пя през целия ти живот. Надявам се, че още пее, макар че теб вече те няма.

ШЕСТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Един детектив дойде в болницата да ни разпита, макар че и двете все още бяхме в шок и не можехме да повярваме, че някой ни е изблъскал от пътя и сме паднали до средата на каньона.

— Истинско чудо е, че доктор Прескот ви е намерил и сте добре — каза детективът на английски.

Представи се като полковник Руфъс Барада. Беше около четирийсетгодишен, привлекателен, набит, с набола брада и дълбоки непроницаеми очи. Когато си свали шапката, отдолу се показа тъмна непокорна коса. Тези очи се впериха в мен изпод вежди, дебели и рошави като косата му и аз разбрах, че пред мен стои човек, който не е подготвен да повярва на думите ми и че според него злополуката е станала по моя вина. Спомних си за мотоциклетиста, за зелената кола, а също така и — „Не мога да се въздържа“ — помислих си със свито сърце — за застраховката на мазератито. Трябваше да обясня на офицера какво се е случило, да прозвуча формално, да му кажа, че не познавам никакъв доктор Прескот.

— Благодаря се, че съм жива — казах с онзи сладък глас, който се бях научила да използвам при раздяла с гадже, за което знаех, че не му е писано да бъде „единственият“. — Разбирате ли, за всичко беше виновен мотоциклетистът.

— На мястото на злополуката нямаше никакъв мотоциклетист.

Полковникът скръсти ръце на широките си гърди и погледна към мен.

Какъв чаровник само!

— Да, разбира се, защото избяга, отдалечи се като куршум — добавих аз. Отказах да се разделя със сценария за Супермен.

— Имало е зелена кола, в която сте се блъснали и тя е изхвърчала от пътя. Шофьорът загина.

Дъхът ми секна. „О, боже, о, боже, онзи нещастник го е отнесъл, мотоциклетистът го е докопал...“

— Господи! — промълвих със слаб, треперещ глас. — Толкова съжалявам, не знаех. Но не го блъснах аз, аз просто видях как мотоциклетистът се удря в него, а после той излетя от пътя... и аз също. Имаше камион в насрещното платно. Шофьорът трябва да е видял какво се е случило.

— Няма никакви сведения от никакъв шофьор на камион. Никой друг не е видял този инцидент, госпожо Матюс. Били сте само вие и зелената кола с шофьора ѝ. И единият от вас е загинал.

Отново заплаках. Не знаех защо, но не можех да спра. Той изсумтя, подаде ми кутията с носни кърпички от масичката до леглото, напълни чаша вода. Поех я с трепереща ръка. Ръката му беше с меки тъмни косми почти до кокалчетата. Вдигнах глава, погледнах го право в очите. Лицето му беше толкова близо до моето, сякаш се канехме да се целунем.

— По-късно пак ще разговаряме — каза той и се запъти към вратата. Отвори я, обърна се и погледна към мен. — Надявам се скоро да се почувствате по-добре, госпожо Матюс.

— О, моля ви, Мирабела.

Той завъртя очи, поклати глава и въздъхна.

Господи, защо не можех да си държа устата затворена?

СЕДМА ГЛАВА

Проверката в спешния център на Френския червен кръст показва, че на нас двете с Верити ни няма нищо, макар че сблъсъкът унищожил колата и се наложи да ни спасяват с хеликоптер за радост на пресата, чиито досадни камери и микрофони ни следваха през целия път до къщи. Всъщност ми се стори, че на Верити публичността ѝ харесва — тя вирна брадичка и започна да се усмихва свенливо въпреки синините по лицето и насинените очи, с които приличаше на малка панда, както и станалите на парцали дрехи, сега придържани с парчета върви и две взети назаем безопасни игли. Обувките ѝ бяха изчезнали при падането, както и моите, така че двете докуцукахме боси до линейката, която потегли към вила „Романтика“. Там щяхме да бъдем в безопасност, без да ни познава никой.

— О, моля ви! — обърна се за мое удивление Верити към шофьора. — Моля ви, не може ли да пуснете сирените? Винаги съм искала да профуча с бясна скорост между колите и да видя как всички спират, за да ме пуснат.

Шофьорът се смили над младостта и невинността ѝ и няколко минути кара с включени сирени, но после каза, че не е честно и трябва да ги спре. Аз се съгласих. Дадох му инструкции да кара покрай брега, а после нагоре по хълмовете, по криволичещия път, който се превръщаше в алея и спираше пред дома ми.

Зад „Романтика“ нямаше други сгради — само огромни храсти розов разцъфнал олеандър, хълмът, осеян с маслинови дръвчета и други, още по-високи бадемове дървета, които, когато разцъфнеха, обгръщаха всичко наоколо с аромата си, така че човек сякаш вдишваше самата природа. Но сега, през лятото, старинните рози бяха свели тежките си главички. Полята с лавандула се люшкаха чак до хоризонта, лимони и портокали висяха от клони, които изглеждаха прекалено малки за тежестта им. И между клони, дънери и храсти постоянно се виждаше морето. Днес беше синьо-зелено.

Обожавах морето, защото, за разлика от градината то постоянно се променяше, почти час по час — понякога поръбено с бяла дантела

от пияна, понякога мрачно и зелено, често сиво, но най-често синьо.

— Пристигнахме — казах и посочих към острия завой наляво, макар че всъщност нямаше къде другаде да отидем, защото, както казах, тук пътят свършваше. И наистина бяхме тук. Във вила „Романтика“. Моят дом в добро и зло, както се казва пред олтара. И също като младоженка, почувствах, че съм влюбена.

Никога няма да забравя леля Джоли. Почти не я познавах, но тя ми завеща любимия си дом. По някакъв начин е знаела, че и аз ще го обикна, че си подхождаме идеално. Сега трябваше само да разбера защо бе умряла от насилствена смърт. И да науча повече за Джеруша — жената от миналото, която бе построила тази вила. Да разбера дали и тя има нещо общо със случилото се.

Но преди всичко трябваше да реша какво да правя с това избягало безпризорно дете, което се бе превърнало в моя отговорност, защото със сигурност никой друг нямаше да я измъкне от отчаяното положение, в което бе изпаднала, и да се погрижи за нея. Ако някоя жена е имала нужда да дойде на себе си, това беше тя.

— Хайде, миличка — подканих я, когато ченгето отвори вратата, и се преместих към края на седалката. — Тук ще живеем.

— Къщата на Джеруша — промълви тя, което ме удиви. Все още седеше на ръба на седалката в полицейската кола и се взираше в къщата. На лицето ѝ бе изписано смайване. — Тук е станало убийство.

— Може би — отвърнах рязко. — Хайде, момиче, да тръгваме.

Хванах я за ръката и я дръпнах.

Тя праметна крака извън колата — дълги хубави крака, забелязах аз, макар и малко ожулени от злополуката. Направи огромно усилие да стане, успя, заклатушка се и аз се притесних правилно ли е да напусне болницата.

— Нищо ѝ няма — обади се шофьорът. Знаех, че е експерт, защото беше ченге, а ченгетата бяха виждали какво ли не. — Просто е в шок. Направете ѝ едно кафе и ще се оправи.

— По-скоро едно мартини — отговорих, обвих ръка около кръста ѝ и я поведох към входната врата, като си мислех с копнеж за висока чаша със студено питие и удобен диван.

Когато прислужникът ми Алфред отвори вратата, смайването, изписано на застаряващото му, обикновено безизразно лице с високо

оплешивяващо чело и рунтави сиви вежди, ме накара да разбере каква картинка сме.

— Госпожо! — възкликна той и слезе тичешком по трите широки стъпала, за да ми помогне, докато симпатичното ченге помагаше на Верити.

— Алфред, това е приятелката ми Верити. Мисля, че ще я сложим в Божурената стая.

Разбира се, имах предвид стаята с оригиналните тапети с божури, избелели с времето до красиво бледорозово.

— Правилно, мадам, стаята е весела — каза той, оглеждайки внимателно Верити. — А тя май има нужда от ободряване.

Както обикновено, Алфред беше по английски сдържан. Добрите прислужници си разбират от работата и човек никога не бива да ги подценява. С право се гордеят с професията си, също като добрия сервитьор.

Верити обаче остана като прикована на най-горното стъпало. Надникна през широките двойни врати, изработени от рядък дъб, повален от гръмотевична буря по времето, когато са построили вилата, и с голямо месингово чукче за вратата във формата на сърце. Казваха, че това бил първият поздрав на Джеруша към гостите ѝ. Искаше ми се всички гости да са изпитвали същото доброжелателство към своята красива и великодушна домакиня Джеруша. С някои от тях обаче очевидно не е било така. Не разбирах на какво точно се е дължало това и бях решена да открия истината. Но когато става въпрос за миналото, истината често ти се изплъзва: всеки човек разказва своята история, а с времето дори и тези разкази се изопачават.

Влязохме в преддверието и тогава Верити отново ме изненада.

— Джеруша беше приятелка на баба ми. Помня, че снимката ѝ стоеше на масата до дивана в будоара на баба. Винаги я вземах и я гледах, защото беше толкова красива в дългата рокля, която падаше на изящни гънки, а от едната страна се спускаше като шлейф. Предполагам, че е била бляскава, но за едно дете тя беше просто красива. Колко ми се искаше да бъда като нея! Помня, че го казах на баба, а тя ме погледна тъжно и отговори, че не бива да си пожелавам подобно нещо. Не ми каза защо, но махна снимката. Предполагам, че я е прибрала някъде, защото повече не я видях. И, разбира се, никога не попитах защо.

— Е, сега знаеш — отговорих. — Джеруша е била убийца. Съвсем пропаднала. Казаха, че съблазнявала мъжете просто защото можела.

Верити ме изгледа с ококорени очи и аз я съжалих.

— Разбира се, това са само слухове. Хората винаги говорят за жените, които са хубави и прочути като нея. Виж само някои от звездите днес — пресата ги преследва, постоянно измислят истории за тях.

— Но това не е честно!

Поклатих глава и се усмигнах на наивността ѝ.

— Миличка — казах — това е животът. Във всеки случай — добавих, тъй като си спомних неотдавнашната ни среща със смъртта — винаги съм искала да открия истината, а сега ти си тук и ще ми помогнеш. Баба ти е познавала Джеруша. Сигурно ти е разказвала истории за нея.

Верити не изглеждаше убедена.

— Не, доколкото си спомням. Само името ѝ, че може би е убила някого и за вилата. Разбираш ли, имаше снимка на къщата. Баба я е направила, когато е била тук. Нали знаеш, от онези, при които всички гости се събират пред къщата, като на училищна снимка. И сега си спомням, че кралят е останал тук с Джеруша, докато още е бил крал — преди да абдикира и да стане един от нас.

— Е, не точно „един от нас“ — отговорих аз. — Макар че Едуард VIII е бил понижен в херцог и казват, че си падал по хубавите жени. А освен това бил известен като интересен гост и съм сигурна, че на Джеруша ѝ е било приятно да го приеме.

И двете обърнахме глави, щом чухме рев на двигател и скърцане на чакъл, когато колата рязко спря. „Безразсъден шофьор“ — помислих си. Чухме стъпки по пътеката, а после до френските прозорци се появи мъж. Силуетът му се очертаваше на слънцето и не можехме да различим кой е, макар да бях сигурна, че не го познавам.

Посрещнах го, раздразнена от нахалството му.

— Кой сте вие? И защо влизате така, сякаш къщата е ваша?

Гневът, който изпитвах, пролича в тона ми.

А в неговия тон пролича студенина, от която през костите ми премина ледена тръпка.

— Може и да е моя — каза Чад Прескот.

Пристъпи напред. Сега видях лицето му: слабо, красиво, леко загоряло — лице на човек, който прекарва много време на открито. Спортове, коне, такива неща. Почувствах как се разтапям.

Беше лекарят. „Ооох! — помислих си. — Още един чаровник.“

ОСМА ГЛАВА

Откъснах поглед от мъжа и го сведох към паркета под краката си, без да го виждам. През този кратък миг бях успяла да забележа русата коса и мрежата от бръчици около очите — сини очи, които много приличаха на моите. Забелязах наболата брада по волевата брадичка, както и хубава долна устна — пълна и толкова сладка, че ми се прииска да я ухапя. Но какви бяха тези мисли? Този човек, този лекар току-що бе заявил, че е собственик на моята вила. Трябваше да изпитвам желание да го зашлевя през прекалено красивото лице. Аз обаче не си падам по шамарите. Предпочитам да давам от себе си, отколкото да вземам, мека душа съм и имам сърце, макар че в този момент то май беше спряло. Почиваше си. Надявах се скоро да забие отново. Обичам да дишам.

Ето! Все пак дишах. И се усмихвах на онзи възмутителен мъж, който току-що бе заявил, че моята вила била негова. Тоест, вилата на леля Джоли. А преди това — на Джеруша.

При катастрофата си бях ударила рамото и ме болеше. Вдигнах ръка, сякаш исках да го предпазя от погледа на новодошлия, но той дори не гледаше към мен. Гледаше към вилата. Обзалагам се, че преценяваше колко струва.

— И така, кой всъщност сте вие?

Студенината в гласа ми можеше да убие всеки хубав летен ден.

Той дори не ме погледна — толкова съсредоточено изучаваше това, за което твърдеше, че било негова собственост.

— Казвам се Чад Прескот.

Не протегна ръка, макар че аз, каквато съм глупава, протегнах. „Добрите маниери ще те съсипят.“ Някой някога ми го беше казал. Сигурно е бил някой мъж.

— Макар че не ме попитахте, аз съм Мирабела Матюс.

Зачаках отговор — задължителното: „О, наистина ли? Чел съм книгите ви, разбира се“. То обаче не дойде.

Верити се приближи и застана до мен с вдигната глава.

— А аз съм Верити.

Не спомена фамилното си име — очевидно все още не беше сигурна кое е то, моминското или на съпруга ѝ. Не че имаше значение.

Старият дакел на леля Джоли се запъти предпазливо към лекаря, протегна дългия си врат и подуши обутите му в сандали крака. Бих предпочела да мисля, че лекарят не е забелязал приближаването му, защото нетърпеливо отдръпна крака си назад, а кучето подскочи и излая, на което той не обърна внимание.

— Не съм ви канила в имота си — отсякох, преглъщайки гнева си. — И никога не бива да се държите с животно по този начин. Неуважително е. Кучето живее тук, това е домът му.

— Не, не е — каза той. След което ме подмина, изкачи се по трите ниски стъпала и влезе през вече отворената врата.

Зяпнах. Когато той мина покрай мен, долових лекия дъх на одеколон от бяло изтравниче — топъл мъжки аромат. Какво ми ставаше? Този тип говореше за къщата на леля Джоли, *моята* къща, като за своя, влизаше така, сякаш я притежаваше, а аз стърчах тук, омагьосана от аромата му.

— Нямате право да влизате в къщата ми.

Забързах след него. Кучето ме последва. Сиамската котка и канарчето не се виждаха никакви. Не можех да ги обвинявам. Атмосферата никак не беше положителна.

Той се обърна и за пръв път наистина ме погледна така, сякаш ме виждаше, сякаш не бях някаква жалка прислужница, която е тук, за да изпълнява заповедите му.

— Трябва да разберете — подхвана той. Гласът му беше тих, равен и в името на истината, доста приятен. — Трябва да разберете, че каквото и да са ви казали, каквото и да вярвате или да мислите, не сте наследили тази къща. Мадам Джоли Матюс ми я завеща преди смъртта си.

Нарече я Джоли. Само приятелите и членовете на семейството ѝ, колкото и малобройно да беше, а именно сведено само до мен, се обръщаха така към нея. Истинското ѝ име беше Джулиет, но тя твърдеше, че никой друг, освен майка ѝ не го използвал.

— Е, добре — започнах. Подбирах внимателно думите си, преди да ги изрека, защото осъзнавах, че се намирам в ситуация, която е станала много опасна. — Е, добре, господин...

Млъкнах и зачаках да ми напомни, че името му е Чад Прескот, макар че си го спомнях отлично. Той обаче не ми напомни — просто остана там, скръстил ръце на гърдите си. Мъжественият лекар с бяло поло и светлорозови шорти, макар че ако по-рано някой ме беше попитал възможно ли е мъж по розови шорти да изглежда мъжествен, щях да му се изсмея в лицето.

— Адвокатът ми ще ви изпрати документите — каза той, обърна се и продължи да говори през рамо. Преди да си тръгне, остави на масата в преддверието визитната си картичка. — Очаквам до другата седмица да се изнесете. Моля, оставете всичко така, както сте го намерили.

— И кучето, котката и птичката ли? — попитах язвително, ненадейно кипнала от гняв. И, признавам, обзета от страх. Ами ако беше прав и вилата наистина беше негова? Щях да се върна в апартаментчето си в Лондон и всички мечти за слънчевата Южна Франция щяха отново да се превърнат само в мечти.

— Вземете животните — провикна се той в отговор. — Не искам да се мотаят наоколо.

— Майната ви! — изкрещях на свой ред. — Това е моята къща, господинчо, и вие нищо не можете да направите.

— Напротив, мога — отговори той. Говореше толкова спокойно, така овладяно, докато аз всеки момент щях да рухна. И се уплаших, че може да има право.

* * *

— Разбира се, че вилата е ваша — заяви адвокатът ми Джеймс Причет Лонг с обичайния си спокоен, овладян тон в стил „нищо не може да ме стресне“. Сигурна съм, че говореше така на всичките си обикновено разстроени и раздразнени клиенти. Все пак той е човекът, от когото се очаква да разреши проблемите им. Не бива да виждат и него разстроен и раздразнен.

— Той твърди, че има документи, които доказвали, че леля Джоли — така я нарича — му е оставила вилата.

— И кога казва, че го е направила?

Можех да си представя живо и картинно възрастния адвокат Лонг. Полукръглите му очила се плъзгаха надолу, докато той прелистваше документите на бюрото си и навярно вършеше поне две неща наведнъж, както знаех, че прави обикновено, вместо да се съсредоточи върху моя проблем, който се бе превърнал в голям проблем.

— Искам да кажа, той е лекар, хирург, има документи — промълвих. Гласът ми звучеше немощно, женствено и леко объркано. Всъщност много объркано. Бях влюбена в тази вила. Тя беше моя.

— Даде ли ви тези документи или поне копия?

— Ами, не... Но изглеждаше много сигурен в себе си и в положението си на собственик.

— Дайте ми телефонния му номер и имейла — каза Причет Лонг. — Аз ще се погрижа.

Гласът му беше твърд, решителен. Знаеше правата си — все пак това му беше работата.

— А сега просто се заемете със своите работи, върнете се към нормалния си живот. Ние ще се оправим с господин Прескот.

Затворих телефона, излязох на терасата и седнах. За пръв път не забелязвах прекрасната гледка. Бях прекалено погълната от собствените си мисли и останах така дори когато сиамяката скочи в скута ми и се намести така, сякаш сега съм нейна. Обикновено се държи така, а освен това е вярно — наистина съм нейна. Кучето седна в краката ми и изплези език. Големите му кафяви очи се приковаха напрегнато в лицето ми и несъмнено забелязаха тревожното ми изражение.

И Верити ме гледаше, изпълнена с възмущение.

— Какво означаваше всичко това? Какво има предвид, как така вилата била негова?

Изглеждаше безумно слаба и раздърпана, готова да затропа с крака в старомоден, класически пристъп на ярост. Вдигнах рамене и се престорих на безгрижна.

— Адвокатът ми казва, че това са глупости. Разбира се, че вилата е моя. Той ще се справи с този доктор Чад Прескот — казах и ѝ се ухилих. — Как ти се стори, с тези розови шорти?

Верити въздъхна.

— Много сладък — отговори. — Като всички лоши момчета.

Трябваше да призная, че е права.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Полковника — така го наричаха винаги, макар че името му беше Руфъс Барада — беше виждал прекалено много пътни злополуки, за да изпитва съчувствие. В продължение на седем години беше щастливо женен — докато жена му не загина. Беше излязла от дома им, стара селска къща, която принадлежеше на семейството му от два века, за да отиде на съботния пазар в селото. Вървяла покрай пътя, когато една туристическа каравана я блъснала и я съборила в камениста яма.

Казваше се Аниес, но полковникът винаги я наричаше *mon amour*, а тя него — *mon chou*, макар и не пред хората, разбира се. Връзката им беше изпълнена със страст, грижливо подхранвана с годините и без нея той се чувстваше ужасно самотен. Както става обикновено, накрая времето бе изгладило най-острите ръбове на отчаянието и го бе превърнало в нещо като примирение, макар че Полковника никога нямаше да забрави.

Децата им — близначките Мари-Лор и Мари-Елен, кръстени на двете си баби — сега бяха шестгодишни. Руса като майка си, Лор носеше дългата си коса на плитки. Елен бе одрала кожата на баща си с тази гъста черна коса, която растеше във всички посоки и постоянно падаше в очите ѝ, така че момиченцето сякаш постоянно надничаше към хората свенливо, което не беше вярно.

Лор беше свенливата — обикновено вървеше след сестра си с наведена глава, праметнала през рамо ученическата си чанта. Сините ѝ очи бяха скрити зад малки очила със златни рамки. Елен обаче винаги се грижеше за сестра си.

Полковника трябваше да ги вземе от училище, но заради разговора с оная Матюс закъсня. Когато ги видя, двете седяха на дългата стена до училищната сграда, подпрели лакът на коленете. Бяха обхванали брадичките си в длан и погледът им беше станал безучастен — беше им омръзнало да чакат.

Той спря колата до тях, извини се, излезе, отвори вратата и проследи с поглед как се качват. Сложи им коланите, провери всичко по два пъти и каза:

— Добре, момичета, отиваме да ядем сладолед.

Докато потегляше и момичетата бърбраха как е минал учебният ден, Полковника си помисли, че при все формалното си поведение, поста си, униформата, репутацията си на корав човек, която произтича от омраза към престъпниците и всички, които нарушават закона, по душа е семеен човек. В сърцето си беше „истински“ човек.

Обяснението за злополуката в каньона не го задоволяваше. Тялото на шофьора на зелената кола бе идентифицирано като Йосиф Раус — руснак, който живееше във Франция без виза и все пак твърдяха, че работел при строителен предприемач на име Борис Берген — човек с италиански паспорт, но роден в Беларус, човек, когото всички наричаха „Шефа“.

Като цяло историята се струваше съмнителна на Полковника, а сега тези две жени едва не бяха загубили живота си. Не разбираше защо някой би ги нарочил. Какво можеше да са направили, за да предизвикат подобно отмъщение? Ако наистина беше отмъщение. Може би мотивът бе несподелена любов — все пак и двете бяха привлекателни. Или пък нещо друго, което тепърва трябваше да открие. Струваше му се, че задачата ще бъде много обемна. Щеше да му се наложи да прекарва по-малко време с момичетата си и повече — в опит да разбере какво смятат да правят двете жени там, във вила „Романтика“. Човек никога не знае.

ДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Новият ми дом се намира на тясната брегова ивица близо до Антиб — град с две лица: старо и ново.

Новият Антиб се отличава с елегантна крайбрежна улица, където художниците седят пред стативи, правят портрети на туристите, рисуват местните пейзажи или по-скоро „водните пейзажи“, тъй като Средиземно море е навсякъде. Барове и кафенета се съревновават за вниманието на същите тези туристи. Цветни тенти пазят терасите им от слънцето, а висенето вътре часове наред е преобладаваща мода.

Кафенетата и баровете винаги са препълнени вечер, когато чаша охладено вино или ледена бира са задължителни, докато наблюдаваш процесията от загорели красавици в къси рокли. Да не говорим за богатите и понякога красиви собственици на големите яхти, закотвени в пристанището — яхти, които струват цяло състояние и понякога се дават под наем. Загорели млади мъже с голи гърди постоянно работят, за да ги поддържат в безупречно състояние — мият палуби, лъскат тик и месинг. Сутрин пазарът се изпълва с готвачите от тези яхти, които търсят най-пресните стоки — гъби, набрани на зазоряване от някоя нива, пъпеши, узрели край Екс ан Прованс, сладки диви ягоди — така наречените *fraises des bois* на областта. И, разбира се, морски костур, меру и барбун, уловени преди изгрев-слънце, за да ги изпекат идеално и да ги поръсят с билки, малко чесън и хубав зехтин.

По-нататък се вижда специално построен кей, където хвърлят котва огромните бели круизни кораби, прекалено големи за самото пристанище. А в задната част на пристанището над тесни калдъръмени улици виси пране от високи къщи, малки витрини предлагат миниатюрни бикини и тениски с името на града, така че когато се върнеш у дома, да помниш, че си бил тук, а може би и да си спомниш как си се чувствал и как е ухаело тук. Да помниш плодовете в дървени щайги пред малките магазинчета, здраво завързаните букети

лавандула, набрана от по-ниските части на Морските Алпи, по чиито върхове понякога дори през лятото се виждат снежни шапки.

Нашумели нови бутици с добри цени се издигат до бижутерийни магазини — по-евтините с местни, изработени на ръка обици и гривни, а скъпите — предлагащи диамантени огърлици на недостъпни цени. Магазинът за сладолед, в който най-популярно е светлозеленото пистачо, се намира до скъпия магазин за обувки, чиито изработени по поръчка обувки сякаш носят всички, които прекосяват неравния калдъръм, където скъпи вечерни рокли от шифон се надпреварват за внимание с къси бели поли и тениски с изображения от Южна Франция.

И навсякъде цветя: букети от жасмин и червени рози, завързани с панделки. Ленти за коса и бански костюми висят на куки пред магазините. На рафтове са наредени сламени шапки, осигурено е и огледалце, за да се видиш. Магазините за сексапилно бельо предлагат сутиени, които обещават да повдигнат и да оформят бюста, за да изглежда божествен. Има ги във всички цветове — от черно до червено, лавандулово, коралово и нежнорозово.

А после идва ред на двореца „Грималди“, където кралското семейство на Монако продължава да живее и днес, и на Стария град, мястото, където живеят „истинските“ хора и пазаруват в малките магазинчета, в които от тавана виси салам, а до вратата има високи стъклени буркани с макарони, приготвени едва тази сутрин. Човек може да купи и домашния сос за тези макарони, и пресен чесън за по-пикантен вкус, и сочни домати към сирената от мляко от местни кози, които се хранят само с трева. Може да купи пилета от открития грил, където ги въртят, докато станат златисти и хрупкави, а от мириса им ти потичат лигите. И пресни марули — зелени, розови, с червена ивица по края, които се поднасят сочни и студени с винегрет, приготвен от местно масло и оцета, който жената на фермера продава на пазара от години.

Всичко това е тук, всичко е пред нас, готово за изяждане, обличане, обуване, украсяване на загорели ръце и шии или парфюмиране на тялото. Южна Франция въздейства на сетивата и човек никога няма да я забрави.

Когато дойдох тук за първи път, сякаш изведнъж се събудих за живот. Лондонското ми тяло, което увивах в палта и шалове и често

пъти обличах в пуловер дори през летните месеци, за броени дни се превърна в тяло, облечено в сладки малки тениски с красиви цветове, белите шорти разкриваха вече покафенелите ми крака, лента със скъпоценни камъни придържаше назад буйната ми червена коса, а на устните ми имаше розово червило. Бях си дошла у дома. Бях се събудила за живот.

* * *

Един ден след изписването от болницата вече бях нов човек. Преди всичко друго ми трябваше транспорт. Малкият сеат не ми допаднаше — исках въздух, живот и бързина. Какво друго можеше да ми свърши работа, освен харли? Тюркоазеносиньо, разбира се. Някъде четох за жена с тюркоазен харли и ѝ се възхитих за куража. Сега тази жена бях аз.

— Не можеш да си вземеш тюркоазено! — възрази Верити. — Искам да кажа, да погледнем истината в очите. Много си стара.

— На четирийсет и две съм. Това е най-подходящата възраст.

Накрая направих компромис, но не с цвета. Взех си тюркоазен скутер „Харли“ — почти като веспа, но много по-сладък. Вършеше ми работа, защото в този град паркирането беше трудно, а скутерът се провираше по-лесно в тесните разстояния между колите.

Изведох Верити по магазините, за да си купи дрехи. Тя, разбира се, нямаше други, освен тези, които носеше сега и онези от моите, които ѝ ставаха и които не бяха много. Оказа се, че тя е от бързите купувачи и след нула време бяхме затрупали кормилото с торби, докато се носехме обратно към вила „Романтика“.

Радвах се, че Верити се появи в живота ми. Беше толкова хубаво да имам приятелка. Радвах се, че съм си у дома, във вила „Романтика“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно в Антиб Полковника пиеше на един дъх второ еспресо в кафенето срещу фризьорския салон, когато зърна Руснака, който вървеше бързо с наведена глава, понесъл голяма плоска чанта. Полковника знаеше, че в такива чанти се пренасят архитектурни чертежи. Не се учуди. Руснака работеше за Шефа, за когото се знаеше, че иска да построи жилищен блок на парцела близо до морето. Сега всички знаеха, че тази земя не е на Шефа, че е била на Джоли Матюс, починала неотдавна от насилствена смърт.

Полковника, разбира се, беше разследвал смъртта ѝ — случи се в неговия район, а нож в гърба по никакъв начин не можеше да се изтълкува като нормална кончина от старост. Клетата старица я бяха убили и както се казваше, той бе готов да се обзаложи, че е било заради пари. А сега Шефа се държеше така, сякаш е въоръжен с всички права и може да приведе строителните си планове в действие.

По една случайност Полковника знаеше, че леля Джоли, както бе известна тя на всички в квартала, в който много я харесваха, е оставила имота си на племенницата, която едва не загина в каньона. Отново почти насилствена смърт. Полковника вярваше, че някой я е изблъскал от пътя. Не му трябваше много ум, за да се сети кой щеше да спечели от тези смъртни случаи. И точно сега той гледаше към мъжа, който работеше за въпросния човек.

Полковника допи кафето, остави пари под чинийката и забърза след Руснака.

Руснака беше четирийсет и пет годишен — Полковника го знаеше, защото прегледа досието, когато стана ясно, че Шефа се опитва да си присвои земята на Матюс. Всъщност имаше повече от един човек, който предявяваше претенции. Съседът ѝ, Чад Прескот, имаше документ, уж подписан от Джоли Матюс, с който тя му завещаваше имота си. Назряваха проблеми и Шефа със сигурност беше замесен.

Полковника последва Руснака. Криеше се зад други минавачи и се опитваше да не се набива на очи, макар че това беше трудна задача.

Не беше висок, но беше трудно да не го забележиш с тази негова скована стойка, широките рамене, голямата глава, издадена напред, сякаш винаги закъсняваше и нямаше търпение да стигне там, където отиваше. Но сега Руснака сякаш не го забелязваше и Полковника го последва по уличката, която извеждаше от главния площад, на който бутици от по-изискания тип излагаха на витрините си чанти, елегантни обувки и бельо.

Руснака се спря, погледна към бельото — доста хубаво, сексапилно червено и сякаш прекалено колоритно за този град, но туристите го обожаваха. Както, изглежда, и Руснака, защото отвори вратата и влезе вътре.

Полковника остана отвън и се постара да си придаде вид, сякаш просто разглежда скъпите дантелени корсажи, и леко се изчерви от притеснение. Защо Руснака не може просто да се отбие в минимаркета или в аптеката? Той обаче излезе, хванал торба на златни и бели ивици. Каквото и да беше купил, му беше струвало много — Полковника беше сигурен в това. Запита се за кого ли е предназначен подаръкът.

Не се наложи дълго да се чуди. Той проследи Руснака до паркинга, спря се и се загледа, докато Руснака махаше на жената зад волана на голяма бяла туристическа каравана. Полковника бързо си записа номера на колата, както и това, че е британска. Освен това забеляза, че жената е привлекателна, на трийсет и няколко години, с дълга руса коса, права, дълга до раменете. Носеше плоска шапка и бяла блузка с тънки презрамки. Ръката ѝ бе покрита с дрънчащи гривни.

Руснака се качи, целуна я продължително и ѝ подаде торбата. Тя зарови жадно пръсти в нея и извади купчина дантели и панделки, които сякаш я зарадваха, защото отново го целуна, без да бърза да откъсне устни от неговите, сякаш му обещаваше награда по-късно. А после включи двигателя и със свистене на гуми излетя от паркинга, преди Полковника да успее да помръдне.

„Интересно“ — помисли си той и провери дали номерът, който бе въвел в айфона си, е верен. Скоро щеше да разбере коя е тя и какво е намислил Руснака.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Струваше ѝ се странно как съдбата се намесва и поставя човека на определена пътека, съвсем различна от онази, която е очаквал да следва. За нея това означаваше изпълнен с гняв развод, битка за парите и къщата, горчивата загуба на любов, която бе означавала толкова много за нея, но за него — очевидно не. Той се казваше Ранчо.

— Какво? *Ранчо* ли? — възкликна тя невярващо, когато той ѝ се представи не къде да е, а на местно конно надбягване.

Никога не бе срещала по-екзотично създание от него. Аржентинец, каза ѝ той, възседнал малко пони за поло с лъскав косъм и прекалено тънки крака. Не изглеждаха достатъчно силни да понесат тежестта на ездача, но препускаха по пистата във вихър от копита и буци обърната пръст, докато той, наведен опасно от седлото, удряше една топка със стик — така наричаха тоягата, с която удряха топката при поло, игра, която никога досега не я беше интересувала. И, господи, как добре се справяше! Господи, изглеждаше божествен с този стик в ръка!

Минаха само два месеца, преди да последва нещо като сватба. Не беше голямото събитие с тържествената процесия към олтара, което Верити винаги си бе представяла. Вместо това избягаха и подписаха в една агенция в Лондон. Свидетели им бяха само чистачката и един пощальон, който случайно минаваше наблизо. По-скромно от това нямаше накъде да стане. Но след първите няколко трескави ноци, изпълнени със секс и вино, секс и храна, секс и дълги разходки в парка „Сейнт Джеймс“, съвсем наблизо до хотел „Риц“, в който бяха отседнали, Верити осъзна, че го отегчава. Особено след като той я придружи до банката ѝ и я помоли да изтегли всичките си спестявания. Тя ги изтегли и му ги даде. Възлизаха само на няколко хилядарки, защото тя не беше „момичето с тръста“, за което я мислеше той. Това бяха парите, които от години ѝ подаряваха за рождения ден. Когато човек наближи трийсет, сумата вече е солидна, а точно тогава

кръстниците започват да вдигат ръце от него с мисълта, че е достатъчно голям да се грижи сам за себе си. И тя наистина беше — тъкмо щеше да започне, но тогава се омъжи, а накрая просто избяга. Хукна като младите понита за поло, които той обичаше повече от нея, и по най-глупав начин му остави всичко, което бе останало в банката, както и бижутата си, защото не искаше да изглежда лоша.

И сега какво? Току-що преживя пътуване, от което можеше да ти настръхне косата и при което едва не загина, и сега се бе спряла за временен престой на място, на което не бе идвала никога преди, но по някакъв начин го познаваше, с непозната жена и бъдеще, което изглеждаше съвсем непредвидимо. Гледаше със страхопочитание боядисаната в розово вила, градините с ниско подрязаните живи плетове покрай цветни лехи, пропити от аромат на жасмин — приятен от всеки изкуствено произведен парфюм. Небето бе безкрайно и синьо. Някъде на свобода бродеше един маниак с дукати монстро, който се бе опитал да ги убие. Или да убие жената, на която принадлежаха тази кола и тази къща.

Верити се обърна и погледна към нея.

— Коя си ти всъщност? — попита тя. — И защо носиш тези глупави ръкавици, плетени на една кука?

* * *

МИРАБЕЛА

Няма да споделя с Верити, но, разбира се, има основателна причина да нося ръкавици — плетени на една кука през лятото, а през студените месеци — от много мека, гъвкава кожа в различни цветове. Понякога дори червено, защото, щом трябва да ги нося, защо да не ги направя страхотни? Да, прави сте, плетените на една кука ръкавици не са страхотни, но държат хладно в тези топли дни в Южна Франция. Както вече споменах, плете ми ги една съседка. Вече е над деветдесет и едва вижда куката и финия памук, който използва, но както казва весело, това умение и бездруго вече се е превърнало в инстинкт. „Няма нужда да гледам, пръстите ми просто не спират да работят“ — добавя тя и аз се смея. Затова, разбира се, имам запас от тях в новия си дом —

във всички възможни цветове и преди, дори кашмирени, прибрани в третото чекмедже на скрина в спалнята върху купчина стари любовни писма, от които все още не ми даваше сърце да се отърва. Винаги съм вярвала, че когато любовта си отиде, същото трябва да се случи и с *memento mori*^[1] — вече безжизнените любовни писма и дребните подаръци, някога избирани с обич, изсъхналите рози и старите спомени — но когато настъпеше мигът, не можех да го направя. Просто ги вземах със себе си. Но както вече казах, мен ме бива най-вече в това да карам любимите си да си тръгнат. Никога не бях жестока или дори нелюбезна. „Слушай, сладък — казвах — според мен е време всеки да продължи по пътя си. Беше ни толкова хубаво, нали?“

Както можете да си представите, не всички приемаха това с усмивка и примирение. Чувала съм доста груби думи по свой адрес — изсъхналите рози не са единственото, което са ми мятали. Аз обаче запазвах самообладанието си непокътнато, а сърцето — невредимо и се опитвах да продължа напред, без помежду ни да остава прекалено много болка — между нас, противниците, бившите любовници, слава богу, никога съпрузи. И никога през живота си не съм отнемала съпруга на друга жена. Не че не съм имала тази възможност, но ми беше трудно да контролирам собствения си живот дори и без да се нагърбвам с чужди проблеми. А от тези проблеми наистина беше по-добре човек да стои настрана.

Ето ме сега, четирийсет и две годишна, необвързана (макар че напоследък не ми липсват любовници) и собственица на тази приказна вила с изглед към Средиземно море — както казах, по-синьо от очите ми, когато времето е хубаво, и сиво като вятъра в дните, в които задуха мистралът. Освен това за моя изненада можете да ме наречете „майка квачка“ на едно малко канарче, по-жълто от двайсет карата злато, на име Пея.

Никога не съм била почитателка на домашните любимци, нито пък съм искала да притежавам голяма къща. И категорично никога не съм имала сямска котка като тази, която май си мисли, че вилата е нейна, и има сини очи, млечнобяла козина и шоколадови връхчета на ушите и опашката. И на чиято глава каца жълтото канарче, за да изпее песента си. Откаченото ми домакинство се допълва от дългото ръждивокафяво куче — очевидно някакъв далечен роднина на дакела с щедър примес от зайчар. Отговаря на името Джон-Джон или на

пронизително изсвирване. Тъй като така и не усвоих изкуството, както така уместно се изразява Лорън Бакол в онзи стар филм, просто да събирам устните си и да духам, купих малка сребърна свирка, която виси на синя връв на врата ми и почти ме удушва, когато забравя за нея, но е полезна, щом искам да повикам Джон-Джон, който отказах да наричам с това смешно име и сега е познат като Перко. Защото е „наперен малък негодник“, нали разбирате? Тази дума е единствената, която подхожда на непостоянната му природа. О, но той ме разсмива, а когато канарчето запее, се усмихвам, а щом котката се пъхне под краката ми и ме побутне обичливо с глава, осъзнавам колко празен е бил животът ми преди тях и каква щастливка съм, че наследих това малко семейство заедно с голямата къща. Ако великолепната Джеруша е тази, която е довела предците на тези малки създания във вила „Романтика“, значи съм ѝ задължена повече, отколкото мога да изразя с думи.

Джеруша. Името ѝ събужда фантазии и образи, свързани със скандали, любовни истории и трагедия, макар че почти всичко е било скрито или погребано много отдавна. Сега, когато наследих къщата ѝ, ще си поставя за задача да науча колкото се може повече за прочутата изпълнителка от мюзикъли, певица, танцьорка, актриса и секссимвол. Тя е покорила Париж през трийсетте години и е изчезнала — както изглежда, завинаги — само след няколко години. Тоест, след смъртта на новата любовница на любовника си. Кой знае, може би трябва да се поправа и да кажа „една“ от любовниците му.

Какъв е бил животът на Джеруша в действителност? Дали е обичала този мъж? Дали е бил единственият ѝ любовник? Какво се е случило с децата, за които казваха, че е прибрала в дома си, дори е осиновила? Дали са ги отвели някъде, когато светът на Джеруша е рухнал и за утеха са ѝ останали само животинките — любимците ѝ?

Джеруша е загадка, която е част от вила „Романтика“ и следователно сега принадлежи на мен, а аз ще я споделя с младата си гостенка Верити.

Седя на терасата и пуша цигара, макар че ми е забранено — забранено от самата мен, бих могла да отбележа, когато чувам стъпки зад гърба си. Една ръка се обвива около мен и дръпва цигарата от устните ми преди дори да успея да протестирам.

— Отвратителен навик! — отсъжда Верити и сяда на мекия диван отсреща. — И накрая ще те убие.

— Като отрова, това ли имаш предвид?

Тя ми хвърли поглед тип „знаеш какво имам предвид“ и угаси цигарата в жълтия керамичен пепелник с надпис „Пастис“, откраднат в момент на огромна смелост от едно евтино кафене на булевард в Марсилия. Обичах този пепелник, както и смелостта, която проявих тогава, и се намръщих на Верити, за да ѝ покажа недоволството си.

— И така. Какво ще правиш ти сега? — попитах студено. — Виждам, че си спряла да плачеш. Да не си решила да се върнеш при оня мръсник, от когото избяга? Да му дадеш още един шанс, както правят добрите момичета?

— Аз не съм добро момиче — отговори тя. — Ще остана тук с теб.

След което пак избухна в плач.

Защо ли не си замълчах?

[1] Предмет, пазен като напомняне, че смъртта е неизбежна (лат.).
— Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Изглежда, че сега съм вързана не само с цял куп животни — е, две животни и една птичка — но и с една млада и нещастна бегълка, защото сърце не ми дава да я помоля да си тръгне, да си намери някоя хотелска стая, да продължи напред и да не затъва в ужасен брак с един грубиян, който изобщо не държи на нея. Нещо повече — грубиян, който е откраднал всичките ѝ пари. Дори и да са били само две хиляди, това са две хилядарки повече, отколкото има в момента, сигурна съм. Както и бижутата ѝ — надявам се да не са стари семейни скъпоценности, предавани от поколение на поколение, а сега навярно отредени за някоя заложна къща и тя никога вече няма да ги види. Човек винаги може да си купи нови, когато пак се сдобие с пари — когато ги спечели или ги придобие по някакъв друг начин, както е правила Джеруша, преди светът ѝ безвъзвратно да рухне, както е рухнал светът на тази млада Верити, която наистина трябва да спре да хленчи, иначе мисли му.

Боже! Как е възможно да съм толкова груба, така шибано безсърдечна? Има ли на този свят нещо, което да боли повече от разбито сърце?

Особено ако са ти го разбили съвсем наскоро — сега си спомням.

— Скъпа моя — промълвих с най-благия си глас на стара леля. (Искам да кажа, тя е толкова млада, а аз, колкото и да не искам да си призная, вече съм „над четирийсет“, но май в момента ми е отредена точно тази роля.) — Скъпа моя, трябва да ми имаш доверие.

— Защо? — Вдигна тя към мен просълзените си, зачервени очи и ме изгледа продължително. — Искам да кажа, защо да ти се доверя? На него му се доверих, и виж какво стана.

— Е, той, разбира се, е мъж. С жените е друго.

Тя ме погледна втренчено. Риданията ѝ секнаха. Най-накрая я бях накарала да млъкне.

Седяхме в колата — наскоро нает „Фиат“ на мястото на разбитото „Мазерати“ — и тя се взираше във вила „Романтика“ така, сякаш виждаше замъка на Дракула, а аз може би бях самият граф вампир.

— Защо ме доведе тук?

— О, за бога! — възкликнах. Успях да не се озъбя, но нетърпението ми си пролича. — Това е моята къща. Тук, в Южна Франция, обикновено я наричат вила. Наследих я и сега това е моят дом. Новият ми дом — добавих и ме прониза копнеж по малкия ми лондонски апартамент, който бях продала току-що и в който няколко години бях щастлива, макар и самотна.

— Кой ти я даде? — попита тя. На мокрото ѝ от сълзи, макар и хубаво лице се четеше подозрение.

— На кого му пука? Тук ще пренощуваш, ако извадиш късмет и ако се държиш по-възпитано. В противен случай ти обещавам, че ще те пратя обратно на онзи твой съпруг, който е откраднал всичките ти пари и те е разкарал.

— Нямах чак толкова пари, но той все пак ме разкара — промълви тя и ме погледна тъжно. — Срам ме е, че ме разкара само за две хилядарки. Искам да кажа, можеше да ми измъкне малко повече, не съм ли права?

Обзе ме ненадейна жалост. Обгърнах раменете ѝ с ръка и я притиснах към себе си.

— Слушай, момиче, понякога мъжете се държат като истински копелета, но това не означава, че всички са такива. И няма нищо общо с теб или с това каква си ти. Той просто е бил мръсник, безсрамен мошеник и мъжете като него обикновено накрая си получават заслуженото. Съжалявам само, че няма да си там, за да му удариш един в носа.

— Няма ли?

С цялата си твърдост, сякаш наистина вярвах в думите си, отговорих:

— Разбира се, че няма! Той пак ще опита този номер с някоя друга жена и тя ще го удари там, където боли и навярно ще се погрижи да го прати зад решетките.

— Ооо! — изхленчи тя и сълзите ѝ отново потекоха.

— Сега какво? — попитах раздразнено. Мамка му, как изобщо се озовах в тази ситуация?

— Ще бъда омъжена за затворник! — проплака тя. — Аз! Жена на затворник!

— Не, няма. Ще се разведеш с него. Повярвай ми, аз ще се погрижа за това. Всъщност веднага ще се заема. Не се учудвай, ако предвид обстоятелствата успеем да анулираме брака.

За моя изненада тя веднага се разведри и започна да се оглежда наоколо и да забелязва обстановката.

— Колко е красиво!

Тя избърса замъглените си от сълзи очила и ги вдигна на главата си. Очевидно обикновено ги носеше там, за разлика от нас, които ги използваме, за да предпазваме очите си от слънцето. „Младите — реших аз от висотата на своите четирийсет години — не са особено умни.“

Котката изведнъж се появи — прескочи в колата, падна в скута ми и замърка от удоволствие. Да те обича сиамска котка е толкова хубаво, макар и понякога шумно! Тя ме побутна с глава както обикновено, аз я целунах по ушите, а Верити се наведе и я пипна.

— Толкова е мека! — промълви с възхищение. — Толкова красива!

И тогава канарчето кацна на главата на котката, остана там, наклони миниатюрната си главица и запя от удоволствие. А кучето, което не допускаше да го засенчат в областта на поздравите, задраска с лапи по вратата на колата. Несъмнено драскаше боята, но, по дяволите, на кого му пука, щом го обичат? Те бяха мои. Моите обични същества. Те споделяха живота ми. Те ми вдъхваха живот.

— Толкова ти завиждам! — промълви младата Верити. Сълзите ѝ бяха пресъхнали, тя разтърсваше дългата си златиста коса, усмихваше се и галеше кучето. После погледна внимателно вилата и добави: — Да, това е къщата на Джеруша.

Бях поразена. Откъде, за бога, тази млада жена знаеше за Джеруша, която отдавна си беше отишла? Всички, които я бяха познавали, вече не бяха между живите. Не бе останал някой, който да скърби. Освен мен. А сега може би и Верити.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Разбира се, вилата не принадлежеше на Чад Прескот. Беше на леля Джоли и като нейна наследница сега принадлежеше на мен... макар че бе назована „Романтика“ — качество, което не притежавах. Ако бях романтичка, щях ли да се омъжа три пъти и всички съпрузи да ме напуснат? Друго щеше да е, ако аз ги бях зарязала. Но да ме напусне не един мъж, а *трима* — това говори зле за мен. Загатва за нещо, в което знам, че са убедени всички — че нещо у мен не е наред. Или си стискам парите, или проблемът е в секса. Според хората винаги става въпрос или за едното, или за другото.

Всъщност не беше нито едно от тях: съпрузите просто ме отегчавах и подозирам, че и аз ги отегчавах. Първият беше прекалено млад, твърде уверен в сексуално отношение и неспособен да признае липсата си на опит. Всъщност вината беше моя. Трябваше да разбере, че не е достатъчно зрял. Вторият се стремеше към парите ми и когато разбра, че нямам такива — по онова време — си тръгна. Третият беше от онези мъже, които имат нужда някой постоянно да се грижи за тях. Искаше помощница, а не съпруга.

— По дяволите! — казвах на приятели. — Исках единствено човек, с когото да споделя бутилка вино, да наблюдаваме заедно залеза, да вечеряме. Не съм се съгласила да ставам сутрин, да го погледна с онези негови миниатюрни слипове и космати бедра и да го слушам как иска кафе и закуска. Едно момиче трябва да има стандарти и приготвянето на закуската не може да е по-важна от добрия секс рано сутринта. Поне не би трябвало да е по-важна.

Но не се учудвам, че ме разкараха. Опитах и с други, и установих, че ми е най-добре сама — живеех в лондонския апартамент, пишех за живота на екзотичните измислени герои и читателите си представяха, че това е моят живот. Понякога ми се искаше наистина да беше. И ето ме сега, „видната писателка“, жена, която неочаквано е станала независима, червива с пари, собственичка на вила

благодарение на леля Джоли, с която се запознах, когато бях на три-четири години.

Срещата се състоя в това, което тогава представляваше сладкарница за чай в „Хародс“ и помня, че изгървах един шоколадов еклер върху кадифената якичка на изисканото разкрито палтенце, което все още бе закопчано до врата и практически ме задушаваше, защото майка ми искаше да приличам на добре възпитано дете, за да впечатля богатата леля.

Доколкото си спомням, в заведението нямаше други деца и нямаше с кого да го сравня, но колкото и малка да бях, ми се струваше, че някак си не е правилно да ме облекат толкова неудобно само за да ям торта с крем, затова нарочно я изпуснах върху омразното палтенце, чиято задушавача хватка помня до ден-днешен. А освен това беше розово. Аз определено не бях дете, което обича розовото.

Защо тогава имам розова вила ли? Когато я наследих, беше бяла. Замислих се дали да не я боядисам в лимонен цвят или дори в убито тревистозелено, преди да се спра на розовото. По някаква причина усещах, че точно това е цветът за измазаната с хоросан къща от началото на двайсети век. Квадратната ѝ форма се нарушаваше единствено от едно крило отзад, навярно построено като жилища за прислугата и сега превърнато в луксозни стаи за гости, допълнени с хладни бани с бели плочки и силни душише с ефект, наподобяващ дъжд, за хората, които се връщат от плажа и трябва да отмият пясъка.

Аз определено не исках никой да мъкне пясък в това, което сега е моята „голяма зала“. Наричам я така, защото се състои от няколко малки стаи със съборени стени и сега заема цялата предна част на вилата. Остъклените врати се плъзгат една в друга и водят към облицованата със светла теракота тераса, която минава по цялата дължина на къщата. Ширината ѝ позволява хамаци, дивани с възглавници и масички за кафе. Освен това има и място за хранене на открито, което може да побере двайсет стола с тръстикови седалки местно производство. Обожавам ги, но гостенките се оплакват, че им закачат полите.

Всяка от стаите на горния етаж има отделен балкон, който побира маса за закуска, столове и два шезлонга на зелени или коралови ивици. Големи сини сенници предпазват закусващите от слънцето. Дълъг тесен басейн с тъмносини плочки — по-сини от очите ми —

блести на лятната жегга. Китки от бугенвиллия в отънъци на фуксия и алено, пурпурно и розово, дори една в розово-оранжево, смекчават строгостта на стените и терасата, пълзят покрай пътеката и слизат по дървените стъпала към плажа, където трябва да минеш внимателно по купчина камъни, преди да стигнеш до малкия пясъчен полумесец и съвършеното светло море, което през лятото е винаги достатъчно хладно да те ободри и достатъчно топло, за да не те накара да потръпнеш.

През трийсетте години на миналия век един безумно влюбен милионер плейбой построил вилата за любовницата си — прочутата певица Джеруша, чиято пламтяща червена коса имаше същия отънък като моята. Знам, защото съм виждала снимките ѝ. А освен това съм чувала, че пламенните ѝ изпълнения карали слушателите — и мъже, и жени — да потръпват от страст. Мъжете я желяели, а жените копнеели да приличат на нея.

Днес вилата на певицата си остава почти същата както по времето, когато тя е живяла тук. Определено е по-скромна, отколкото казват, че била собственичката ѝ на сцената — хладно, непретенциозно скривалище през лятото, а през зимата — убежище, затопляно от пънове в огромни варовикови камини, които Джеруша купила от съборените замъци, в които собствениците не можели да си позволят да живеят повече. Светла ламперия от избелено дърво обгръща трапезарията с огромна кръгла маса, поддържана в центъра от четири изправени на задните си лапи лъва, което означава, че всички спокойно могат да опънат краката си отдолу. Има столове с високи облегалки, тапицирани с избелял брокат, изработени с оглед на удобството по време на дългите вечери, винаги придружавани от местни вина от лозята, които се виждат от балконите, вина, които се леят като разговора и музиката.

Вила „Романтика“ все още оправдава името си, с нейните просторни апартаменти и грамадни легла, отрупани с възглавници, които стигат толкова високо, че ще трябва да изкачиш някое от онези малки викториански дървени стълбища, за да се отпуснеш в удобството на белите им пухени завивки. А после можеш да се отпуснеш по гръб и да се възхитиш на морето, което се е разкрило пред погледа ти.

И в баните има камини. През зимата винаги ги палят и в помещението се разнася сладкият аромат на лавандула. Снабдила съм ги с хавлии от тънък груб египетски памук, които определено предпочитам пред меките, пухкавите, с които като че ли никога не можеш да се изсушиш. Сапунът е произведен близо до вилата, на крайбрежието. Марсилски сапун, така го наричат и в него се долавя зелена свежест, която те кара да се чувстваш още по-чист. Разбира се, винаги има лосион — и той местен, произведен от зехтин, струва ми се, и пудра от Париж — разбира се, „Шанел“, любимата ми — както и малка колекция от аромати — парфюми, както ги наричат днес: „Роджър и Галет“ за мъжете, „Шанел“ или „Диор“ за жените, както и онези свежи памучни пантофи, в които човек може просто да пъхне крака, и хубавите, прилепващи по тялото, бели хавлиени халати във всички размери, защото човек никога не знае точно кой номер носят гостите му. На нощната масичка има бутилка „Перие“, както и няколко списания. Забелязала съм, че „Ню Йоркър“ е особено популярно. Оставила съм и книги — биографиите винаги изчезват с тръгването на гостите и трябва да купувам нови. Странно колко са любопитни хората за живота на другите.

Във всеки случай това е вилата, в която доведох Верити — моята непозната гостенка. Макар че спомена за Джеруша и за убийството, не мисля, че знае много за него. Нито пък за Джеруша — прочутата или по-скоро прословутата първа собственичка — и за плашещите и възмутителни събития, които са се разиграли тук преди години.

Внезапно изпитах носталгия. Отворих вратата и влязох в стаята на леля Джоли.

Тя предлагаше най-красивия изглед към морето и аз си спомних, че леля Джоли винаги спеше на отворен прозорец и казваше, че шумът на вълните я приспивал. „Почивай в мир, лельо Джоли — помислих си. — Сега спиш със съня на праведник.“ Помъчих се да не допусна споменът за смъртта ѝ — жестока и самотна — да се промъкне в хубавите ми мисли за нея.

На нощната масичка до леглото висеше картина, полускрита от голяма медна лампа с абажур. Приближих се и я погледнах повнимателно. Беше малка — може би трийсет на четирийсет сантиметра — и толкова сивкаво безлична, че можеше никога да не ѝ отправя нещо повече от бегъл поглед, но тъй като това беше

единствената украса в стаята на леля ми, предположих, че е означавала нещо специално за нея. Представляваше картина на това, което разпознах като река Темза във ветровит ден. Към брега се носеха бурни вълни, а на заден план се виждаше силуетът на Лондон. И подписът. „Дж. М. У. Търнър“.

Погледнах по-внимателно. Възможно ли беше това да е онзи Джоузеф Малард Уилям Търнър? Не бе възможно да е имало двама художници от онзи период с едно и също име. Дали това, което виждах насреща си, не беше истинско съкровище, останало скрито от света години наред над леглото на милата ми леля? Откъде можеше да го е взела? Подарък ли е било, или просто го е зърнала в някоя галерия и се е влюбила в него? Отново погледнах картината. Все още си беше сивкава и безлична. Не беше лесно човек да се влюби в нея. Сигурно е била подарък.

При това скъп. Някой бе пожелал да ѝ подари нещо ценно.

Картината висеше на гвоздей, забит в стената. Може би все пак беше копие. Но дори и моето неопитно око забеляза, че в нея има нещо — свободата на мазките, блясъкът на заплашително надвисналото небе, духът на мястото, запечатан завинаги в картината.

Отпуснах се на леглото върху бялата завивка и се загледах в картината. Несъмнено точно това бе целял художникът: да те накара да почувстваш сцената, да те пренесе там заедно със себе си. Запитах се колко ли нощи сама в тази стая, сама в леглото си, леля Джоли се е взирала в нея, без да може да заспи, загледана в нея на светлината на лампата или дори на свещта, и е мислела за миналото и за неизвестното си бъдеще.

Рамката обаче не подхождаше на картината — златна и пищно украсена, прекалено сложна за такъв интимен пейзаж. Обърнах творбата, за да видя кой е майсторът. Гърбът бе покрит с дебел картон, който се белеше по ръбовете. Откъснах го и с учудване видях отдолу светлосин запечатан плик.

„За потомците ми“ — прочетох. Думите бяха написани с тъмносино мастило със самоуверен почерк, който със сигурност не беше на леля Джоли.

Погледнах го омаяна. „Е, добре — помислих си — не знам кой си, но си мисля, че може да съм ти потомка. Все пак леля Джоли ни

свързва, макар че тя, изглежда, никога не е отворила писмото ти. Може би не е имало нужда. Може би вече е знаела какво пише в него.“

Отпуснах се на възглавниците, затворих очи и стиснах писмото близо до гърдите си. Не знаех какво да правя. Имах ли право да чета писмо, което не е предназначено изрично за мен?

Внезапен полъх раздвижи завесите, погали нежно бузата ми, затворените ми очи. Стаята се изпълни с лек аромат, сладък като лятна трева и роза дамасцена.

Седнах в леглото, все още стиснала писмото. Ароматът и ветреецът бяха изчезнали също така ненадейно, както бяха дошли.

Погледнах към плика. Знаех, че не мога да го отворя тук, в тази стая. Трябваше да го изнеса, да отида някъде, където няма спомени и тайни. Или пък да го оставя за някой друг път, когато се чувствам по-свободна... по-сигурна.

Любопитството обаче не ме напускаше. Казах си, че по-късно ще разбера кой е написал писмото, кой е запечатал плика, кой е решил да излее тайните си. Сигурна бях, че е жена — подобни действия не отговарят на характера на мъжете. Мъжете биха говорили за чувствата си, биха споделяли за връзките си, за безразличието си или за любовта си.

Пригладих завивката, разбухнах възглавниците, взех картината и синия плик и излязох от стаята. Затворих решително вратата. Вярвах, че оставям зад себе си духа на това място или на човека, който продължаваше да го обитава.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Второто покушение над живота ми — това след катастрофата — се случи същата нощ.

Спалнята ми, разбира се, беше някогашната спалня на Джеруша. Не мислех, че тогава е изглеждала кой знае колко по-различно: същото широко легло, със сигурност достатъчно за двама, с разточително украсената с розов брокат лицева дъска, върху която все още личеше леката вдлъбнатина там, където се е опирала прочутата ѝ червена коса. Несъмнено я е прибирала за през нощта на кок, а над челото ѝ са се виели нежни къдрици, защото дори в поражението Джеруша несъмнено е запазила останките от духа и красотата си.

Забих едно кабарче в мазилката и закачих картината до леглото, което бях отрупала с фини възглавници, както и една малка, атлазена, която винаги подлагах под лицето си, за да предотвратя появата на бръчки. Още не знам дали действа, но продавачът ме увери, че е така. Надявам се.

Нощта беше топла — всъщност задушна, предвещаваща буря, чиито леки тътени кънтяха цяла вечер, макар че небето си остана все така ясно и тъмносиньо. „Навярно някъде в морето има буря“ — помислих си тогава, без да ѝ обръщам внимание. Но по-късно се събудих, както ми се стори, от трополенето на силен дъжд по отворените френски прозорци и ненадейния приток на хладен въздух към тялото ми. Бях облечена само с обичайната къса нощница от синя коприна.

Винаги нося тези нощници, все едно дали съм сама или с някой мъж, независимо дали се намирам в топла или студена страна. Взема ли веднъж решение, това е краят: за нощница, за къща, за мъж. Както и за котка, куче и пойна птичка. И всички те сега споделят тази стая с мен и един от тях, кучето, беше нащрек и ръмжеше тихо. Ноктите му се забиваха в прасеца ми през италианския плат с шестстотин нишки на квадратен сантиметър. Повярвайте ми, във вила „Романтика“ не липсва нищо, особено ако е скъпо. А сега видях, че определено не липсват мъже.

Лежах, скована като дъска, без да мога да помръдна, докато той минаваше през балкона ми и през отворените френски прозорци. Бях сама в къщата. В гърдите ми се надигна паника и пропълзя по вледенения ми гръб. И тогава си спомних, че младата Верити спи в съседната стая, макар че Алфред беше далеч, в собствената си къща близо до входа, в която по времето на Джеруша бе живял вратарят със съпругата и семейството си.

Котката измяука, скочи от гърдите ми и се скри под леглото. Канарчето остана мълчаливо в клетката си, която бе закрыта с черна коприна, за да му напомня, че е време за сън, а не за песни. Проклетото създание бе винаги готово да запее.

Останах замръзнала в леглото си, но натрапникът, изглежда, се интересуваше не от мен, а от нещо друго. Почувствах погледа му, докато стоеше до прозореца. Несъмнено искаше да провери дали съм будна, а аз вече бях решила, че е в мой интерес да не бъда. Освен ако не ме нападнеше с нож или с някакво друго оръжие. Тогава щях да се боря за живота си със зъби и нокти. Но тогава изведнъж ме изпълни гняв — всъщност ярост — и аз загубих всякакво самообладание. Рязко седнах в леглото.

— Мамка му, кой си ти и какво правиш в къщата ми? — изкрещях, при което кучето се разляя като обезумяло и се скри под леглото. Котката избяга, а канарчето реши, че вече е сутрин, и запя. Бях готова да го удуша.

Той се обърна и погледна към мен. Аз отвърнах на погледа му. Беше висок над метър и осемдесет, с лице, скрито зад черна скиорска маска. Широки рамене под черната дреха с дълъг ръкав, каквато и да беше тя; черни маратонки и пистолет с блестяща стоманена цев, в момента насочена към гърдите ми.

— Боже! — промълвих. Гласът ми бе така задавен от страх, че се зачудих откъде е дошъл. — Вземи каквото искаш! Моля те! И тогава си върви. Няма да направя нищо, няма да кажа нищо. Няма дори да се обадя на жандармерията, на ФБР, на никого.

Той се приближи към леглото и застана над мен. Пистолетът все още бе насочен към гърдите ми. Искаше ми се да се бях скрила под леглото при кучето. Котката измяука приятелски, макар и предпазливо. Натрапникът вдигна ръка и нежно я погали.

Нежен мъж със смъртоносно оръжие. Не знаех какво да мисля, но знаех колко съм уплашена. Не можех дори да измисля как да се измъкна, как да стана от това легло, как да мина през тази врата, за да повикам за помощ. Но кого можех да повикам? Тук нямаше никого. Разбира се, Верити беше наблизко, несъмнено потънала в дълбок сън, изтощена от премеждията си също като мен. Или поне като мен, преди неканеният гост да ме събуди.

Подпрях се на тапицираната с розов бродат лицева дъска на Джеруша и си помислих, че ако ме застреля тук, ще съсипе великолепното легло на клетата жена, че историята ѝ ще си отиде заедно с него, че може би в таблоидите ще споменат за вещта, „някога притежавана от тогава прочутата знаменитост Джеруша“, нещо в този стил. Не особено достойно наследство. Смятах, че Джеруша заслужава нещо по-добро, и ненадейно реших да се опитам да ѝ го дам.

Скочих от леглото с движение, което няма да повторя никога, до края на живота си, колкото и често да посещавах фитнес залата. Страхът действително вдъхва сили. Преди мъжът да разбере какво става, се нахвърлих отгоре му, започнах да дера гърдите му, палците ми се опитаха да намерят очите му, кучето го захапа за глезените, а котката започна бавно да го обикаля. Знаех, че търси удобна пролука за ноктите си. Моите защитници. Моето малко семейство.

Не осъзнавах, че крещя, но изведнъж вратата се отвори със замах и аз зърнах Верити по стара тениска и къси шорти. Златистата коса се бе разпиляла по лицето ѝ. Тя надникна между кичурите и огледа местопрестъплението.

— Ооо! — възкликна и закри устата си с ръка. А после изкрещя.

Много я биваше да крещи. Викът ѝ отекна, понесе се през отворените френски прозорци в тихите нощни градини, влетя обратно в същия миг, в който се разрази бурята. Нощното небе се разцепи от светкавица, която ни освети като сценичен прожектор: двете полуголи жени; мъжът с блестящия пистолет и маската; малките животни, подредени пред него — едното ръмжащо, другото съскащо. Беше толкова нелепо, че бях готова да избухна в смях, само дето бях уплашена до смърт. А канарчето, разбудено от светлината на бурята, продължаваше да пее.

Да се разсмея ли? Можеше да загина!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да помръдна, мъжът бе изчезнал през отворените френски прозорци.

— Добре, ще повикам ченгетата — успях да изрека между гръмотевиците. А после си спомних, че се намирам във Франция и не знам френския еквивалент на 911. — О! — изпелтечих.

Верити веднага разбра.

— Обади се на съседа! — изкрещя тя, хвана косата си и я дръпна назад. На меката светлина на нощната ми лампа лицето ѝ изглеждаше бяло като пергамент.

— Какъв съсед?

Представа нямах за кого говори. Не познавах никого.

— Онзи човек, Чад, той беше тук днес, живее в съседната къща.

Разбрах, че има предвид лекаря, Чад Прескот, който ми помогна след катастрофата и притежаваше съседния имот. Той беше единственият ми съсед. Не ми допадаше — беше рязък, безцеремонен, добър лекар, сигурна съм, но не и чаровник, а освен това искаше земята ми. Със сигурност не ме харесваше, а сега трябваше да го моля за помощ.

— Боже господи, Мирабела, в къщата има човек с оръжие! — изръмжа Верити. — Дай ми телефона.

Грабна стационарния телефон и картичката на Чад от нощната масичка, където я бях оставила, бързо въведе номера и ми подаде телефона.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Ало?

Ни най-малко не ми прозвуча изненадан и озадачен, че го събуждат посред нощ. Гласът му беше спокоен, изпълнен с очакване.

— Аз е — казах (макар че още докато го изричах, си помислих, че правилното е „Аз съм“). — Съседката ви — добавих.

— Госпожа Матюс? Предполагам, че е нещо важно?

Нищо не можеше да трогне този тип. Май дори не се интересуваше от отговора ми. Аз обаче казах:

— Имаше един мъж в къщата, в стаята ми... имаше пистолет...

Настъпи кратка пауза — мъничък отрязък от време.

— Добре ли сте?

— Да. Само съм уплашена.

— Повикахте ли ченгетата?

Поклатих глава, макар че той, разбира се, не можеше да види. Верити се приближи и се свлече на леглото до мен. Отметна косата си на една страна. Обзалагам се, че се чудеше какво, по дяволите, прави тук, в тази лудница. По-добре щеше да ѝ бъде при съпруга мошеник, отколкото край потенциален убиец, който обикаля въоръжен наоколо.

Котката излезе изпод леглото и седна в скута ѝ. Проклетото канарче запя. Кучето се просна на коляното ми запъхтяно, сякаш бе тичало из гората, и аз преглътнах сълзите си. Не исках Верити да види страха ми.

— Не знам спешния номер тук, във Франция — промълвих в слушалката. Знаех, че в ушите на Чад Прескот звуча точно толкова глупаво, колкото се чувствам — самото олицетворение на безпомощна жена, която се обръща за помощ към силния мъж.

— Веднага идвам — каза той.

Казах на Верити да се облече; не биваше непознати, а може би и полицаи, да ни зяпат по нощници. И двете нахлузихме дънки и тениски, моята с логото „Клуб 55 Сен Тропе“, а нейната с „Грейтфул Дед ПОСЛЕДЕН КОНЦЕРТ“. Точно навреме.

Звънецът на входната врата ни извести с оглушителната мелодия на „Марсилезата“. Трябваше да сменя мелодията с нещо успокояващо, макар че, разбира се, пак щеше да е нещо френско. Докато бързах да отворя, се запитах как е възможно да мисля за такива банални подробности, когато току-що едва не загубих живота си? Това защитна реакция ли беше — за да не се чувствам застрашена? Уплашена? По дяволите, дори и така, пак бях уплашена. Толкова уплашена, че се тресях от страх.

Чад Прескот се втурна в преддверието и ме сграбчи за раменете.

— Добре ли сте?

Силните му ръце ме задържаха на крака, защото коленете ми трепереха.

— Да — отговорих с цялото спокойствие, което успях да призова. А после развалих ефекта, като избухнах в плач.

Слава богу, той не ме прегърна и не започна да ме уверява, че ми няма нищо и всичко ще се оправи. Всъщност каза, че положението си е за страх. Неканен гост с оръжие означаваше, че работата е сериозна.

— Какво е искал? Знаете ли?

Очите му изпитателно се впериха в моите, наситеносини или може би кафяви? Беше прекалено тъмно, за да кажа, но като се замислих за това, си дадох сметка, че по височина и телосложение той много прилича на кандидат-нападателя ми.

— Може да сте били *вие* — промълвих. — Може *вие* да сте дошли в стаята ми с пистолет и да сте се опитали да ме убиеете. *Вие* искате вилата ми — допълних и го изгледах сурово.

— Не ставайте смешна — отсече той, обърна се и тръгна към вратата. — Виждам, че сте добре. Ще оставя ченгетата да се оправят с вас.

Чувах воя на приближаващи се сирени. Само след секунди пред прозореца проблеснаха сини светлини.

Трите ченгета не почукаха — направо влязоха. Едното сграбчи Чад за яката и го прикова към стената. Второто застана пред него с пистолет в ръка. Беше като сцена от телевизионните новини. Пистолетът беше „Глок“. Бях чувала името, а видиш ли веднъж модела, е лесно да го познаеш. Във всеки случай изглеждаше смъртоносен и не се съмнявах, че е зареден.

Запитах се как е възможно всичко това да се случва. Моята спокойна вила, домът на Джеруша, наследството на леля Джоли, сиамската котка, все още свита под леглото заедно с дакела с тъжните очи, проклетото канарче, което, макар и покрито за през нощта, сега отказваше да млъкне... И Верити, чиито крясъци още кънтяха в главата ми, и съседът, който очевидно си бе надценил силите, като ни се притече на помощ... Макар че след като дойде, се държа като абсолютен гадняр.

— Пуснете го — обърнах се към ченгето, което държеше Чад Прескот. Френският ми горе-долу беше приличен и си помислих, че може да ме разбере.

Той обаче не ми обърна внимание. Опитах отново на английски.

— Пуснете го — обади се мъжки глас зад гърба ми на френски.

Него поне го разбраха.

— *Bon soir* — обърнах се към новодошлия и се опитах да се усмихна.

Без да ме поглежда, той пристъпи към Чад и застана толкова близо, че двамата може би дишаха един и същи въздух. После доближи лицето си още повече.

— Какво правите тук? — изръмжа той на Чад.

Беше си истинско „ръмжене“ — авторитетен въпросителен тон, който показваше, че е чаровен. Чад отметна глава назад — предполагам, по-далеч от дъха на полицая — без да казва нищо. На лицето му се бореха презрение и гняв.

— Не, не, всичко е наред, не е той нарушителят — обърнах се бързо към ченгето. — Той дойде само да ни помогне.

Сграбчих студената ръка на Верити и я дръпнах напред, за да видят кои сме, да разберат какво са преживели две сами жени току-що: маскиран мъж в къщата им посред нощ с оръжие в ръка.

Историята се заизлива от устата ми на английски. Ченгетата ме зяпаха така, сякаш съм луда.

— Може би ще бъде по-добре, ако започнем отначало — обади се началникът им също на английски.

Познавах този глас; познавах този мъж. Това беше Полковника. Запознах се с него след катастрофата. Той беше полицаят, който ме разпита и си записа за малката зелена кола и неизвестното дукати. Човекът, който, доколкото знаех, все още не бе стигнал до никакви отговори. Чух го как въздъхна.

— Пак ли вие! — измърмори с примирен тон в стил „Трябваше да се досетя“.

Спомних си, че не си допаднахме — все пак току-що бях претърпяла ужасен инцидент, бях ме извадили с хеликоптер от каньона, бях загубила красивото си синьо мазерати, почти бях загубила живота си. И живота на Верити. Някой се бе опитал да ме убие, а този... този *Полковник*... се държеше така, сякаш съм виновна аз. Затова пак направих същото. Избухнах в сълзи. Аз, която никога, никога не плача — е, само на сватби, при това най-вероятно само защото не са мои.

Чух как Верити му разказва, че в стаята ми е имало мъж, че ме е чула да крещя, че мъжът е избягал през френските прозорци.

— Хванахме го — каза Полковника и посочи към сега окования с белезници Чад Прескот, когото можехме да видим на стъпалата отвън, на път да го качат в полицейската кола. Синият буркан се въртеше като на истинско местопрестъпление. Почти се усмигнах през сълзи — помислих си, че това ще стресне копелето, което твърдеше, че притежавало тази вила. Нека се опита да ми я отнеме сега, когато се озовеше в пандиза! А после си спомних, че ми се бе притекло на помощ.

— Това е съседът ми! — провикнах се високо, за да ме чуят ония с белезниците. — Дойде да ми помогне. Не е той натрапникът — онзи човек имаше пистолет, беше облечен в черно, избяга през прозорците...

— Отвън не видяхме никого, мадам... — и Полковника ме погледна въпросително.

Виждах, че също както аз с Чад Прескот, и той се прави, че не си спомня как се казвам. Може би наистина не можеше. Все пак у мен няма нищо забележително, освен червената коса.

— Мирабела Матюс — казах и го удостоих с остър поглед, който му показва, че знам, че знае.

В отговор той ми отпрати нещо, за което предположих, че е усмивка — леко повдигане на устните. Погледнах го отново повнимателно. Беше среден на ръст; набит, с черна разрошена коса. Правеше впечатление на силен и дори леко опасен мъж. Разбира се, това можеше да се дължи на наболата брада — тя винаги прави притежателя си да изглежда по-мъжествен в стил „нямах време да се изкъпя и обръсна, току-що ставам“. Всъщност това впечатление ми хареса. Такова впечатление може да накара въображението ми да се развихри.

— Мадам Матюс.

Той не беше в настроение за флирт. Беше ужасно сериозен, при това с основание.

— За втори път се намирате в смъртна опасност. — Отново ме изгледа продължително със суровите си, тъмни очи — сиви, струва ми се. Във всеки случай с необикновен цвят. — Вие сякаш привличате неприятностите.

Това си беше чиста злоба и аз го знаех. И все пак беше привлекателен по някакъв нестандартен начин. Още едно от „лошите

момчета“, така би го описала Верити. Човек просто *знаеше*, че ще му навлече неприятности. А сега възнамеряваше да причини *на мен* тези неприятности, макар че не бях направила нищо лошо — само потърсих професионалната му помощ.

— Не зависи от мен дали някой ще ме изблъска от пътя, или ще влезе в стаята ми с пистолет в ръка — успях да промълвя, макар и през сълзи.

— Вие май не разбирате — изгледа ме той почти съжалително. — Някой изглежда решен да ви убие. И искам да ми кажете защо.

Изведнъж отново се превърнах в уплашената жена, която бях, преди той да ме спаси. Е, не точно да ме *спаси*, но така или иначе ме избави. Сигурна бях, че мъжът, който влезе в стаята ми, нямаше просто да си отиде. Ако ченгетата не бяха оповестили пристигането си със сирени и светлини, сега можеше да съм мъртва, да лежа с куршум в гърдите, изстрелян от онази сребриста цев, сиамската котка и дакелът да седят безпомощно до главата ми, а канарчето да пее скръбна песен за кончината ми.

— Страх ме е — признах. — Не се сещам за нито една причина някой да иска да ме убие. Никога не съм сторила зло никому. Дори не познавам много хора тук — наследих вила „Романтика“ от леля си, дори не знам много за нея...

— Знаете ли за Джеруша?

Неочакваният му въпрос ме изненада и аз млъкнах.

— *За Джеруша?* — повтори той. — Първата собственичка на вилата. Жената, за която са я построили.

— Аз... ами, чувала съм за нея, разбира се. Знаем, че вилата е била нейна.

— Любовникът ѝ я построил за нея. Тогава това била най-скъпата вила на целия бряг. Само земите били няколко хектара. Водела бляскав живот, канела известни гости, имала множество прислужници.

— Чувала съм — промълвих, макар че в действителност не знаех цялата история — всичко се бе случило толкова отдавна. — Сигурно никой вече не се интересува от това.

Известно време той не каза нищо.

— Може би — съгласи се накрая. — Ще оставя двама мъже на пост за през нощта. В безопасност сте. Предлагам утре да си намерите компетентна помощ. С оглед на сигурността ви.

— Искате да кажете *бодигардове*? — Не вярвах на ушите си. Значи ми трябваше охрана? — Но защо?

— Това е въпрос, на който можете да отговорите само вие, мадам. Но ви предлагам да погледнете в миналото си, в миналото на всички, за да узнаете отговора. А дотогава си намерете охрана.

С тези думи Полковника се обърна и излезе, а аз останах с отворена уста и започнах да се питам какво означава всичко това.

ВТОРА ЧАСТ
ДЖЕРУША

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Много по-късно, докато зората обагреше небето в розово, седях на леглото си, отново сама, с плика, в който имаше писмо, написано от Джеруша. Държах в ръцете си късче от миналото, което трябваше да бъде прочетено само от нейните потомци или от хората, които я помнеха или поне помнеха нещо повече от скандала, от катастрофата, в която е била замесена, в събитията, които бяха накарали и нея, и целият ѝ свят да рухнат и след които тя просто бе изчезнала. Никой не знаеше къде е отишла и след време никой вече не се интересуваше.

Но преди това — и може би точно тя бе довела до тези събития — се бе разиграла предишната ѝ история, записана от собствената ѝ ръка. История на момиче, родено с красота и в бедност — комбинация, която предвещавала нещастие. Животът не предлагал много възможности на момиче, родено при такива обстоятелства, момиче с нейния външен вид. Не му предложил нищо друго, освен да се качи на сцената. Джеруша била родена за театъра, така ѝ казала майка ѝ, когато на тринайсет години я хванала за ръката и я качила на влака за Париж да „си търси късмета“. И славата, която несъмнено щяла да го съпровожда.

* * *

ДЖЕРУША

Писмото бе написано с отличителното виолетово мастило, което предпочитала, и започваше с думите:

Това е моята история. Преди сте чели други разкази, различни вариации на това, което ще ви кажа, но тъй като аз съм жената, на която се случи всичко това, само

аз знам истината. Ще ви я разкажа сега с надеждата, че ще се запомни, че светът няма завинаги да ме осъжда за случилото се. Признавам, че живях екстравагантно, но освен това живях почитено или поне живях според нормите, които аз смятах за почитени. Проявявах състрадание към хората, които имаха нужда да поплачат на нечие рамо, оказвах материална помощ на онези, които идваха при мен, защото бяха в нужда, грижих се с цялото си сърце за малките — за децата, които въведох в живота си, които споделяха живота ми, които бяха моят живот.

Родена съм в село близо до град Сарлат в област Дордон — земя, осеяна с млади лози, които след време щяха да се превърнат в източник на хубавите вина от Бордо, но тогава бяха все още в процес на разработка. Никой винар, никой фермер, никой селски работник не изкарваше добри пари. Живеехме в бедност. Десетилетия наред едва успявахме да свържем двата края.

Както беше обичайно, ходих на училище, докато навърших дванайсет. Научих се да чета и пиша, но почти нищо друго. Бях висока за възрастта си, косата ми беше прекалено дълга, винаги разрошена и прекалено червена. Връзвах я назад с една връв. Нямахме пари дори за панделките, които амбулантните търговци продаваха от врата на врата. Дори не си правеха труда да чукат на нашата. Къщата ни се състоеше от една стая, построена преди около един век като конюшня. Нямахме основи и беше наклонена на една страна. Гредите в черно и бяло бяха напукани, трегерът на вратата — наклонен. Самата врата висеше на ръждясалите панти. Пред нея имаше завеса с мъниста, която постоянно плющеше на вятъра. Нищо не можеше да ни предпази от ледения студ на зимата, от пролетните дъждове, от лятната жегга. Не познавах друг начин на живот. Никога не се оплаквах, макар че много бих искала да имам панделка. Мислех, че така ще бъда като другите момичета — онези, които ме пренебрегваха, събираха се на групичка, кикотеха се и си

шепнеха зад дланите си, докато аз мълчаливо стоях от другата страна на училищния двор — малко парче отъпкана земя, непавирана, обрасла с бурени и няколко туфи трева, в които се криеха буболечки, толкова малки, че човек никога не ги виждаше, но те го хапеха по глезените и огромните червени подутини не отминаваха седмици наред.

В избелялата си сива рокля, някога белите си чорапи и неудобните черни обувки със счупени токчета, които бяха принадлежали първо на едно съседско момиче, после на сестра му и накрая подарени на мен от съжаление, а аз ги бях натъпкала с парцали и парчета хартия, за да не подгизват и да не падат от тесните ми крака.

По-късно, когато вече бях пожънала успех и разказвах тази история, твърдях, че всичко това не ме е интересувало. Знаех само, че обичам майка си и тя ме обича. Майка ми ми казваше, че съм родена за по-големи неща от живота в това село, където другите момичета, тези, които ми се подиграваха, щяха да се превърнат в смазани от живота съпруги с прекалено много деца и може би съпруг пияница, от когото зависи покривът над главите им, защото работа няма, а младежката любов отдавна е отлетяла.

Ти, непознатият, който сега четеш тези редове, знаеш или поне можеш да разбереш коя станах. Тоест, коя бях, защото сега съм никоя. Самата аз едва си спомням екстравагантния, радостен, щастлив живот, който водех, живота, който започна с представянето ми, все още стиснала ръката на майка си — тринайсетгодишно момиче, прекалено невинно за възрастта си. То не подозираше какво движи света, не знаеше, че тялото може да се използва за сексуални цели или че мъжете ще желаят моето. Че по-късно ще намеря задоволство, удоволствие и дори ще открия „себе си“ в това, да доставям същото удоволствие на любовниците си. Но никога на съпруг. За разлика от приятелките си от училище, които се омъжиха, за да имат къща, аз плащах за покрива над главата си, за

пълните с шити от моделиери рокли гардероби — вечерни рокли, които блестяха така, както си представях в малката си тъмна къщичка, а сега имах кристални полилеи, осветяващи всеки ъгъл. Имах нови приятели, с които споделях всичко това, приятели, които се радваха на успеха ми, които ме обичаха заради самата мен — онова момиче, което винаги съм била, наивната, прекалено екстравагантна „красавица“, която нито веднъж не можа да се погледне в огледалото и да види тази красота, а само беднячето със скъсани обувки и несресана, прекалено червена коса, вързана с връв.

До деня, в който татап изчетка заплетените кичури, изпра и изглади синята ми рокля, издърпа нагоре прекалено дългите чорапи, изпрани с белина в миришещия на амоняк казан и купи нови обувки с малкото пари, които бе успяла да скрие от мъжа, който беше мой баща. Той така и не се ожени за нея и идваше само вечер, обикновено в петък, когато си беше получил надницата, беше се напил и я искаше и по-късно не можеше да си спомни къде са отишли парите му. Матап обаче помнеше — в черната кожена торба с взетите ми назаем учебници.

Избрала ден, в който баща ми отиде да работи в един далечен район, татап ме изкъпа, върза косата ми с черна панделка, специално купена от калайджията, приглади дрехите ми, завърза току-що излъсканите обувки, блестящи като въглен отгоре, натъпкани с хартия отвътре и закърпени с парчета стара кожа и неумело забити гвоздеи в подметките, заведе ме до гарата, купи два еднопосочни билета до Париж и ми каза, че ще стана звезда на сцената.

Аз, разбира се, ѝ повярвах. Кой друг можеше да ме измъкне от онова село, да ме издокара, да подреди косата ми, да поправи обувките ми, да отстрани баща ми от пътя ми, за да мога да стигна до сцената? Аз, която дори не бях виждала истинска сцена, а само пътуващия цирк в малката шатра, в която духаше от всички страни, танцьорките в безвкусните им костюми и клоуните, които тичаха по пътеките, препъваха се в огромните си обувки и

разсмиваха децата. Щях ли и аз, зачудих се, стиснала ръката на мама, да се превърна в едно от онези танцуващи момичета? Щях ли да нося блестяща туника като техните? Щях ли да забода в косата си щраусови пера, които се поклащаха при всяка крачка? Можех ли изобщо да танцувам?

Оказа се, че няма значение дали мога да танцувам или да пея. Трябваше само да стоя там, обляна от светлините на прожекторите, по трико и сребристи обувки с високи токчета, туника с пайети и гънка тюл, която покриваше незрелите ми гърди, и да се усмихвам на невидимата публика, която ме обожаваше.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Оставих писмото на Джеруша — по-скоро дневник, както си помислих. Внезапно се засрамах, че надничам в личния живот на друга жена, в мислите и чувствата ѝ. Дневниците не бяха предназначени за очите на другите. Те бяха най-съкровени мисли на автора, желанията му, спомените, израз на страховете и удоволствията им. Нямах право да научавам какви са били тези неща за Джеруша.

Натъпках тънките страници обратно в синия плик. Беше прекалено малък и се уплаших, че ще ги смачкам. Джеруша ги беше изписала толкова внимателно, лично ги беше сложила в този плик, без да знае кой може да ги прочете. И все пак сигурно е осъзнавала, че един ден, може би дълго след като си е отишла, някой ще ги види. Защо иначе би разказала историята, особено след скандала, когато я бяха обвинили, че е убила любовника си? Аз обаче не можех да се насиля да нахлуя в мислите ѝ.

Не ме свърташе на едно място. Излязох в градината и тръгнах по пътеката, която водеше към покрития с камъчета малък плаж. От дясната ми страна се намираше двойната алея за коли, която обслужваше двете вили — моята и на съседа ми, така нечаровния доктор Чад Прескот, чиито розови шорти си спомнях прекалено добре за жена, която уж го мразеше. Е, добре, не го харесвах, макар че несъмнено беше привлекателен и участва в спасяването на живота ми. Или поне в това да се погрижи за мен след злополуката, както и в това да се втурне в стаята ми и да подгони злодея с пистолета, когото покъсно дори Полковника не успя да открие, камо ли да идентифицира. Бях ли благодарила изобщо на Чад за тази постъпка? Не можех да си спомня и когато поех по пътеката, която водеше към вилата му, реших да го сторя сега.

Въпреки ранния час го заварих пред гаража — три пъти по-голям от обичайното. Почистваше един британски състезателен зелен ягуар 4×2, което означаваше, че побира двама души отпред и ако се

посместят, още двама в миниатюрното пространство отзад — мит, на който никога не се бях хващала. Все едно, тази мисъл беше само странична, тъй като не вярвах, че този мъж някога ще качи пътници отзад, а може би дори отпред. Съсредоточеното му изражение и обичта, с която галеше повърхността на колата, ясно показваха, че това си е неговата играчка, а той не е от момчетата, които обичат да си дават играчките на другите.

— Искате ли да ме повозите? — попитах и го накарах едновременно да се стресне и да се закове на място. Не беше чул приближаването ми — беше толкова съсредоточен върху задачата си. Това ми хареса: човек, който се концентрира до такава степен, със сигурност е добър в това, с което се занимава. Бях чувала, че е блестящ хирург, но можех да се обзаложа, че в следващия си живот може да стане блестящ механик.

Видях усилието, с което се върна към настоящето от мястото, на което се бяха зареяли мислите му. Погледна ме как съм стъпила решително на неговата страна от алеята. Сладките ми дънкови шорти бяха малко по-къси от необходимото, дългите ми крака бяха станали кафяви от слънцето, от плуването рано сутрин и от пиенето на коктейли късно следобед на терасите. Червената ми коса се виеше в неконтролируем облак, който може би трябваше да вържа с връв като Джеруша. Бялата тениска, която носех, противно на здравия разум бях купила от втора употреба — тениска, която сега наричат „винтидж“ на местния пазар, с „езика“ на „Ролинг Стоунс“.

„Грешен ход“ — помислих си сега, когато видях гримасата, с която я гледаше. Скръстих ръце на гърдите си. Освен това бях забравила да си сложа сутиен — е, не точно забравила; бях решила да не слагам, защото не очаквах да срещна някого по време на самотната си разходка. Отново реших, че къщите ни са прекалено близо една до друга.

Той остави парчето велур, с което лъскаше колата, и на свой ред скръсти ръце.

— Предполагам, че се чувствате по-добре? — попита с въпросително вдигнати вежди.

— Всъщност се надявах, че *вие* се чувствате по-добре — отговорих искрено. — Не можех да знам... исках да кажа, не си давах сметка, че ченгетата... Полковника... ще си помислят, че вие сте...

— Че аз съм заподозреният? И защо не? Аз бях мъжът във вашата стая, а вие точно затова ги повикахте.

Той повдигна шортите си — този път светлосини, забелязах аз. Наистина обичаше пастелните цветове. Останахме загледани един в друг. Помислих си, че определено е сладък. Нямах представа какво си мисли той за мен в грозната ми тениска, с тази разрошена червена коса и прекалено късите шорти, които не бяха предназначени за ничии очи, освен за моите.

За моя изненада той измина няколкото стъпки, които ни разделяха. Спря се пред мен. По джапанки бях метър и седемдесет и пет, но той беше много по-висок. Наведе глава и доближи лицето си до моето, което бях вдигнала към него.

— Не знам дали го разбирате, но ситуацията, в която се намирате, е ужасяваща. Съвсем наскоро на два пъти бяхте на крачка от смъртта. Не трябва ли да се запитате защо? Кой иска да ви отстрани от пътя си?

— Питам се.

Той вдигна рамене.

— Струва ми се логично.

— За Полковника също е логично. И той каза същото, но разбирате ли, аз не познавам никого тук, или почти никого. Идвах само за да погостувам на леля си Джоли, а тя не си падаше много по светския живот, макар че понякога даваше страхотни вечери. Беше старомодна, обичаше изисканите вечери — бели ленени покривки, сребро, кристал...

— Купички с вода за ръцете.

Погледнах го в очите.

— Не чак толкова старомодна.

— И така — попита той — коя беше онази полугола млада блондинка — онази, която снощи крещеше с пълно гърло?

— Онази, заради която ви арестуваха?

Той ми отправи продължителен поглед, с който казваше: „Дори не го споменавай“.

— Полковника се извини по-късно — отбеляза той.

— Това беше Верити. Прибрах я във влака Париж — Ница. Бягаше от съпруга си. Не само че ѝ изневерил, но и откраднал всичките ѝ пари.

— Всичките ли?

— Е, тя имала само две хилядарки, но той ги взел, а също и бижутата. Тя нямаше нищо — буквално само дрехите на гърба си и една малка чанта с няколко снимки, четката ѝ за коса и малко бельо. Не знам докъде е мислила, че ще стигне с тях, но за неин късмет аз я прибрах. Сега я пратих в града да си купи подходящи дрехи — поне дънки и няколко хубави ризи, една-две рокли за парти.

— Парти ли ще организирате?

— Не, но чух, че съседът от другата ви страна довчера ще прави страхотна забава, на която са поканени половината богаташи наоколо. Той, разбира се, е Господин Паралия и малцина биха отхвърлили покана за вила „Мара“. Сигурно сте чували за Борис Берген?

— Чувал съм, че го наричат Шефа.

Кимнах. Все още притисках ръце към свободната си от бремето на сутиена гръд, защото се боях да не подскочи.

— Така го наричат всички — и самият той включително, мисля. Понякога го виждам на терасата на кафенето в града, винаги с висока чаша лимонада. Човек забелязва такива неща, когато почти всички други пият розе.

— Трудно е да пропуснеш мъж, който е толкова висок и с телосложение на борец.

— Руснак е — казах, сякаш това обясняваше физиката му.

Огледах изпитателно Чад Прескот.

— Може би ще искате да ме придружите — казах с най-официалния си тон, за да не си помисли, че се опитвам да го свалям и че го каня на среща. — Това ще бъде партито на годината, Шефа няма да жали пари и всички знаменитости ще присъстват.

Разперих ръце, почувствах как се люшват циците ми и ми се прииска да не бях разпервала ръце. Видях как той учтиво отклони погледа си.

— Разбира се, от вас зависи. Може да не харесвате такива събития.

— Не ги харесвам.

— О!

Вперихме погледи един в друг.

— За вас ще направя изключение — каза той, все още загледан в очите ми. Неговите бяха сини. Можех да виждам в тях толкова ясно, че

зърнах собственото си отражение. Сърцето ми едва не спря или поне така се почувствах, а не съм изпитвала подобно усещане от цяла вечност, както се казва. В името на истината, от много по-дълго време. Е, освен когато го видях за първи път. — По-добре ще е да дойда, за да ви пазя — допълни той. Изглеждаше напълно сериозен. Една бръчка пресичаше челото му, а присвитите му очи ме наблюдаваха напрегнато. — Нали разбирате, че някой ви желае злото? Знам, че се престорихте, че е шега, когато Полковника предложи бодигардове, но ви казвам, точно от това имате нужда.

— Някой, който да ми пази гърба, имате предвид.

— И гърдите — допълни той. — Куршумите не избират.

Отказвах да повярвам, че говори сериозно.

— Аз съм само жена, която наследи красива вила, няколко хектара земя, малко състояние. Пиша романи за такива неща. Искам да кажа, това не се случва в живота. Или поне не на хора като мен.

Той все още се взираше в мен с онзи продължителен поглед, от който по гърба ми пълзяха тръпки. „Сладък“, така го нарече Верити, и беше права. Но у него имаше и нещо повече. Пред мен стоеше мъж, който знаеше каква е ролята му в живота, който даваше от себе си.

Не беше просто поредният член на обществото на плейбоите от лятна Южна Франция. Беше достоен човек и аз извадих късмет, че го срещнах, че ме спаси, дори това да означаваше, че му се е наложило да прекара една нощ в местния затвор.

— Надявам се, че Полковника ви е нахранил както трябва в пандиза — казах аз.

— Пица, половин бутилка червено вино. Тези провинциални френски затвори не са лоши, стига да познаваш съдържателя, тъй да се каже.

— Тъй да се каже — съгласих се аз.

— Вижте, напълно съм сериозен за вас.

Той направи крачка напред и пое облечената ми в ръкавица ръка в своите. Стисна я толкова силно, че едва не изкрещях.

Ахнах наполовина от болка и наполовина от удивление. Какво можеше да има предвид под „сериозен“?

— Тук ви дебне опасност. Нещо не е наред, някой ви преследва.

— Така каза Полковника.

— Според мен е прав. Запитайте се, Мирабела, какво не е наред? Кой иска това, което имате вие?

Хареса ми начинът, по който изрече името ми — произнесе всяка сричка толкова прецизно, че прозвуча като име на някоя друга жена, а не моето.

За миг се замислих, но не намерих отговор и му го казах. Той все още държеше ръцете ми.

— Значи трябва да разберем.

— Един момент — възразих и издърпах ръцете си. — Вече го казах и сега ще го повторя. Вие сте този, който иска нещо от мен. Вие искате земята ми.

— *Моята* земя — отвърна той с категоричност, равна на моята. — Не забравяйте, че имам писмото от леля Джоли, с което я остави на мен.

— Тя беше възрастна жена, не е разсъждавала ясно, не е знаела какво прави.

— Чудя се — измърмори той с вид на човек, който мисли напрегнато — чудя се дали не го е сторила, защото е искала да ви защити.

Погледнах го неразбиращо.

— Не знам за какво говорите.

— Не е ли вярно, че откакто наследихте имението, има покушения срещу живота ви?

Отново се замислих.

— Вярно — признах. — Но може да е просто съвпадение. Някой се е объркал на пътя Корниш, някой крадец, от ония, които се катерят по високите етажи, е решил, че имам бижута, искал е перлите ми.

— Прекалено много филми гледате. Вече няма такива крадци. Всичко става по компютър — преместват неща от трезори, от банкови сметки. Сега никой няма да рискува да си счупи врата заради една перлена огърлица.

— Хубаво, защото моята е с изкуствени перли. Ще я нося на партито на Шефа.

Той кимна и се обърна да си тръгне.

— Надявам се, че ще носите и някакви дрехи! — провикна се през рамо. — Ще дойда да ви взема. И Верити, разбира се.

— С британския състезателен зелен ягуар ли ще отидем? — изкрещях след него, докато той минаваше от моята алея в своята.

Той се обърна. Застанал така, ми заприлича на гръцки бог, с дългата руса коса, стройното тяло, проклетите пастелни шорти и бялото поло.

— Разбира се — провикна се в отговор. — Не можем да разочароваме момчето за паркиране, след като всичко друго ще е бентлита монстро и ролс-ройсове, нали така?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седнал на обичайната си маса на терасата, на третия ред най-близо до сградата, в любимото си кафене на крайморския булевард, Шефа добави още лед във високата чаша с лимонада. С дълга лъжичка разбърка в нея парченце лимон и отпи първата глътка, преценявайки колко е кисело. Харесваше най-много тази лимонада, която го удряше в гърлото като кисел поток, с който някой по-недостоеен мъж — или с по-малко опит в областта на лимоните — можеше да се задави. Това бе един от многобройните дребни начини, по които се подлагаше на изпитание, макар че някои бяха по-сурови — например ножа, наточен съвсем тънко, който доближаваше до гърлото си, без да откъсва поглед от отражението си в огледалото в банята. Най-лекото движение, примигване или, пази боже, кихане щеше да го довърши. Това усещане му харесваше. Поemanето на рискове беше опасна игра — да живееш на ръба, да усещаш всеки един момент.

Освен това обичаше да играе тази игра и с други хора — истински хора, на чиято смърт можеше да се наслади без никаква опасност за самия него. Разбира се, под „хора“ имаше предвид момичета, млади жени, тийнейджърки, както и по-възрастни, макар че четирийсет или там някъде беше границата. Предпочиташе стегнатото тяло на младостта пред прецъфтялата възбудена плът на по-възрастната жена. Например младата блондинка, която пресичаше тичешком улицата, избягваше колите, махаше нахално на шофьорите и им се усмихваше широко, докато те фучаха покрай нея. Беше се устремила към същото кафене, в което той седеше и отпиваше от лимонадата си.

Шефа скръсти ръце на масивните си гърди, облегна се назад на стола си — извънредно големия, който заведението пазеше специално за него — и се наслади на гледката. Средно висока, стройна, с дълги крака, подчертани до съвършенство от късите бели шорти, които показваха и вирнатото ѝ дупе, черна горна дреха без ръкави — слава богу, без никакви надписи. Вместо това Шефа можеше да забележи малките ѝ високи гърди, които подскачаха привлекателно, докато си

проправяше път през движението. Разбира се, тези гърди бяха забелязани от всеки мъж в кафенето, както и от раздразнените шофьори. Ненадейно тя се спря по средата на пътя. Колите набиха спирачки и спряха, свалиха се прозорци, сърдити крясъци я накараха да поклати глава и да посочи надолу към дакелчето, което бе омотало каишката си около глезена.

— Съжалявам — измънка тя. — Толкова съжалявам. О, боже, о, мамка му, Соси, тръгвай, става ли?

По някакво чудо кучето се освободи и хукна напред, при което обутите ѝ в маратонки крака почти загубиха опора. То я повлече към тротоара пред кафенето.

Шефа ѝ се възхити, застанала неподвижно за миг там с ръка на хълбока, увила здраво каишката на кучето около китката си и оглеждаща препълнената тераса. Нямаше свободни маси — в късния следобед никога нямаше, защото всички спираха за аперитив, макар че вътре заведението беше празно. Шефа видя как блондинката беззвучно изрича „мамка му!“, почти си помисли, че е видял леко потропване с крак, но не, сигурно не беше... Във всеки случай тази възможност му се стори като Божи дар.

— Мадмоазел... — каза той, помахна и успя да привлече вниманието ѝ. — Тук има свободен стол, ако нямате нищо против да сме на една маса. Скоро ставам, така че цялата ще остане за вас — и за вашето кученце, разбира се. Май е голямо сладурче — добави той, макар че очевидно не говореше за кучето.

Верити въздъхна с облекчение.

— Много сте мил. Искам да кажа, вие не ме познавате или нещо такова, а общата маса е нещо толкова... ами, *интимно*... не е ли така? Особено с непознат човек.

— За мен е удоволствие — отвърна той.

Сервитьорът изникна до тях, намести стола, сложи салфетки, подложка за нея, бутилка перие, охладени чаши. Шефа забеляза, че на пръста ѝ няма пръстен. Значи не беше омъжена или сгодена. Може би беше свободна душа. Или пък разведена. Във всеки случай липсата на пръстен беше нещо хубаво.

— Не можете да си представите колко съм ви благодарна — забърбори Верити, изтощена от гоненето на кучето по задните улички. Вече го беше прибрала в колата и се беше обърнала да вземе нещо,

когато то изхвърча от мястото си. — Не съм си представяла, че толкова малко куче може да се движи толкова бързо — каза тя, като най-накрая успя да се усмихне и си спомни за маниерите си на възпитано момиче. — Много ви благодаря, господин...

— Берген — представи се той и голямата му ръка почти погълна нейната, когато я пое. — По тези места ме наричат Шефа.

— Охо! Сигурно наистина сте важна клечка. Лично аз се представям с Верити. В момента предпочитам да забравя фамилията си, докато настъпи по-подходящо време.

Името „Верити“ прокълтя в ума му като чист и ясен звук на тръба. Шефа се облегна назад на стола и той изскърца под тежестта му. Мъжът скръсти ръце, притисна длани към гърдите си и я загледа с присвити очи. Взираше се в младата жена, чиято смърт при автомобилна злополука бе наредил по единствената причина че е приятелка и спътница на Мирабела Матюс. Лош късмет за нея, щастие за него.

Той позволи по лицето му да премине леко тревожно изражение.

— Съжалявам, не исках да любопитствам, да се натрапвам... Исках само да се запозная с вас.

Верити му се усмихна в отговор, отпивайки от леденото перие, чиито мехурчета я накараха леко да хлъцне. Мислеше си колко е едър — висок, с рамене като Херкулес или като герой от ония филми за Момчето-мравка, привлекателен с тъмната си, пригладена назад коса и дълбоко разположени очи, които с един поглед сякаш я обхванаха от главата до петите. Кучето я побутна по крака и тя взе няколко ледени кубчета, сложи ги в чинийката за бакшиш и я остави на земята. Кучето близна, направи крачка назад, погледна към нея и изръмжа.

— Това е за благодарност — обясни тя и погали златистокафявата му глава. То отново изръмжа. — Добре, Соси, ще ти взема истинска вода — обеща тя, но Шефа вече я беше изпреварил с леко махване на ръката си. Приблужи се сервитьор с купичка с вода за кучето, което щедро я разплиска по маратонките на Верити, докато пиеше.

— Добро куче! — каза тя доволна. После погледна към Шефа и добави: — Е, сега, след като се запознахме, мога ли да попитам какво ви води в Южна Франция, господин Шефе?

— Моля ви, просто „Шефе“. И за да отговоря на въпроса ви, имам къща тук — вила на хълмовете. Често идвам тук. Всъщност това е любимото ми жилище.

Очите на младата жена се разшириха, беше впечатлена.

— Е, колко точно жилища имате?

Той се усмихна. Невинното ѝ любопитство му допаднаше, но предпочете да не отговаря на въпроса ѝ.

— А вие какво правите по тези места, госпожице Верити?

— Бягам от неверния си съпруг. — Както винаги ѝ се прииска да беше помислила, преди да отговори. Думите просто ѝ се изплъзнаха. Тя прехапа устна, загледана в кучето, което се бе проснало между краката ѝ, отпуснало се от горещината. — Съжалявам, не биваше да го казвам. Няма нужда да навлизаме в моите проблеми и да ви развалям приятната почивка.

— Не я разваляте. Всъщност, Верити, вие ме направихте много щастлив.

Той отпи продължителна глътка от лимоната си и направи знак на сервитьора да донесе още лед.

— Не всеки ден ми се случва да срещна някое хубаво момиче.

Верити скептично изви поглед нагоре, което означаваше, че не му вярва.

— Погледнете тази тераса, господин Шеф — рече с усмивка. — Има десетки хубави момичета и повечето от тях се надяват да срещнат истинския и той да е богат.

Шефа се засмя. Тя много му харесваше. Той посегна и отмести от лицето ѝ кичур пшениченоруса коса, който заплашваше да падне в чашата с перие.

— Аз определено отговарям на едно от тези условия — отговори той. — Не че се хваля, но съм строителен предприемач, а светът принадлежи на богатите мъже, ако не сте забелязали.

— Забелязала съм. Моята приятелка — тази, при която съм отседнала, Мирабела Матюс, наследи прекрасна стара вила от покойната си леля.

— Леля Джоли.

Верити го погледна удивена.

— Вие сте познавали леля Джоли?

— Всички я познавах. Тя идваше тук периодично от много години и мисля, че беше доста възрастна, когато почина. И остави всичко на племенницата си, която почти не познаваше.

Верити не се беше сетила да попита колко добре Мирабела е познавала леля си; единственото, което беше чувала, беше онази история за „Хародс“, за задушавачното палтенце с кадифена якичка и изпуснатата торта с крем. Тя отпи голяма глътка от минералната вода.

— Според мен е постъпила много великодушно.

— Или много глупаво. Зависи от гледната точка.

Тя седна по-изправена на стола от изкуствена тръстика. Тонът ѝ беше студен, пренебрежителен:

— Във всеки случай Мирабела го смята за истински късмет. А моят късмет беше, че я срещнах във влака, докато пътувах насам.

— Бягайки от неверния съпруг?

Тя кимна и въздъхна.

— Ще се изненадате колко много неверни мъже има и колко малко чаровници.

— Значи ще се надяваме следващия път да си намерите някой чаровник — каза той с усмивка, изпълнена с такава топлина, че Верити наистина остана очарована.

— Надявам се — отговори тя. А после бързо стана и развърза каишката на кучето от крака на масата. — Трябва да тръгвам. Беше ми приятно да се запознаем, господин... ъъ...

— Шефа — помогна ѝ той.

Тя му хвърли подозрителен поглед, сякаш смяташе, че може да ѝ се присмива. Не, той беше много мил. Наистина го харесваше.

— Знаете ли какво, Шефе? — каза младата жена. — *Вие* сте от чаровниците.

— Надявам се това да означава, че ще дойдете на партито, което устройвам утре. Моята вила — тази, която се вижда оттук — е вила „Мара“. Продължавате нагоре по пътя и отбивате. Няма как да я пропуснете. В осем. Официален дрескод.

— Типично в стил Джеймс Бонд — отвърна Верити. От години не беше прекарвала толкова приятно в компанията на някой мъж. — Ще дойда.

— О, и доведете приятелката си, Мирабела. Все пак сме съседи.

— Да, почти като с Чад Прескот — каза тя, дръпна кайшката на кучето и направи малка крачка встрани от масата.

— Почти — съгласи се Шефа. Той познаваше Чад Прескот.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта на партито вила „Мара“, кацнала на върха на хълма, с изглед към Средиземно море, навярно можеше да се види чак от космоса — беше осветена толкова екстравагантно, така зрелищно, че всеки един от розовите храсти трепкаше в нежнорозово, под всяко дърво имаше светлини, така че клоните се връзваха в тъмносиньото небе, което като че ли също бе осветено от щедрата ръка на домакина.

Шефа провери всичко един час преди началото на партито — провери така важното осветление, което открай време намираще жизнено необходимо за атмосферата. Погрижи се масите да са застлани с бели ленени покривки в класически стил; на облегалките на столовете с бели възглавници да са завързани панделки от златист шифон, двацет и пет метровият басейн да блести като скъпоценен камък в здрача, кристалът да блести, среброто да сияе, а барът да е достатъчно голям, за да побере всички гости, и зареден с всичко, което някой гост би могъл да желае. Включително, разбира се, „Рьодерер Кристал Руж“. Шефа смяташе, че това е любимото шампанско на всяка жена. Нищо не можеше да повиши усещането ѝ, че се чувства прекрасно, и същевременно може би да намали задръжките ѝ, така както изящната висока розова бутилка.

Сега, преди пристигането на гостите, беше сам, в анонимния квадратен бункер, разположен направо на крайбрежния булевард, който наричаше свое собствено кътче и в който не можеше да влезе никой — тоест, никой без лична покана от Шефа. Което означаваше, че хората, които канеше, се занимаваха с нечестен бизнес — незаконен и може би смъртоносен.

Той седеше в голямото си кожено кресло пред екрана, който показваше всяко кътче от вилата му: всяка стая, всеки сантиметър от имота, почти всяка тревичка и песъчинка, та дори и вълните, които се удряха в брега. Знаеше, че никога не бива да допуска нехайство, да приема живота си за нещо сигурно. Враговете и опасността дебнеха на всяка крачка — постоянни спътници за човек с власт като неговата, който бе спечелил богатството си, отстранявайки всеки, застанал на

пътя му. Понякога тези хора загубваха бизнеса си, дома си, съпругата си, причината си да живеят, а от време на време дори живота си. Никога не се бе опитвал да преброи колко врагове е имал през годините, но това вече нямаше значение. Той беше победителят, а всеки, който му се противопостави, остана долу, на дъното. Имаше един-двама, на които бе позволил да се преструват на господари на живота си, просто за да изглежда чист, и да продължат да строят тук-таме — обикновено на Коста дел Сол, където нещата бяха по-лесни.

Отвън сервитьорите чакаха, разнасяха се тихите звуци на квартет, пианистът подбираше джазови акорди, които подхождаха на спокойствието, предшестващо пристигането на гостите.

И все пак беше факт, както си помисли Шефа, докато самодоволно оправяше пред огледалото черната си копринена вратовръзка, че след като се разрасна финансово и следователно стана по-могъщ, вече рядко използваше крайни мерки срещу съперниците или враговете си. Тези дни бяха останали в миналото. Сега бе порядъчен член на обществото, филантроп с щедри дарения за каузи, които щяха да му донесат публичност, да го препоръчат като „добър“ човек на всички важни хора в онзи свят, за който копнееше и към който въпреки разточителната си благотворителност, все още не принадлежеше. Сякаш, помисли си той, все още загледан в отражението си, което с нищо не издаваше истинската му същност, сякаш бе изключен от света, който смяташе за рай. И той, и Орфей. Предполагаше, че се намира в добра компания.

Но тези, за които наистина мислеше, бяха жените — тези елегантни създания, които скоро щяха да прекратят прага му с вечерните си маркови рокли, с бижута, блеснали на дългите им шии, с прически, които им бяха отнели часове, колкото и прости да изглеждаха, с високи токчета, които удължаваха краката им, макар да предизвикваха убийствена болка; блестяща коприна, пърхане на тюл, мекото издуване на шифон около телата им, скрили тайната им същност. Шефа знаеше, че някои от тях могат да бъдат купени срещу огърлица от скъпоценни камъни, срещу няколко седмици луксозна ваканция на яхта в Егейско море, срещу вечеря, облегнати на ръката му, в най-добрия ресторант в Париж, на която той щеше да се държи с тях така, сякаш са богините, за които се бяха помислили. Преди да се сблъскат с действителността и да осъзнаят, че имат късмет, че са живи,

макар и не невредими. Шефа обичаше насилието, обичаше допирането на ножа до гърлото, обичаше заплахата. Сексът винаги беше по-хубав с насилие — беше го разбрал много отдавна. А след това парите оправяха всичко.

Но сега с тези нови жени — писателката, наследницата на леля Джоли и нова собственичка на вила „Романтика“ и земята ѝ, на която той бе намислил да построи четиринайсететажния си блок с апартаменти и да натрупа много милиони за кратко време, и нейната глупава малка русокоса приятелка, която толкова искаше да я харесат и която той очарова в кафенето... е, *това* беше предизвикателство. Предизвикателство, пред което щеше да се изправи тази вечер, с помощта на Руснака, разбира се, макар че това копеле така и не си изпълни обещанията. Все пак не разполагаше с нищо по-добро, затова щеше да му даде втори шанс. Оная Матюс, за която трябваше да запомни, че се казва Мирабела, този път щеше да излезе от играта. Не можеше да допусне никакви грешки. А малкото сладурче, блондинката? Е, може би щеше да успее да ѝ намери друга роля, поне за малко.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чад излезе от вилата си в осем часа без две минути. Точно в осем паркира ягуара със сгъваемия покрив пред вила „Романтика“, прехвърли дългите си крака над вратата и закрачи към ниските предни стъпала, където го посрещна кафявото дакелче. Май обичаше да показва зъбите си на гостите. Мисълта да се озове без парче от официалния си панталон не му допадна. Вярно, че го носеше рядко, но му служеше добре от години и не беше готов да си купи нов.

— Добро куче — каза той неискрено, кучето обаче май го възприе по желаниния начин и се отдръпна с размахана опашка и вече без да се зъби.

Вратата беше отворена. Нощни пеперуди и всевъзможни нощни създания трепкаха около високите лампи от двете страни на коридора, които Чад разпозна като творби от периода ар деко, с тези квадратни черни абажури. Две еднакви маси с малахитови плотове, каквито днес не можеше да създаде никой, се крепяха на тесни позлатени крака, завършващи с лъвски лапи. Положително датираха от края на миналия век. На мраморния под имаше небрежно нахвърляни килими, които не си подходяха, но всеки от тях беше истински шедьовър на източното изкуство, изтъкан от коприна или най-фина вълна. Цветовете им бяха избелели в хармонична мъглявина. Две еднакви канапенца, тапицирани с убито зелен бродат, който напомняше за първите бледи пролетни листа, бяха поставени едно срещу друго от двете страни на преддверието. Рамките им бяха от позлатено дърво и това също загатваше за големи разходи.

Нищо в къщата на леля Джоли не беше евтино. Разбира се, Чад помнеше този факт от няколкото посещения, които ѝ бе направил, за да пият чай. Точно така го описваше леля Джоли в поканите си.

„Моля, елате да пиете чай с мен в четири часа следобед.“ Точно това пишеше тя, а той идваше и пиеше чай „Ърл Грей“, който тя наливаше от сребърна кана и я допълваше от сребърна кана с вода, поставена на малък котлон, за да е гореща. Леля Джоли беше от старата школа. Беше възрастна жена и уважаваше миналите времена.

Чад беше много обезпокоен от жестоката ѝ смърт. И особено от факта, че така нареченият Полковник до момента не бе направил нищо, за да открие извършителя.

Той остана на предните стъпала, загледан в преддверието, и си спомни възрастната жена, която се грижеше за тази вила, която знаеше всичките ѝ тайни, познаваше всички хора от миналото и която му каза, че иска той да я получи. „След като си отида“, така му каза.

Разбира се, Чад отвърна, че това не е редно, и я помоли да помисли за семейството си, но тя отвърна:

— Имам причини да вярвам, че за моята племенница няма да е безопасно да наследи вилата. Докато мъж като вас, докторе, може да се грижи за себе си, може да се грижи и за всичко останало.

Разбира се, той попита какво има предвид и нейният отговор, изречен с подходящата височина, която съответстваше на подходящото ѝ облекло, гласеше, че той несъмнено ще разбере, а и така или иначе племенницата ѝ си има собствен живот, свое място в света.

— Аз също — спомни си сега Чад отговора си.

— Така е — съгласи се тя, подаде му чаша и чинийка от „Уеджууд“ и му предложи чиния с бисквити „Гарибалди“.

„Истинска англичанка“ — помисли си той, когато погледна тези бисквити.

— Вие сте човек, който може да се грижи за себе си — каза тя. — Изправяли сте се пред врагове в джунглите и отдалечените селца, в покрайнините на страни, в които повечето от нас никога не стъпват. Притежавате инстинкта, който ви подсказва как да се защитите от опасност. Моята племенница Мирабела — един Бог знае защо са я кръстили така, майка ѝ беше актриса — ами Мирабела не притежава и капчица инстинкт за самосъхранение. Макар че пише за него, разбира се. Детективски истории, нали разбирате?

Чад разбираше. Колкото и да беше чудно, беше прочел две-три от книгите ѝ, докато седеше сам на дивана си на светлината на лампата, далеч в джунглата, с чаша вино в ръка и усмивка на устните. Винаги знаеше кой го е извършил, разбира се, но с Мирабела Матюс не това беше важното; сюжетът се въртеше около това, как и защо го е извършил. Чад оценяваше това.

Докато пиеше чай с леля Джоли, той изгледа домакинята си и си представи красавицата, която със сигурност е била някога. Сега беше

на осемдесет и няколко години, но лицето ѝ беше без бръчки, шията ѝ не беше увиснала и положително не си беше правила пластични операции. Просто късмет с гените. Красотата никога не изчезваше — просто се смекчаваше с времето.

— Искам да вземете това — подаде му тя парче синя хартия, откъснато от бележник. — Сложила съм всичко тук вътре, така че не би трябвало да има проблем. Мирабела ще получи парите ми, но вие ще получите земята, която граничи с вашата. И вилата, разбира се. При условие че я поддържате точно във вида, в който е сега.

Тя си сложи очилата и го измери с пронизателен поглед за един дълъг миг. Той се размърда. Не знаеше какво да каже, как да приеме подобна отговорност.

— Не се тревожете — каза тя. — Искам само Мирабела да е в безопасност. Не желая да тръгне по пътя на Джеруша.

— Джеруша ли?

— Нейната пралеля. Убийца, нали разбирате?

Той впери удивен поглед в нея.

— О, не се притеснявайте, било е много отдавна. През трийсетте години. Убила любовника си, или поне така твърдят. Не помня дали са го доказали. Така или иначе, това съсипало Джеруша, провалило кариерата ѝ. Тя била звезда, нали разбирате — участвала в мюзикъли, била певица, танцьорка, голяма красавица. Така казват.

Леля Джоли взе от страничната масичка снимка в сребърна рамка.

— Това е тя.

Чад погледна към снимката на висока, закръглена жена. Дългата ѝ червена коса падаше по голите рамене. Изпод надипления край на роклята ѝ се подаваше крак в сребриста обувка. Ръката ѝ бе отпусната върху облегалката на стол и държеше букетче момини сълзи. Очите ѝ гледаха към камерата уверено, почти, както си помисли Чад, предизвикателно, сякаш трябваше да срещне живота и камерите по точно определен начин.

Леля Джоли се обади:

— Тя е била жена, която се е борила много, за да стигне толкова далеч, господин Прескот, и се е радвала на плодовете на труда си. Докато не срещнала мъжа, който я погубил.

Тя взе празната му чаша.

— Още чай?

— Благодаря. И ме наричайте Чад, ако обичате.

— Е, обикновено има две неща, които съсипват жените. Първото са парите, липсата на пари или планове как да ги получат. Второто е мъж. Лично аз винаги съм смятала, че мъжът трябва да бъде на първо място. Сестра ми имаше други идеи, поради което се забърка в беди и това стана причина години по-късно да се роди Мирабела. Която, ако се съди по всичко, което съм чувала за нея, и малкото ни лични срещи, е умна мацка.

Тя се усмихна.

— Харесва ми този израз — „умна мацка“. Вземете си още една гарибалди, господин Чад.

— Само Чад.

Той взе бисквитата, макар че не я искаше.

Тя остави чинията на подноса и стана.

— Много ми беше приятно, че се видяхме, господин Чад. Имам чувството, че няма да се видим повече.

Сега, застанал на стъпалата на вила „Романтика“, загледан в преддверието, Чад си спомни за възрастната дама, която бе намерила тук жестоката си смърт. Искаше да разбере защо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Взирам се в отражението си в голямото огледало. Вече съм облечена за партито на Шефа. Изглеждам много шик в дългата небесносиня рокля от шифон с дълбоко деколте, стеснена на ханша. После се разширява точно толкова, колкото да направи вървенето възможно. Тази рокля и обувките — златни сандали с дванайсетсантиметрови токчета — определено не са предназначени за вървене. В такъв тоалет може и да стигна от лимузината до някой нюйоркски ресторант, но се съмнявам, че ще успея да се наместя на предната седалка на този нисък ягуар. Тоест, след като Верити се смести отзад, макар че тя, разбира се, не е толкова парализирана от тоалета си, който, доколкото виждам, се състои от бяла коприна, набрана високо на дясното бедро, дълга до коляното на лявото, със сребристо бюстие без презрамки, което стиска малките ѝ гърди като любовник и ги кара да преливат красиво над него.

Пригладих сребристите си ръкавици, сложих сапфирения пръстен. Верити стоеше до мен.

— Това ли ще носиш наистина?

— Това.

Възприех ролята на агресор, преди да ме е нападнала, както знаех, че ще направи — Верити смяташе, че трябва да съм малко по-дръзка.

— На твоята възраст трябва да показваш малко повече. По-късото почти винаги е по-добре. Но един момент, имам идея.

Тя излезе тичешком от стаята ми и се върна след секунда, размахала ножици.

— Ау, ау... не, не, не, не давам! — извиках и протегнах ръка да я спра. — Да не си полудяла, момиче? Това е скъпа рокля, купена специално за случая, а аз съм жена на четирийсет и няколко години, която знае какъв е стилът ѝ и се придържа към него.

— Но ти имаш страхотни крака!

Тя се спря пред мен и започна да върти ножицата.

— Ние, жените, винаги сме разбирали кои са преимуществата ни и се възползваме максимално от тях. Така мъжете дори няма да забележат слабостите ни. Ето, например косата ти — добави тя и отново изгледа ножиците си.

— Боже, момиче, ти *наистина* си луда!

Направих още една крачка назад и вдигнах ръце към току-що направената си коса. Бях отделила няколко часа от натоварената си програма и се бях оставила на грижите на фризьора на градския площад — млад мъж, който правеше прическите на всички по-важни хора наоколо. Никой не ходеше в изисканите салони по време на ваканция в Южна Франция и цял ден влизаше и излизаше от морето или басейна. Излишно харчене. Дори за изискано събитие, каквото обещавахе да бъде това на Шефа.

Верити се приближи към мен.

— Остави тези ножици! — наредих ѝ. За щастие тя се подчини.

— Толкова е твърда! — промълви удивено. — Прекрасната ти червена коса, напръскана до счупване. Е, аз ще се погрижа за нея, ще я освободя.

Тя грабна една четка, бутна ме на стола пред огледалото и енергично нападна гривата ми.

— Наведи си главата! — заповяда и аз се подчиних.

— Сега нагоре! Отметни косата си назад, разтърси глава.

И това направих.

— Ето, погледни сега! — завърши гордо тя.

Погледнах веднъж, а после и втори път. Завъртях глава надясно, наляво, отново разтърсих косата си. Тя блестеше — лъскав червеникавозлатист облак от къдрици, какъвто не бях виждала никога преди.

— Откъде знаеш как да направиш всичко това? — попитах смаяна.

Верити вдигна рамене.

— Всички момичета знаят. Просто не знам какво да направя с роклята, без да я отрежа. Но тъй като няма да ми позволиш, ще трябва да насочим вниманието към нещо друго.

Тя отново ме погледна, по-внимателно.

— Знаем! Огърлица. Нещо голямо, драматично.

— Нямам огърлица — отговорих твърдо. Не исках да ме задушава никаква златна верига. Исках само да приключа с този епизод. Терзанията за тоалета никак не ме радваха. А после си спомних за перлите — онези, които ми подари леля Джоли, когато дойдох на гости във вилата. Тогава бях на седемнайсет и бикините ме интересуваха повече от бижутата, но тя окачи онзи тежък наниз перли на шията ми и той стигна точно под гърдите ми.

Сега ги държах в сейфа в стената, скрит зад редица пуловери в шкафа. Разбира се, всичките ми пуловери са черни — никога не съм обичала промените. Отдавна не бях проверявала, но се надявах перлите да са още там.

Отворих сейфа и ги зърнах, увити в същото парче измачкан тънък плат, точно така, както ми ги даде леля Джоли. Вдигнах ги, за да ги види Верити.

— О, боже! Идеално!

Тя действително заскача и запляска с ръце.

Взе перлите, остави ги да се плъзнат през пръстите ѝ, докато ги прокарваше над главата ми.

— Като коприна — промълви със страхопочитание.

Оправих наниза, така че да се намести в основата на врата ми и да падне по-красиво на гърдите ми. Краят му стигна точно до извивката им, а те самите изглеждаха чувствително подобрени с допълнителния блясък на една-две перли срещу кожата.

— Не е възможно да са истински, разбира се — казах. — Мисля, че думата е „култивирани“. Навярно са отгледани в китайски стриди, миди или в нещо друго водораслено.

Верити вдигна перлите и ги огледа съсредоточено. Ако имаше бижутерска лупа, можех да я помисля за професионалистка.

— Грещиш — отвърна тя. — Майка ми имаше такива перли. Продаде ги, когато се разорихме. Получихме достатъчно, за да платим ипотеката за няколко години, след което баща ми пак се разори и тогава така или иначе загубиха къщата. Винаги ми се е искало да ги беше запазила. Това щеше да бъде единственото ми наследство. Родителите ми се оставиха да загинат — екскурзия с хеликоптер в Майорка по време на една ваканция — и не беше останало нищо. А после съпругът ми, който по погрешка си мислеше, че се е оженил за

богаташка, не само че ми изневери, но и ме изостави. Точно тогава те срещнах.

Очите ѝ ненадейно се насълзиха. Тя ме обгърна с ръце и аз я прегърнах на свой ред.

— Не се тревожи, миличка — прошепнах в ухото, което беше по-близо до мен. — Нали знаеш, че винаги ще се грижа за теб, все едно дали перлите са истински или не.

Тя избърса с пръст една сълза, оставяйки по бузата си следа от пурпурна спирала.

— Добре съм — каза. — А твоята леля Джоли не само ти е оставила вилата и всичките си пари, но ти е оставила и цяло състояние — ето тук, на врата ти.

Аз, разбира се, не го вярвах. Как бих могла? За мен това беше просто наниз кремави перли с еднаква големина, които положително не можеха да отговорят на стандартите на покойната кралица Мери, която се бе покривала с купища наниз от най-доброто, докато накрая бе заприличвала на украсена кукла. Освен това бе добавяла по няколко извънредно големи диаманта. Според слуховете също така умеела да отмъква всичко, което ѝ харесвало, от домовете на приятелите или домакините си и нещата стигнали дотам, че те криели по-ценните вещи преди пристигането ѝ. Мисълта за кралица клептоманка много ми допаднаше.

Но ако Верити беше права и тези перли бяха истински? Претеглих ги в ръка, тежки, гладки и очаквано покрити с малки възелчета в коприната между всяка перла.

— Във всеки случай ще ги нося тази вечер — заявих аз. — Леля Джоли би искала да ме види с тях. Предполагам, че затова ми ги даде.

Верити се отдръпна и отново ме огледа от главата до петите: новата ми прическа, новата ми рокля, новите перли, високите токчета и всичко останало.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Чудя се дали крадецът не е търсил точно тях, когато дойде в стаята ми. Може би не е искал да се отърве от мен. Може просто да е искал перлите. Нали все пак е крадец.

На лицето на Верити се изписа скептично изражение, но точно тогава звънецът зазвъня с „Марсилезата“. Чад Прескот ни очакваше.

Пепеляшка отиваше на бала.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Във вила „Мара“ първият екип от момчета за паркиране в червени сака вече бързаше към къщата от отдалечения паркинг, а вторият извозваше гости в колички за голф, за да не трябва да чакат в дългата колона от превозни средства.

— Сигурно партито наистина е голямо — обърна се Чад към Мирабела, седнала до него в ягуара. Дългата ѝ рокля се бе набрала над коленете, шал пазеше прическата ѝ от вятъра в стила на звездите от старите филми. Това, което се виждаше от косата ѝ, се струваше на Чад укротено с истинска четка и гребен, вместо обичайната червена маса, която извираше на буйни спирали от главата ѝ, сякаш ѝ бяха приложили електрошок. Е, може би не чак толкова настръхнала, но определено неконтролируема.

— Вие какво очаквахте от местния милионер? — попита Мирабела. — Вечеря за двайсет души? А след това портвайн и сирене за господата? Дамите да отидат в тоалетната да си напудрят носовете?

— Нещо такова — призна той и ѝ се ухили по начин, за който знаеше какво ще ѝ подсказже: че не говори сериозно.

— Ето го и самия него — нашия домакин, Шефа. Чака на стъпалата, за да ни поздрави — обади се Верити, сместена в малкото пространство отзад, което не бе предназначено за нищо повече от една чанта за уикенда и може би едно-две кучета. Бе притиснала колене под брадичката си и самоотвержено придържаше късата си пола.

— Ето го и него — съгласи се Мирабела. — Бях забравила колко е привлекателен — добави.

Домакинът им изглеждаше елегантен, дори шик, в ушития по поръчка смокинг. Разбира се, Шефа не би се принизил да носи конфекция — беше на прекалено високо ниво за това. Достатъчно бе човек да погледне вилата му — същински дворец. От всички прозорци струеше светлина, под всеки храст и дърво в градината имаше осветление, така че всеки цвят разкриваше венчелистчетата си, морето се осветяваше от прожектори, за да се видят белите гребени на вълните; на стъпалата, водещи към отворената входна врата, бяха

поставени високи, лакирани в черно саксии с цъфнали жасминови храсти и въздухът бе пропит с аромата на цветчетата им. От терасите се носеше музика, смях, тракане на лед в чаши.

— Добре дошли на моето парти.

Шефа ги беше забелязал. Бързо се приближи и протегна ръце, за да помогне на Верити да се надигне от тясното си местенце отзад.

Тя бързо придърпа надолу бялата си копринена дреха, която за жалост се бе измачкала по време на краткото пътуване.

Но точно сега очите на Шефа не бяха приковани в полата на Верити. Вниманието му беше насочено към Мирабела. Неговата плячка беше тук, на негова територия. Сега щяха да видят какво може да им донесе нощта.

Чад изскочи от колата и я заобиколи, за да помогне на Мирабела, но Шефа го изпревари: вече бе отворил вратата и оглеждаше гостенката от глава до пети, което я накара да се почувства неудобно.

— Малко като воайор — прошепна тя в ухото на Чад.

— Спомням си, че леля ви носеше тези перли — каза Шефа, докато я съпровождаше по стъпалата.

— Така ли? — изненада се тя, защото, доколкото знаеше, леля Джоли рядко носеше перлите и никога не бе срещала Шефа. — Е, сега са мои — добави и ги потупа.

— И те, и вила „Романтика“ — допълни той и се засмя. — Боже, боже, наистина сте късметлийка!

Тя го стрелна с поглед. Възможно ли бе да се смее на нея?

— Късметлийка съм, че имах леля като Джоли Матюс. Не се виждахме често, но помежду ни винаги е съществувала връзка.

— Предполагам, че точно затова ви е оставила имота си.

— А! Да. Имотът.

Отново му хвърли бърз поглед, но той не гледаше към нея. Надяваше се, че няма да навлязат в разговор тип „продайте ми земята си“ тук, на партито.

— Чад.

Шефа бе преминал към следващия гост и стискаше ръката на Прескот.

— Мисля, че ще намерите всичко, от което имате нужда. Каквото и питие да искате, ще го намерите. Розово шампанско, разбира се,

както винаги. А готвачите ми приготвиха истинско пиршество. Много се радват, когато имат възможност да покажат таланта си.

— Значи имаме късмет — отбеляза сухо Чад, докато се качваше по стъпалата. С крайчеца на окото си, зад редицата от чакащи момчета за паркиране, си помисли, че е мярнал човек, когото познава. Не се набиваше на очи, но беше там, наблюдаваше. В следващия миг вече го нямаше.

Сега Чад си спомни. Беше го видял на терасата на кафенето. Това беше човекът, познат като Руснака.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Това е най-голямото парти, на което съм ходила някога. Животът ми като писател е по природа самотен, с изключение на онези епизоди между книгите, когато търся спасение в това, което наричам „истинския свят“, и заминавам за градове като Париж или Венеция, където жадно поглъщам красотата на историята и където предпочитам да съм сама. На други места, където ме отвеждат по-интимни причини, ходя с мъжа, с когото съм в момента, тъй като досега не съм срещала някой достатъчно специален, за да издържа с него чак до олтара. Някога обмислях дали да не се сгодя, но той си промени мнението, преди аз да успея. И така, до момента трима мъже успяха да избягат от мен, а в бъдеще можеше да има и още. Но малко са мъжете, привлекателни като Чад Прескот, макар че го смятам за самовлюбен боклук. Да, но е привлекателен и е добър лекар — не мога да не му го призная. И в момента е моят кавалер за партито на годината.

Никой не може да подложи на съмнение привлекателността на мъж в смокинг — просто има нещо в този стегнат код от черно и бяло. Или може би сърцата на момичетата започват да пърхат просто поради факта че в това време на небрежно облекло един мъж е сложил сако.

Той сложи ръка под лакътя ми, докато се изкачвахме по стъпалата и влизахме във вила „Мара“. Шефа, нашият грейнал домакин, вече държеше ръката на Верити здраво в своята и ѝ говореше оживено. Тя отметна глава назад и се засмя и аз се запитах какво толкова забавно ѝ казва. Ненадейно ме обзе тревога. Тя беше толкова наивна. Един мъж вече я бе подлъгал, а този тук беше богат и могъщ — опасна комбинация за всяка млада жена.

Вила „Мара“ приличаше на Акропола — бели колони, два пъти по-високи от обичайното, поддържаха веранда на горния етаж. По ниската ѝ стена бяха наредени глазирани саксии на ивици, в които растеше жасмин. Дълга тераса водеше към огромна морава, старателно окосена от дузината градинари, които работеха при домакина ни и за

които бях чувала, че всяка седмица подменят всяко цвете, за да се вижда единствено в разцвета на съвършенството си. Загледана в градината му, разбрах, че този милиардер знае какво харесва и какво иска и знае как да го получи. Парите си казваха думата без съмнение. Но когато говореха по такъв начин, тогава аз можех да се радвам на резултата от мечтите му за съвършенство.

— Мирабела — каза Шефа и се приближи към мен.

Автоматично се огледах за Верити и я видях седнала на високо столче на дългия бар. Подадох ѝ чаша розово шампанско и тя се усмихна. Съмнявах се, че осъзнава колко високо се е набрала полата ѝ. Побутнах Чад и му показах с жест какво става.

Той кимна на домакина ни, за да му пожелае приятна вечер, и бързо се отправи към Верити.

Шефа го проследи с поглед, забеляза Верити, полата и шампанското.

— Не се тревожете — изрече уверено. — Толкова е млада. Персоналът ми ще я държи под око.

— Не е толкова млада, че да не може да се държи нормално — отговорих. Бях малко разстроена от поведението на Верити. Никоя жена, млада или не, не биваше да пие толкова много.

Домакинът ми седна до мен. Ненадейно останахме сами — тоест, ако не се брояха призрачните фигури на двама мъже на заден план. „Бодигардове“ — помислих си аз и това ме тласна към следващата ми мисъл.

— Какво мислите? — попитах, като се наведох по-близо, за да ме чуе — танците вече бяха в разгара си, жените събуваха обувките с токчета и бях готова да се обзаложа, че мъжете скоро ще последват примера им със саката.

— За кое? — попита Шефа, повика с жест някакъв сервитьор от мрака и му направи знак да долее чашата ми.

Аз му позволих. Можех да различа доброто шампанско. И го обичах. Една чаша и половина. Продължавах да броя. Верити не броеше, а аз знаех, че това е задължително за едно момиче. Освен това наблюдавах Чад, който сега седеше до нея.

Забелязах ужасения ѝ поглед, а после дръзката ѝ усмивка, докато се опитваше да издърпа надолу бялата пола. Тя се смъкна от столчето, потупа Чад по ръката, каза му нещо и се запъти към къщата. За миг се

спря, за да събуе сребристите си сандали, а после нехайно продължи по пътя си, като ги държеше за каишките. Можех почти да се обзаложа, че си тананика, докато върви. Неочаквано си спомних нещастната, обляна в сълзи млада жена от влака, историята за изневерилия съпруг, за откраднатите пари, бегълката, която не знаеше къде отива, как да стигне дотам и какво ще прави после. Моята малка Верити определено показваше какво може.

Чад се върна, погледна след нея и пак се намръщи.

— Каза ми, че е добре — съобщи той. — А аз ѝ обясних, че като лекар смятам, че не бива да пие повече шампанско. Тя ми отговори, че шампанското не е навредило на никое момиче.

— Трябвало е да ти благодари за професионалното внимание — изрекох с усмивка. Той беше толкова красив, едновременно светски мъж и прочут лекар — поне за тази нощ, преди да се превърне в другото си „аз“, да се върне в някоя джунгла, където да оперира лицата на малките деца, за да могат да живеят като другите.

Шефа все още седеше от другата ми страна. Сега попита:

— Е, харесва ли ви моето малко парти, докторе? Обзалагам се, че е различно от това, с което сте свикнали.

Изпитах задоволство. За пръв път в живота си бях в компанията на двамата най-привлекателни мъже в стаята. Надух се, метафорично казано, и отново отпих глътка от розовото шампанско. Идеалното количество лед, идеално подбрано. Нищо не можеше да убегне от вниманието на този човек от друг свят — свят, различен от моя и от този на Чад.

Забелязах, че двамата бодигардове, които ни наблюдаваха дискретно, бяха изчезнали. Навярно смятаха, че с нас техния Шеф не го грози опасност.

— Мирабела.

Шефа се усмихна — интимна усмивка, предназначена само за мен. Той умееше да очарова и какво толкова, беше привлекателен — висок, мургав, изпълнен със скрита енергия. Освен това нямаше да е зле да накарам Чад Прескот да ревнува — може би да ме погледне пак и да си помисли, че изглеждам добре в изящната морскосиня рокля, която подчертаваше извивките ми. Косата ми приличаше на червен облак около гримираното ми лице от опитната ръка на Верити. Не изглеждах зле, нищо че го казвах аз самата.

— Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен? — попита Шефа.

Сега пое не ръката на Верити, а моята, за да ме придружи до специално монтирания на моравата дансинг с паркет. Обви ръка около кръста ми и аз се наместих до колосаната му риза. Тялото му притисна гърдите ми, а косата ми се развя. „Много е приятно“ — помислих си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

По-късно двамата с Чад се задържахме около масите. Изглеждаха много красиви, застлани с ленени покривки, с кристални купи и сребърни подноси, пълни не само с обичайния хайвер върху натрошен лед. О, не! Въображението на Шефа не знаеше граници. Той предлагаше на гостите си малки сандвичи върху сладки кифлички с пикантна туршия, която да притъпи тази сладост, и красиви сини купи с чили, точно толкова пикантно, колкото да подразни небцето, с филе и фасул. Имаше бейби хотдог и сладка царица, миниатюрни пирожки с пиле, отделни суфлета с батати и мариновани с бира печени ребърца, с които красиво облечена жена можеше да се справи, без да се изцапа.

Шефа предлагаше едно страхотно американско барбекю, когато всички очакваха нещо по-изискано, и аз видях, че се наслаждава на удивлението, което се изписа по лицата на гостите му, когато видяха масите, украсени с оранжев и жълт неароматен невен, пурпурни теменуги и други често срещани цветя, вместо с очакваните орхидеи и рози, докарани със самолет от Южна Африка. Първо дойде стъписването. После намръщването, защото нищо не изглеждаше правилно, а накрая шепотът на удоволствие и комплиментите, с които го засипаха. По някакъв начин всичко се беше получило.

Разбира се, гостите бяха свикнали с най-доброто — затова бяха дошли. Шефа дори не познаваше много от тях — организаторът на партитата му имаше списък с хора, които бяха на разположение, винаги бяха готови да присъстват на безплатни луксозни тържества, изглеждаха добре и разполагаха с подходящите дрехи, за да ги поканят.

— Приказно е! — промълвих, докато двамата с Чад разглеждахме великолепното изложение. — И колко красиво изглежда! Толкова просто и хубаво, като истинска градина в задния двор на Четвърти юли.

Шефа ми се усмихна, удовлетворен от комплиментите. Чад обаче не гледаше към бюфета.

— Бихте ли ме извинили за момент? — каза той. — Трябва да проверя нещо.

Запитах се какво ли трябва да провери толкова спешно. А после се сетих, че наглежда Верити.

Извиних се и си проправих път през парфюмираната тълпа. Давах си сметка, че жените ме оглеждат. Бяха видели, че говоря с Шефа; той беше страхотен улов и всяка една от тях — във всеки случай поне неомъжените, а навярно и някои от омъжените — биха искали да уловят тази „риба“.

Пресрещнах Чад, когато се връщаше от къщата.

— Няма я там — каза кратко той.

— Но аз мога да се закълна, че я видях да влиза!

— Аз също.

— Искам да кажа, помислих си, че трябва да отиде до тоалетната, нали разбирате...

— Не е в тоалетната. В нито една от тоалетните. Навсякъде има прислуга, пазят вратите на всички стаи, да не би някой да отмъкне среброто, предполагам. Всички твърдят, че не са виждали жена, която да отговаря на описанието ѝ. Говорих дори с жената, която отговаря за стаите за отдих на дамите. Изхвърли ме и каза, че нямам право да влизам. Е, нямах, разбира се, но и тя не беше виждала Верити. Това, което ме притеснява, Мирабела, е, че и двамата знаем, че Верити прекали с пиенето и че влезе в къщата. А сега всички твърдят, че не е влизала. Какво става, мамка му?

Той ме изгледа гневно, сякаш аз бях виновна, със същия дълбок поглед, който сякаш проникваше до душата ми и който по-рано приех като интерес, като желание за секс или като любов от пръв поглед, нещо такова. Очевидно не беше така.

— Не може да ѝ се е случило нещо — казах аз. — Искам да кажа, вижте само това място! Има достатъчно въоръжени бодигардове, за да спрат танкова атака. А освен това момичетата не могат просто да се загубят на голямо парти като това.

— Е, изглежда, че това момиче е изчезнало по време на това голямо парти и възнамерявам да попитам човека, който го организира, какво се е случило.

Сграбчих ръката му.

— Мислите, че нещо се е случило с Верити? Но защо *трябва* да ѝ се случи нещо?

Той поклати глава.

— Мирабела, вашата леля Джоли беше убита на две крачки оттук, във вашата вила „Романтика“, а вие ме питате защо се тревожа, че Верити е изчезнала от партито? Аз идвам от различен свят. Виждам опасността зад себе си, пред себе си, над главата си, навсякъде, където отида. Научих се да вярвам на инстинкта си, когато усетя, че нещо не е наред, и вероятно затова още съм сред живите. Повярвайте ми, когато ви казвам, че тук нещо не е наред.

Помислих си за все още необяснената жестока смърт на леля Джоли, за прекрасната си наивна леля, която по характер толкова приличаше на Верити, че можеха да бъдат роднини. Леля Джоли беше убита. Жестокият нападател все още беше на свобода. Виждах насреща Полковника, елегантен в парадната си униформа, невероятно привлекателен и осъзнаващ привлекателността си, който бърбеше с няколко жени, поглъщащи всяка негова дума. Дори и той не бе успял да открие убицеца.

Отвъд магическия кръг от светлина около вилата се извисяваха черните хълмове. Нито една светлинка не трепваше извън нашето вълшебно място. Непрогледната тъмнина ми се стори зловеща и аз потръпнах. Там можеше да се спотайва кой ли не и да ни наблюдава.

Видях как Чад обикаля около тълпата от гости. Музикантите продължаваха да свирят, чуваха се смехове, носеха се бърбене и клюки, жените си правеха комплименти за роклите. Високи обувки, държани в ръка, боси крака, стъпили на тревата. Всичко беше нормално.

Забързах през моравата към Полковника, застанал сред групичката си от весели обожателки. Сграбчих го за ръката и казах настойчиво:

— Трябват ми.

Жените се спогледаха и се усмигнаха на дързостта ми, на начина, по който се приближих към него, без да обръщам внимание на останалите.

— Кучка! — измърмори някоя.

Без да пускам ръката му, го завлякох на едно по-тихо място, извън обсега на музиката, закачките и пиещите.

— Става въпрос за Верити — казах аз. — Верити, помните ли я? Той кимна.

— Как бих могъл да забравя?

Разбира се, той бе един от първите хора, които пристигнаха там, в каньона, след злополуката.

— Няма я — съобщих му аз. — Изчезна. Просто влезе в къщата, а после... изчезна.

— Предполагам, че е отишла до тоалетната — изрече с благ глас Полковника, като същевременно отмести ръката ми от ръкава на самото си.

— Вие не разбирате! — вече бях започнала да изпадам в паника. — *Верити я няма*. Чад отиде да я търси. Не можем да я намерим никъде. Видяхме как влезе в къщата преди половин час. И повече не излезе.

— Но ние сме в градината зад къщата — обясни раздражен Полковника. Очевидно смяташе, че жените като мен постоянно се забъркват в неприятности. — Не ви ли хрумна, че може да си е тръгнала сама през входната врата, както, предполагам, е дошла?

— А на вас не ви ли хрумна, че леля ми беше убита на две крачки отгук, от човек или хора, които все още са неизвестни? Да не би над вила „Романтика“ да тегне проклетие, Полковник? Вярвате ли в такива глупости? Е, добре, мога да ви кажа, че лично аз не вярвам. В случай че Чад не успее да я намери, трябва да приемем, че някой я е отвлякъл, някой умопобъркан...

Полковника сложи успокоително ръка на рамото ми.

— Правите абсурдни заключения. Защо някой би искал да „отвлече“ Верити, както се изразихте? Тя е само гостенка и се обзалагам, че е прекалила с пиенето и е решила, че иска да се прибере и да си легне.

— Как можете да кажете подобно нещо? Как може просто да стоите тук и да не направите *нещо*?

Усмивката му изведнъж изчезна.

— Кажете ми защо смятате, че ѝ се е случило нещо?

Отвърнах на погледа му, без да трепна. Защо наистина смятах така? Да, но и Чад се тревожеше. Бе почувствал, че нещо не е наред.

— Инстинкт.

За секунда очите ни останаха вперени едни в други.

— Винаги съм вярвал в инстинкта.

Той пое ръката ми в нейната сребриста плетена ръкавица, с големия сапфир на десния среден пръст. Ръката му беше топла, силна, утешителна.

— Да я намерим — каза.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Застанал встрани от тълпата, Шефа наблюдаваше ненадейния шепот, вдигането на ръце към устата, когато историята за изчезналото момиче започна да се разпространява от жена на жена. Мъжете все още изглеждаха необезпокоени, погълнати от мъжки разговори: голф и лодки, коли и борсовия пазар. И така, изчезването на Верити беше забелязано. Сега беше време той да поеме инициативата, да се превърне в кръстоносеца, в мъжа, решен да намери изчезналото момиче, в мъжа, който щеше да стане негов спасител. Дори да стигнеш прекалено късно, за да го намери живо.

Истината бе, че не Верити беше първоначалната му мишена. Целеше се в неуловимата Мирабела, която вече на два пъти му се бе изплъзнала, а сега и за трети. Разбира се, Верити беше прекрасен заместител. Такава симпатична млада жена — всъщност още „момиче“, изтъкана от руса коса, въодушевление, широка усмивка и тези удивителни кръгли цици, които никой мъж не можеше да пропусне. Те бяха най-голямото ѝ предимство и той ги оценяваше. Щеше да ѝ го покаже. Мисълта за острия връх на ножа му между гърдите на Верити го изпълни с възбуда и той бързо застана зад бара, за да прикрие доказателството. Както му бяха казвали много жени, той беше надарен мъж. Това беше хубаво — на подходящото място, в подходящото време. На обществени места не беше и щяха да го сметнат за перверзен.

„Перверзен“. Странна дума за състояние на ума и тялото, което за него бе приемливо. Как иначе можеше един мъж да изпита удоволствие, ако не с помощта на някоя и друга перверзия? Имаше жени, които задоволяваха неговите сексуални предпочитания; доминантата в Лондон беше сред любимките му, както и руската домакиня в стария му роден град Минск, където започна всичко. Тя инстинктивно бе усетила какво харесва той — камшика, ножа, заплахата, опасността. Острието на опасността, така го наричаше Шефа със знаеща усмивка. Боже, колко му харесваше! Единственото, което му харесваше повече, бяха парите.

Щипка бял прах — наркотикът, който много мъже използваха на срещи — бързо се разтвори в третата чаша шампанско на Верити и я изпрати, залитайки, право в ръцете на помощниците му, които я хванаха, преди да стигне до банята.

Той наблюдаваше от вратата на библиотеката. Чу бързото изненадано „Ооо!“, което се изтръгна от устата ѝ, когато те се приближиха зад гърба ѝ, видя как единият обвива ръка около врата ѝ, а другият вдига краката ѝ от земята, преди да минат тичешком с нея през плъзгащите се остъклени врати и да изчезнат в мрака.

Сега Верити беше на сигурно място в бетонния му бункер, чийто дизайн се основаваше на бункерите, построени от Хитлер в старите нацистки укрепления край нормандския бряг. Също като тях, и той беше недостъпен. Никой не можеше да влезе вътре без специален ключ; но преди това трябваше да разбере къде е вратата.

За невъоръженото око на случайните минувачи нямаше никакъв вход. Беше умно скрит под бръшляна с малки листенца, който смекчаваше мрачния вид на бетонния куб. Нямаше никакви прозорци. Единственият човек, който разполагаше с достъп, беше самият той. Всички перверзни на Шефа, всичките му зловещи мисли, цялото му изпълнено с убийства минало бяха увековечени вътре — във видео- и аудиозаписи, писмени изложения, на компютър. Нарцисист до мозъка на костите, той си водеше архив на делата си — архив, който не беше приятен нито за четене, нито за гледане.

Прозорците в основната сграда се дръпнаха в стените и стаята се отвори към терасата и градините. Сега Шефа стоеше там, гледаше, наблюдаваше какво правят гостите му, виждаше как Чад все още броди наоколо и търси Верити.

Всичките му други гости оживено бърбеха, пиеха шампанско, ядяха специалитетите. Мирабела стоеше до Полковника, без да го изпуска от погледа си. Едната ѝ ръка бе вдигната тревожно към лицето. Големият сапфирен пръстен, който носеше върху сребрилата ръкавица, блестеше на светлината. Разбира се, Шефа знаеше защо Мирабела носи тези ръкавици. Нямаше почти нищо, което да не знае за всеки един от гостите, събрани в този момент в къщата му. И това включваше този Полковник, който беше прекалено привлекателен за ченге. Жените се прехласваха по него въпреки жалката му заплата, липсата на каквато и да била собственост и двете деца, които бе

принуден да отглежда сам. Все пак при тези обстоятелства Полковника не беше достатъчно умен, за да представлява заплаха за Шефа, за разлика от лекаря. Лекарят беше мъж, свикнал с тактиките в джунглата — човек, който знаеше, че трябва да се оглежда за неочакваното. А в този случай неочакваното беше леля Джоли.

Шефа бе забелязал, че Мирабела носи перлите на леля Джоли. Навярно тези перли бяха единствените ѝ по-ценни бижута — освен сапфирения пръстен, разбира се, а той, както и перлите, някога, много отдавна, бяха принадлежали на ослепителната Джеруша. Шефа не смяташе, че Мирабела го знае — знаеше само, че пръстенът и перлите са от леля ѝ. Заедно с вилата и картината. Шефа искаше и двете. Имотът му трябваше заради парите, които щеше да спечели от разработването му, а картината желаше заради историята ѝ. Всъщност копнееше за тази картина.

Той беше човек без минало — във всеки случай не и такова, за което можеше да говори и което почти бе успял да прогони от съзнанието си. Мислеше единствено за бъдещето още когато като момче в Минск сечеше дървета с ръце, които кървяха, нацепени от непоносимия студ. Тогава се зарече да се измъкне, да остави този живот зад гърба си, никога да не казва на никого откъде е дошъл, никога да не си спомня дори едно-единствено чувство, с изключение на жаждата да си отмъсти на целия свят. И потребността да убива. Ножът беше върховната власт и той обичаше да го използва върху жените. Верити щеше да бъде неговата следваща „гостенка“, както обичаше да нарича жертвите си.

Беше си мислил за акта на убийството много пъти, преди да влезе в ролята на убиец. Да убива беше лесно; да се отърве от тялото на жертвата, както и от всички следи, които можеше да отведат обратно до него, не толкова. Все пак той го беше усъвършенствал. Беше просто непознатият, който минаваше през града, облечен като всеки друг работник, с каскет на главата и нож в джоба. Беше изучавал изкуството, както го наричаше, на прочутия Йоркширски изкормвач, както и на предшественика му, Джек Изкормвана, който до ден-днешен си оставаше неразкрит, макар че предположенията бяха многобройни и едно от друго по-невероятни.

Тактиките на двамата бяха еднакви. Жена, която не познават. Район, в който не живеят. Метод — да влизат и излизат, без да

привлекат вниманието към себе си, каквото в наши дни беше например спирането на магистралата на места, където често можеха да се видят момичета, избягали от къщи, които молеха някой да ги качи на автостоп и даваха обещания. Така започна. После премина към по-изтънчени методи и жени с повече класа. И никой не установи нито веднъж, че е бил в района, а дори и в града, в който бяха станали убийствата.

Той беше умен, разбира се. Парите улесняваха всичко. Но сега за пръв път флиртуваше с опасността точно по този начин, на собствена територия. Запита се какво го е подтикнало да го стори.

Ами, първо, искаше да отстрани Мирабела от пътя си, за да получи достъп до земята ѝ. После изпита непреодолим копнеж по Верити, който не можеше да потисне, затова сега трябваше да се крие най-отзад на бара, за да не може никой да забележи възбудата му. Второ, Верити беше достъпна. Трето, изпречи му се на пътя. А най-голямата и важна причина беше егото му: знаеше, че като възбуди търсене, обещае голяма награда, говори по телевизията и радиото за скръбта, породена от изчезването на една от младите му гостенки, като се закълне да я намери и да разбере кой е отговорен, ще се превърне в национален герой.

Точно сега обаче Верити лежеше на тясното легло в бетонния бункер, в пространството зад къта за сядане, което една стена с телевизор с голям екран разделяше от офиса му. Беше завързана и със запушена уста. Двамата литовци, които бяха изпълнили инструкциите му, си бяха получили парите и си бяха тръгнали, така както неуспелият убиец с дукатито си беше тръгнал веднага след като изблъска Мирабела и това глупаво момиче в каньона. Парите си казваха думата.

Този път Верити нямаше да му избяга.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Чад го няма — отиде да търси Верити, а аз стоя сама край дървените стъпала, водещи от малката скала към плажа, точно там, където стоях преди десет минути, а навярно и десет минути преди това. Вълните са набрали сила с обръщането на прилива и сега се плискат шумно и се отдръпват. Безкрайно. Вечно.

Отказвам да повярвам, че Верити е изчезнала в морето. Не мога. Няма да го допусна. Спасих я от самата нея във влака, а една стара поговорка гласи, че когато спасиш някого, оставаш завинаги отговорен за него. Ставаш пазител на душата му.

Виждам как Чад крачи обратно към мен и силуетът му се очертава на фона на вълните. Знам от какво се бои — че се е удавила. И в най-мрачното, „най-лошото“ късче от душата си и аз започвам да се боя от същото.

Някога прекрасната ми рокля от морскосин шифон е полепнала по тялото ми от надигналия се вятър и пяната, която носи той. Усещам върху гърдите си хладината на перлите на леля Джоли. Вдигам ръка да ги докосна и ми се приисква лелята, която пожела да станат мои, да можеше да бъде тук, за да ми помогне. Както и Джеруша, загадката, която бе построила тази вила и чийто живот бях така твърдо решена да проуча, да открия истината и да разбере дали е извършила ужасно престъпление от страст, или някой я е набедил. Общоприетата история просто не звучеше правдоподобно. Не беше в характера ѝ, а именно в „характера“, както ни казват психолозите, които работят по убийства, се крие истината. Човек не може да изневери на себе си.

Знам само, че ако беше тук, щеше да ми помогне. Имам усещане каква е била Джеруша, силно колкото усещането ми, че Верити е някъде тук. Няма да спра да се надявам.

Чад се приближи и застана до мен. Сложи ръка на рамото ми и аз бутнах перлите на една страна, за да усетя топлината му, силата, от която имах нужда. Обърнах се към него и се спънах. Протегнах ръце,

за да запазя равновесие, но паднах на тревата, студена и влажна. Шумът на морето ненадейно се засили.

Чад ме вдигна на крака. Отмести кичурите коса, полепнали по лицето ми, по което сега течаха сълзи. Пригладих влажната си пола. Странно, но все още стисках сандалите.

Вдигнах ги и му ги показах. Успях да изпиша на устните си бледа усмивка.

— Благодаря. Съжалявам. Аз май винаги плача.

— Няма нищо. Плачи, ако имаш нужда. Понякога това е огромно облекчение — просто да изхвърлиш от себе си всички тези чувства. И слушай, Шефа е пратил хора наоколо да търсят Верити. Никой не е сигурен, че е влязла в морето, никой не помни нищо друго, освен че са я видели да влиза в къщата. Може да е къде ли не.

Правеше всичко по силите си, за да прозвучи убедително, но аз не му вярвах. Все пак беше много мило, че се опита, и исках да си помисли, че ме е накарал да се почувствам по-добре.

Пъхнах ръката си в неговата и двамата се отправихме обратно към къщата, все още празнично осветена за партито. Зад нас се извисяваха черните хълмове — тъмен фон, обрасъл с гъсти гори. Там можеше да се крие всеки, да наднича през прозорците, да гледа как разглезените от живота се радват на щедростта на богаташа.

Не знаех как Шефа е успял да запази изчезването на Верити в тайна от всички, но партито продължаваше с пълна пара — все още разливаха шампанско, на барбекютата все още цвърчаха меса под погледа на готвачите, фенерите блестяха, а нощните пеперуди и други нощни насекоми все още удряха с крилца по тях и тихите звукови вълнички си съперничеха със смеха и тракането на лед. Всички нормални неща продължаваха да кипят, макар че нищо вече не беше нормално.

Издърпах ръката си от тази на Чад и погледнах към съсипаните си сребристи ръкавици и полепналите по тях черна пръст, цветчета и пясък. Сапфирът ми обаче все още блестеше.

— Слава богу! — промълвих. — Не искам да загубя пръстена на леля Джоли. Тя много държеше на него, защото е бил на Джеруша.

Чад пое ръцете ми в своите.

— Искам да те питам за ръцете ти — каза той. — Искам да разбера какво се е случило, но сега не е моментът. Ще намерим

Верити, обещавам ти. Не може да е отишла далеч. Струва ми се, че беше пийнала — видях я как залиташе, когато вървеше към къщата. Мирабела, какво всъщност знаеш за нея? Споменавала ли ти е, че някой може да иска да ѝ навреди?

Поклатих глава и от очите ми потекоха сълзи. Познавам жени, които изглеждат прекрасно, когато плачат, но аз не съм от тях. Зачервените очи не ми отиват.

— Само за жалкия съпруг — отговорих. — Който ѝ изневерил. Казах ти: той искал единствено пари. Взел малкото, което имала, и Верити си тръгнала, без да му каже къде отива. Докато не подаде молба за развод. Предполагам, че тогава съпругът ѝ ще каже много неща за това, каква ужасна съпруга е била. Малката Верити! Толкова невинна, че ме кара да се чувствам като жена с опит и знания. Как е възможно някой да иска да ѝ навреди? *Защо*, питам те?

Той не отговори и двамата мълчаливо се заизкачвахме по склона към моравата. Един минаващ сервитьор се спря и ни предложи поднос с мартини. Чад взе две чаши и пъкна едната в ръката ми.

— Пийни си! — заповяда той. — Трябва да се овладееш.

Полковника се приближи с широки крачки, издал глава напред по обичайния си маниер, който подсказваше, че работата не търпи отлагане. Лицето му беше мрачно.

— Хората ми претърсиха тази част от плажа — каза той, извади от джоба си копринена кърпичка и си избърса челото. — Нищо. Никакви захвърлени дрехи, че е влязла да поплува гола...

— И той ме погледна извинително, сякаш очакваше, че самото предположение за подобно нещо може да ме обиди. — Понякога хората го правят на такива партита в къщи на брега.

— Разбира се — съгласи се Чад.

Знаех, че Полковника е забелязал начина, по който полата ми прилепва като мокра зелена растителност по краката, мокротото ми от сълзи лице и разрошената от вятъра коса.

— Трябва да си отида вкъщи — промълвих. Вилата на леля Джоли, *моята* вила, ненадейно ми се стори сигурно място. Освен това осъзнах, че, разбира се, Верити ще се върне точно там. Стига да е свободна да го стори.

Чад потърси домакина ни, Шефа, за да му каже, че си тръгваме, но не можа да го намери. Вместо това остави съобщение на главния

сервитьор с извинение и обещание, че ще се върне да помогне в търсенето.

Изпитах вина.

— *Трябва да остана* — промълвих и си помислих за Верити в това черно море, за това как вълните се затварят над главата ѝ. Чад обаче настоя да ме заведе у дома.

Караше бързо и вкара колата под остър ъгъл на алеята ми. Вилата бе потънала в мрак. Очевидно бях забравила да оставя външното осветление включено, но май си спомних, че съм оставила вътре да свети лампа.

Чад излезе от колата, побърза да ми отвори вратата, взе ръцете ми в своите, за да ми помогне да изляза. Отново усетих въздействието на близостта му: у него имаше нещо, което ме успокояваше, караше ме да се чувствам в безопасност дори след като се бе случило най-страшното.

— Не е, нали знаеш? — обади се той, отгатнал по изражението ми какво мисля. — Животът ме научи — добави — че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Каквото и да се е случило с Верити, ще я намерим и ти обещавам, че ще разбере причината.

Той наведе глава и целуна ръката ми — тази със сапфира.

— Не можем да разочароваме леля Джоли.

Помислих си за тъжната история на Джеруша. Нали не бе възможно във вила „Романтика“ да се разиграят не една, а две трагедии?

Чад включи външното осветление и настоя да влезе в къщата с мен. Кучето се втурна към нас, а котката седна на стълбата и впери поглед в нас.

Чад светна лампите, а аз казах:

— Сигурно токът е угасвал. Тук често стават такива неща. Илюминациите на Шефа може да са претоварили системата.

Но за да бъде сигурен, Чад обиколи стаите и се увери, че няма скрити злодеи под леглата, крадци, които разбиват сейфа, или бандити с черни маски. Както миналия път.

Тогава се отнесох към инцидента така, сякаш ставаше въпрос едва ли не за шега, за номер, за неопитен крадец, решил, че имам за крадене нещо по-ценно от пръстена и перлите на леля Джоли, макар че според мен крадците днес се насочват повече към лаптопи и

електронни устройства. Моят лаптоп обаче все още се намираше на бюрото, недокоснат от друга човешка ръка, освен моята.

Без да спира да оглежда стаите, Чад каза:

— Ще се обадя на Полковника. Ще му кажа да прати няколко души тук, вместо безполезно да претърсват този плаж, където и бездруго няма да намерят Верити.

— Защо мислиш така?

— Когато някой я видя за последен път, тя влизаше в къщата на Шефа. Никой не я е видял да излиза. Плажът беше добре осветен, за да могат гостите да ходят там, когато решат. Имаше дори бар там долу. Шефа е помислил за всичко.

Беше прав. Освен това Шефа не беше човек, който оставя незабелязано каквото и да било. Всъщност, ако някой беше видял Верити, това трябваше да е той.

— Видях го как я гледа — спомних си. — Помислих си, че ѝ е хвърлил око, че я харесва... нали разбираш?

— Жалко, че не си била по-наблюдателна — каза Чад. — Тогава може би щяхме да знаем повече за това къде е отишла.

Вече набираше номера на полковника.

— Веднага идвам — чух го да казва, докато се обръщаше към мен. — Не съм от домошарите — продължи той, сега вече към мен — иначе щях да предложа да ти направя чай. Но предлагам поне да съблечеш тази мокра рокля, да вземеш един горещ душ и да си облечеш пижамата. След половин час ще се върна да те проверя. Ще донеса чай от партито на Шефа. Все пак, щом е помислил за всичко друго, сигурно е помислил и за това.

Проследих с поглед отдалечаването на колата му. Къщата ненадейно утихна. Животните бяха отишли в кухнята. Дори нощните пеперуди бяха спрели да пляскаят с нежните си крилца по лампите. В храстите не шумоляха никакви миниатюрни създания; нямаше нежен глас, който да ме повика и да каже: „Дойдох си, Мирабела, върнах се...“

Угасих лампата в коридора и се отправих към спалнята си, като се спрях пред затворената врата към будоара на Джеруша — красивата жена, чийто дом някак си бях наследила, с цялата му красота и трагедията му. И все пак леля Джоли беше щастлива тук, и виж какво се случи в нея!

Влязох в стаята си, включих лампата, дръпнах тежките завеси от кремав лен, изолирах мрака и всички очи, които може би дебнеха от другата страна. Докато се обръщах с гръб към прозореца, ми се стори, че чувам шум отвън. Вятърът бе поутихнал. Изпълнена с подозрения, останах съвсем неподвижна, докато се ослушвах напрегнато. Всичко беше тихо. Казах си, че се държа глупаво, че си представям разни неща заради изчезването на Верити. Никой не беше пострадал, Чад и Полковника щяха да я намерят, както обещаха.

Ето пак! Шумолене на листа под крака.

Застинах, стиснала в ръка перлите. А после, както винаги когато се уплаших, гневът се плисна във вените ми и ги нажежи. Ако отвън имаше някой крадец, никога нямаше да се добере до перлите на леля Джоли, колкото и да опитваше...

Но си спомних и другите си чудодейни спасения — в каньона, в леглото си. Осъзнах, че това, към което се стремят нападателите, може да не са перлите. Страхувах се, че може да съм самата аз.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Чад стоеше на ивицата трева на ръба на скалата над брега. Всъщност това дори не можеше да се нарече скала — по-скоро стръмен склон, който тръгваше от плажа и можеше да се преодолее с лекота от всеки човек с активен начин на живот, снабден с подходящи обувки — маратонки или работни обувки — но не и с изящни дамски вечерни сандали, каквито носеха всички жени на партито тази вечер. Тоест, тези, които не ги бяха събули, когато токчетата потънаха в тревата, или не бяха потърсили по-твърда повърхност на покритите с плочи тераси. Във всеки случай тогава всички се виждаха съвсем ясно, включително Верити. До мига, в който влезе в къщата през входната врата, която все още бе широко отворена, макар че сега нямаше мъже по черни тениски, които да стоят на пост.

По-нататък по плажа, над следите, оставени от прилива, далеч от светлините, Чад различи формата на сграда — квадратна, почти като кутия. От нея не идваше никаква светлина. Не я пазеше никой.

Известно време той остана на скалата, вперил поглед в сградата. Никой не излезе от нея. Никой не влезе. Това го накара да се зачуди какво точно представлява тя. Може би помещение за генератор? Но не, беше прекалено далеч от къщата — отвратителната розова вила „Мара“, която Шефа наричаше свой дом и от която сега един диджей пускаше оглушително високо страстни танцови мелодии, на които гостите не можеха да устоят.

Чад се запита дали да се върне във вилата и да провери още веднъж всички стаи за Верити, но някак усещаше, че няма да я намери там.

Той слезе по склона и се озова на покрития с камъчета плаж. Тук беше много по-тъмно и той изчака очите му да свикнат. Квадратната сграда се намираще на стотина метра от него. Можеше да я помисли за склад, за помещение за градинарски инструменти или нещо такова, но мястото ѝ на брега беше прекалено хубаво и струваше много долари на квадратен метър. Дори милиардер, особено пък проницателен и преуспяващ строителен предприемач като Шефа, не би похабил

подобна първокласна земя за градинска барака. Не, сградата със сигурност беше важна. Нещо повече, навярно имаше голямо значение лично за Шефа.

Чад закрачи тихо, така както се бе научил в джунглата, без шум от стъпки или от чупене на клонки. Беше закопчал черното си сако над бялата риза и вървеше с наведена глава. Бе прекарал половината си живот при подобни обстоятелства. Знаеше точно как да действа, как да стане невидим, как да издебне плячката си, как да се ориентира в непозната територия. Беше лесно да се ориентираш в тази средиземноморска градина.

Сега вече можеше да види сградата отблизо. Нямаше нито прозорци, нито дори бойници в средновековен стил. Тази сграда беше съвременна и беше построена без прозорци съвсем целенасочено. Или Шефа искаше никой да не може да надникне вътре, или не искаше някой да погледне навън.

Зад него се разнесе лек шум. Чад се притисна към ствола на едно дърво джакаранда, чиито пурпурни цветове затрепкаха около главата му. Едва се сдържаше да не кихне.

Един мъж се приближи забързано по покритата с чакъл пътека, която водеше към бункера. Беше тъмно, но височината и телосложението му подсказаха, че това е Шефа. Чу дрънчене на ключове, докато другият мъж минаваше покрай дървото, толкова близо, че Чад чу дишането му — учестено, сякаш беше бягал. Шефа се спря пред бункера и ключовете издрънчаха в ръката му. А после един участък от покритата с бръшлян стена се плъзна на една страна като с магия и зад него се разкри стоманена врата. Шефа пхна ключа си, мина през вратата, потъна в мрака и обраслата с бръшлян стена се плъзна обратно на мястото си, сякаш вратата никога не беше съществувала.

Чад изчака няколко минути да види дали Шефа ще излезе. Когато осъзна, че това няма да стане, безшумно пробяга до мястото, на което бе видял вратата. Започна да се бори с бръшляна, но не можа да го помръдне. Вратата сякаш не съществуваше.

Възможно ли бе Шефа да държи Верити затворена там? Но защо? Той беше прочут филантроп, светски човек, голям бизнесмен. Той командваше положението, можеше да има почти всяка жена, която пожелаеше; много от жените тук, на партито тази вечер, с радост биха

споделили леглото му, славата му, блясъка му и парите му. Но ако имаше едно нещо, което Чад бе разбрал със сигурност, това бе, че външността понякога лъже. Парите не правеха човека. Човек бе такъв, какъвто се раждаше, какъвто израснеше. В крайна сметка това бе неговата същност.

Вратата към бункера изведнъж се отвори със замах. Чад се плъзна още по-навътре в сянката на дърветата. Шефа излезе от сградата с широки крачки, затръшна вратата и я заключи. Вече не носеше смокинг — беше се преоблякъл в черно поло, спортен панталон и маратонки. Чад го проследи с поглед как слиза по склона и побягва към вилата.

За миг Чад се запита дали не го е преценил погрешно. Възможно ли бе Шефа все още да е твърдо решен да намери Верити? Беше ли се разтревожил дотолкова, че да му трябва по-удобно облекло, за да обходи лично по-далечните краища на брега, по-дивите части на обширните градини, макар че цяла дузина мъже вече ги бяха проверили? Да, но тази къща беше на Шефа, а Верити — негова гостенка. Тя беше негова отговорност и може би сега той приемаше тази отговорност сериозно.

От тревистото възвишение видя как Шефа се отклонява от плажа и се изкачва по стъпалата на вила „Мара“. Чад тръгна след него, но се спря, когато зави зад ъгъла на вилата и видя телевизионните камери и репортерите, които вече правеха бързи снимки на Шефа, застанал там в специално подбраното за търсенето на младата жена облекло.

Без да се усмихва, Шефа погледна към насочените към него камери. После вдигна ръка.

— Знам, че имате основателна причина да сте тук. Единствената цел на всички ни е да намерим изчезналата млада жена. Ще ви трябва име, за да напишете статиите си. Казва се Верити Риъл и беше — е — гост на госпожа Мирабела Матюс във вила „Романтика“.

— Къщата на Джоли Матюс — обади се някой и направи бърза снимка, когато Шефа погледна към него.

— Точно така. Мирабела е племенница на покойната Джоли Матюс. Тя наследи имението и неотдавна дойде тук, като доведе приятелката си Верити. Тази вечер и двете бяха гостенки на моето парти. Полковника, когото всички вие, разбира се, познавате,

организира търсенето, затова съм сигурен, че ще ме извините. Просто ще оставя всички да си вършат работата.

Той направи пауза и вдигна ръка.

— Има и още нещо. Съкрушен съм, че това се случи в моята къща. Някак си се чувствам отговорен. Бих искал да се разбере, че предлагам награда за завръщането на Верити. Обръщам се към всички вас, а може би и към човека, който е възможно да я е отвел някъде. Наградата е един милион долара.

През тълпата премина смаяно ахване.

— Разбира се — продължи той и отново вдигна ръка, за да спре коментарите — тази сума съвсем не е толкова, колкото струва един човешки живот. Тази млада жена е някъде тук. Трябва да я спасим, трябва да спечелим тази награда.

Той се отдръпна от светлините на камерите, слезе по стъпалата и хукна обратно по пътеката към бункера.

От мястото си в сенките Чад проследи с поглед отдалечаването му. „Страхотно представление — помисли си. — Или е роден актьор, или е искрен.“

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Беше минало известно време. Аз все още седях сама в спалнята си във вила „Романтика“ и се надявах Верити да влезе през вратата. Отново ми се стори, че чувам стъпки отвън.

С ръка на перлите си затаих дъх, сякаш всеки тих звук можеше да подскаже на някой натрапник къде се намирам. Но ако беше опитен, натрапникът вече щеше да го знае, както и това, че съм сама в къщата.

Е, добре, къде беше кучето ми? Защо Соси не се втурна с лай към мен, за да ме предупреди? Нима сиамската котка просто се бе заела отново да се разкрасява, да си ближе лапичките, да мие кадифените си уши? Ами онова проклето канарче? То не трябваше ли да запее? Да ми съобщи така, както на миньорите в тъмните подземни тунели, че наоколо дебне опасност? Дори Чад, който бе отишъл да ми донесе нещо толкова просто като чаша чай, го нямаше, когато имах нужда от него.

Кремавите ленени завеси се издуха под напора на внезапен вятър. Замръзнала от страх, зачаках да видя нечии крака, потънала в сенки фигура.

На масичката до леглото имаше малка лампа в стил ар деко — права медна основа, гравирана с вълнообразни линии и увенчана с хартиен абажур в бронзов цвят.

Вдигнах я. Беше по-тежка, отколкото очаквах, и едва не я изтървах. Това щеше да види сметката на крака ми... и какво щеше да си помисли Полковника, когато ме откриеха мъртва с един размазан крак? Че убиецът ми е някакъв фетишист? *Какъв убиец?*

Държах се глупаво. Налудничаво. Заповядах си да се успокоя, да се овладеея, да се контролирам... Обзе ме спокойствие. И решителност. Нямаше тихо и кротко да умра в нощта... Бях боец и който и да беше моят враг, щях да се боря с него.

Все пак ми се искаше да бях подходящо облечена. В момичешката си пижама с щампа на пеперуди се чувствах уязвима.

Трябваша ми дънките, обувките, трябваше да съм готова да се втурна да бягам. Защо тогава просто не побягнах? Но големият празен коридор с изгасени лампи изглеждаше толкова страшен!

Нямах друг избор. Трябваше да се махна. Едно бързо движение на ръката, и вратата се отвори безшумно. Пъхнах се през процепа. Бях навън. Допряла гръб до стената, се запромъквах като котка покрай стената на вилата.

Минаха минути. Не знаех колко. Усещах само прекалено високия шум от собственото си дишане, влажната трева под босите си крака, убождането на трън от розов храст, който ухаеше сладко в мрака. А после чух приглушения рев на двигател.

Отпуснах се на земята и се постарях да се сниша, така че фаровете да не ме осветят. Заслепена, надникнах в нощта, видях кола с гюрук... „О, мили боже, благодаря ти, благодаря ти!...“ Беше Чад. И носеше картонена чаша, в която със сигурност имаше чай.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Малко по-късно седнах на ръба на леглото с все още разтреперани ръце и продължих да отпивам от чая, който вече беше изстинал. Все пак беше много мило от страна на Чад.

— Проверих и навън няма никого — каза той. — Трябва да се върна във вила „Мара“.

— Ще дойда с теб — заявих, станах и се запътих към гардероба, където знаех, че на пода ще намеря дънките си, както ги оставях винаги. Не бях от подредените.

Без излишна скромност просто се обърнах с гръб, свалих долнището на пижамата и нахлузих дънките. Някак си знаех, че и Чад се е обърнал с гръб. Винаги джентълмен — така предполагах, макар че малко ми се искаше да бе надникнал, да бе проявил интерес към женското у мен, а не просто към писателката на детективски романи, която в живота не можеше да направи нищо и нямаше представа къде е изчезнала красивата ѝ приятелка.

— Сигурно е още някъде на партито! — промълвих. Вече бях отчаяна, защото с цялото си същество усещах, че е възможно някой наистина да е наранил Верити.

Той ме хвана за раменете и по дънките ми се разплиска чай. Чад отсече:

— Ще отида сам. Ти трябва да останеш тук, на сигурно място.

— Виж какво направи — измърморих и попих мокрото петно. — Добре че не е горещ.

— Връщай се в леглото. Без теб ще ми е по-лесно.

Знаех, че не е вярно.

Тишината ненадейно беше нарушена от фойерверки. Забръмчаха ракети, завихриха се огромни огнени колела, по лицата ни — моето тревожно, а неговото каменно — заиграха червени и сини светлини.

Помислих си за Полковника, за това как ми помогна да претърся цялата къща за Верити, как помогна на Шефа да събере мъже на

помощ, как се обади на полицейския началник. Полковника улови ръката ми, докато вървахме през вила „Мара“ и ме помоли да не се притеснявам, увери ме, че ще я открие...

Седях на леглото и се вирах в Чад. И той, и Полковника, и Шефа търсеха приятелката ми и аз се намирах в добри ръце. И все пак трябваше да съм там. Трябваше да разбера. Излязох в коридора.

Той вървеше плътно след мен. Ръката му отново бе отпусната на рамото ми и този път жестът изразяваше утеха.

— Не се тревожи — каза той. — Всичко ще се оправи.

Този път не знаех дали мога да му повярвам.

* * *

Руснака, целия в черно, с дълга бяла престилка, увита около кръста и завързана отпред по маниера на френските сервитьори, се въртеше с подноса с картини около края на тълпата. Обикаляше, от време на време вземаше още чаши от бара. Не се страхуваше, че някой ще го попита защо това не го върши някой сервитьор. За това събитие бяха ангажирали допълнителен персонал, никой не познаваше никого. „Абсолютно всеки — помисли си той с мрачна усмивка — можеше да се промъкне на партито на Шефа. Абсолютно всеки можеше да пусне нещо в питието на някоя от жените.“ И наистина някой го беше сторил. Тоест, той. По заповед на Шефа, разбира се, който никога не си цапаше ръцете. Освен това плащаше добре — понякога извънредно добре, когато искаше и получаваше нещо допълнително.

Руснака се бе погрижил за деловата част. Нищо грозно, държеше да отбележи. Просто изпълни инструкциите — упои момичето, пренесе го в бункера. Това, което Шефа щеше да прави по-късно с малката, си беше негова работа.

„Изпълних дълга си“ — обичаше да казва Руснака сам на себе си, метафорично измивайки ръцете си от всяко престъпно деяние, което бе извършил току-що — по заповед, разбира се. Лично него такива неща не го вълнуваха. Вълнуваха го парите и сега, когато Шефа бе затънал толкова навътре в поръчката си, той реши, че е време да поиска още. „Няма такова нещо като достатъчно“, гласеше мотото на Шефа. Сега щеше да се превърне в мото и на Руснака.

Той застана в края на бара. Никой не гледаше към него. Хората гледаха фойерверките, които летяха през нощното небе като избухващи искри и феерия от трепкащи светлини. Звуците на партито наподобяваха тези на бойно поле.

Забеляза, че лекарят се е върнал заедно с Мирабела, която изпъкваше сред гостите с дънките си и над тях това, което приличаше на горнище на пижама.

Руснака изгаси цигарата си и зачака да види какво ще се случи, сега, когато докторът и приятелката му бяха тук. Огледа се наоколо, но Шефа бе изчезнал. Тази вечер май всички си играеха на изчезване.

Руснака извади от задния си джоб полупразен пакет „Марлборо“, изтърси отвътре една цигара, старата си запалка „Зипо“ и отново запали. С престилката си на сервитьор идеално се вписваше в сцената. Никой нямаше да заподозре човек, който цяла нощ им бе предлагал напитки от поднос. Този праволинеен Полковник, макар и умник, щеше да търси истински похитител — крадец с торба с плячка на рамо... или момиче, праметнато през рамо. Второто се оказа лесна работа — малката не тежеше много. Беше прекалено слаба за него, макар и, очевидно, не и за Шефа.

Е, изпълни задачата си. Както обикновено, сумата за плащането щеше да пристигне в банковата му сметка, анонимно, разбира се. Щеше да прекара останалата част от вечерта в сервитьорска работа, да разнася питиета, да се държи нормално. И да види какво ще се случи по-нататък.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стиснал в ръката си облечената в ръкавица ръка на Мирабела, Полковника трябваше да признае, че не мисли единствено за предполагаемо изчезналата ѝ приятелка. Беше му приятно да държи ръката ѝ, макар че се чудеше за ръкавиците. Предполагаше, че става въпрос за маниерничене, или може би цветът на маникюра ѝ не подходдаше на роклята, или цял куп други женски причини. Жените бяха загадка сами по себе си, а сега тази тук настояваше, че приятелката ѝ е изчезнала.

Полковника бе присъствал на множество партита; знаеше, че напиването или дори прекаляването с алкохола може да поразклати моралните устои, че една млада жена може да се озове в нередна, понякога дори опасна ситуация. Много се надяваше, че случаят с приятелката на Мирабела не е такъв, макар че като цяло се съмняваше как нещо такова би могло да се случи на такова изискано събитие. Шефа разполагаше със собствена охрана, хората му бяха навсякъде или поне доскоро бяха, макар че Полковника не виждаше нито един от тях наоколо точно сега. Все пак те изпълняваха заповедите на Шефа и правеха каквото пожелае.

— Така се тревожа за Верити! — промълви Мирабела, докато минаваха сред гостите и се отправяха към мрака в края ѝ, там, където светлината свършваше.

Полковника не пусна ръката ѝ.

— Мисля, че може да е пийнала малко повече. Случва се на партитата, а шампанското беше хубаво и изобилно. Повярвайте ми, не е възможно да ѝ се е случило нещо.

— Имате предвид тук ли? — попита Мирабела и се спря. Обърна се, погледна го и пое и другата му ръка в своите.

„Досуц като любовница“ — помисли си за своя изненада Полковника, когато усети аромата на парфюма ѝ, довян от лекия ветрец, който скоро щеше да се превърне в силен вятър. Знаеше го, защото беше чул прогнозата за времето. Надяваше се, че няма да е

достатъчно силен да събори красивите тенти, покриващи бюфетите и баровете, разположени на терасите и по плажа.

Той беше мъж, останал верен на паметта на жената, която бе обичал повече от всички други. Сега за пръв път му се случваше тя да не е на първо място в мислите му. Парфюмът на Мирабела, топлата ѝ ръка в ръкавица в неговата, дори огромният сапфирен пръстен, който се вряза в кожата му, когато стисна по-силно пръстите му, му вдъхваха желание да не я пуска.

На Мирабела също ѝ харесваше усещането за дланта ѝ в ръката на Полковника. Тя вдигна глава и му хвърли бърз поглед — защото той, естествено, не беше първият привлекателен мъж, с когото флиртуваше, а дори при най-сериозни обстоятелства тя си беше флиртаджийка по душа.

— Нали ще я намерите заради мен, полковник? — промълви тя и за миг отпусна глава на рамото му.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Пак бях сама в стаята си. Както винаги. Полковника и Чад търсеха приятелката ми. „О, Господи, о, Господи, нека Верити е добре!“ Каквато бях себична, мислех само за начина, по който изчезването ѝ се отразяваше на *самата мен*, когато моята клета, прекрасна Верити я нямаше. „Моля те, о, моля те, ела си вкъщи...“

Странно как сега мисля за вила „Романтика“ като за свой дом. Тя беше „дом“ за леля ми, а преди това и за Джеруша, жената, която я бе построила, която бе вложила в нея любовта си, щастието си, цялата си душа, а после е била принудена да я напусне.

Ноцта никога не ми се беше струвала по-тъмна. Ослепителната светлина на фойерверките бе угаснала. Имах нужда от въздух. Излязох навън и повървах малко по брега. И тогава видях Шефа.

Той стоеше край странната сграда, която наричаше свой бункер. В черния пуловер с висока яка и черния панталон почти се сливаше с мрака. Мъжът, който имаше всичко, изглеждаше съвсем сам. Не казваха ли, че голямото богатство те прави самотен, кара те да се страхуваш да си създадеш приятели, защото всеки може да иска нещо от теб — да се добере до парите ти, да получи инвестиции в плана си, да се окичи с диамантена огърлица. Помислих си дали да не отида при него и да го заговоря, но той се отдалечи и изчезна.

Чад ми беше казал, че според него Шефа не е човек, който би приел скандала без борба. Според него предложението за един милион долара за откриването на Верити беше големият жест на Шефа, който трябваше да отклони всяко подозрение от него и гостите му. Той нямаше да допусне да се окаже омърсен от тази публичност. В неговата вила не изчезваха жени.

Посегнах към хладните перли на шията си и ненадейно осъзнах, че са изчезнали. Помъчих се да си спомня какво съм правила, сетих се как залитнах и едва не паднах, а Чад ми помогна да стана. Разбира се,

сигурно бяха паднали тогава. Бяха толкова дълги, че не можеха да се загубят лесно. Навярно бяха там, на тревата пред вила „Мара“.

Знам, че обещах на Чад да не излизам от вилата си, но по природа трудно се сдържам на едно място, а и си исках перлите. Отчаяно исках да говоря с Чад. Опитах се да го намеря по мобилния, но нямаше сигнал. Не че бях очаквала да има. Разбира се, че ще го е изключил. Нищо не можеше по-добре да предупреди човек, че идваш, от гръмването на оглушителна музика, малко като „Марсилезата“ от моя звънец. Трябваше да я сменя. Може би нещо от Бетховен, който сега се разнасяше високо над морето и придружаваше фойерверките.

Ненадейно осъзнах, че съм сама. Никой дори не знаеше, че съм тук. Никой не знаеше и къде е отишла Верити. Хукнах обратно към вилата си, затворих вратата и я заключих. И тогава чух звука. От прозореца.

Нямаше да допусна да ме уплашат сенки. Закрачих към този прозорец, дръпнах със замах кремавата ленена завеса и... Никой. Нищо. Просто една завеса, издута от вятъра от отворения прозорец, нищо повече. Да, но аз не бях оставила този прозорец отворен.

Пуснах завесата и уплашено отстъпих няколко крачки назад. Някой беше идвал тук. Някой беше влизал тук, в стаята ми. Може би е изчакавал Чад да си тръгне, а шумът от фойерверките да заглуши писъците ми. Някой искаше да ме убие. Бях го почувствала преди, а сега го знаех със сигурност.

Но защо? Аз не бях заплаха за никого. Бях само писателка на детективски романи. Не знаех нищо за истинските престъпления или истинските престъпници. Моите са герои, които измислям и следователно контролирам напълно. Над този нямах никакъв контрол. Който и да беше, той бе отвлякъл моята Верити и сега бе набелязал мен.

Отчаяно си пожелах Чад да се върне.

Ядосана на себе си, задето се страхувам, отново си сложих дънките, закопчах горницето на пижамата и си завързах маратонките. Щях да потърся Чад. Верити. Полковника. Шефа. Някого. Нямаше значение кого. Просто някой, който да ми помогне.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Времето бе изчислено идеално. Шефа знаеше, че фойерверките ще свършат приблизително след пет минути. Тогава музиката щеше да се промени от Бетховен на етюд за пиано на Шопен, нежен и сантиментален, и той щеше да накара гостите да престанат да говорят шепнешком за изчезналото момиче. Много малко хора бяха напуснали тържеството, защото всички искаха да знаят какво ще се случи, както и да разберат повече за наградата от един милион долара. И сега Шефа щеше да им покаже.

По природа не беше човек, който търси светлината на прожекторите. По необходимост — заради деловите си практики и заради сексуалните си желания, и едното, и другото на ръба на законността, той държеше на изключителна дискретност в личния си живот. Сега обаче щеше да стане човек, когото всички трябваше да вземат под внимание, човек, чието име всички ще повтарят. Щеше да спаси живота на Верити.

Беше освободил охраната в черни тениски, беше я пратил от предната страна на вилата, за да държи под око заминаващите гости.

— Вижте дали има нещо — така им каза. — Вижте дали Верити се е върнала.

Дори го спомена на Полковника, който крачеше наоколо, сякаш той бе звездата, сериозен и обезпокоен на вид, и говореше по телефона с началника на полицията, искайки още хора, освен шестимата, които вече бяха пратили да помогнат в издирването. Шефа обаче не пускаше никого тук. Всички новодошли бяха информирани, че този район е забранен за влизане. Това беше неговият дом, неговото лично пространство. Полковника уважаваше това.

Шефа се върна при бункера и натисна електронния бутон, който плъзгаше част от стената с бръшлян настрана и разкриваше вратата. Ключът също беше електронен — единственият, който можеше да отвори тази врата.

Вътре цареше полумрак — имаше само една включена лампа. Огромният телевизионен приемник, който заемаше почти цялата стена,

работеше, макар и с изключен звук. Показваха стар филм с Катрин Хепбърн и Спенсър Трейси. За всеки нищо неподозиращ посетител всичко би изглеждало нормално. Тоест, ако не пристъпеше зад този голям телевизионен екран и не навлезеше в света на Шефа.

Тази стая беше проектирана от декоратор на холивудски филми. Шефа му каза, че ще я използва за телевизионна програма. Стените бяха покрити с черна коприна с изолация, осяяна с дебели два сантиметра и половина парченца сребро във форма на куршуми. И таванът беше черен, но когато Шефа натиснеше дистанционното, той се отдръпваше и разкриваше замъглено огледало, оброчено с тънка ивица светлини. Изработеното по поръчка легло изглеждаше просто, макар и извънредно голямо. Кувертурата беше тъмночервена, леглото бе отрупано с дълги възглавници и точно върху тях почиваше русата глава на Верити.

Тя, разбира се, още „спеше“.

Известно време той стоя, без да откъсва поглед от нея. Нейната уязвимост го изпълваше с радостна тръпка. Можеше да прави каквото пожелае, да я докосне, да усети топлината ѝ, да вдъхне тайния ѝ женски мирис... Но не желаше нито едно от тези неща. Щеше да използва Верити за друга цел.

Провери мониторите, които показваха района непосредствено около бункера. Сенките бяха дълбоки и за миг му се стори, че зърва движение под джакарандата. Натисна бутона „Пауза“, загледа се напрегнато в мястото. Вятърът се бе засилил и всички дървета се превиваха под силата му. Нямахше никого.

Вятърът не беше нещо лошо — щеше да заглуши всеки шум, който можеше да вдигне, докато носи Верити надолу към плажа. Но първо трябваше да я приготви. Все пак тази вечер щяха да я снимат с камери. Колкото по-добре — или по-зле — изглеждаше, толкова по-добре за него.

Той се приближи, погледна я пак и остана цяла минута с прикован в нея поглед, докато преценяваше състоянието ѝ. После пхна ръцете си под нея и я вдигна от леглото. Стъписа се колко е студена. Нима я беше оставил тук прекалено дълго? Дали не беше късно? Тя не можеше просто да умре — все още не, не и преди да я е „спасил“. Трябваше да я стопли, да я сложи в гореща вана.

Оказа се неочаквано тежка. Той я остави на пода, хвана я за краката и я повлече по мраморния под. Роклята ѝ се набра. Гащичките ѝ бяха от бял атлаз, поръбен с черна дантела. Стори му се, че прилича на някоя особено глупава булка през първата брачна нощ, макар че това, което я очакваше, нямаше да бъде обичайното развитие на сватбата.

Верити сякаш натежаваше все повече. Той я вдигна над ръба на ваната и пхна краката ѝ в горещата вода.

Стресна се, когато я чу да въздиша. Възможно ли бе действието на наркотика да преминава? Бяха ѝ дали достатъчно, за да не се събуди цяла нощ, но ето че реагираше.

Той застана над нея и зачака да види какво ще се случи. Миглите ѝ потрепнаха; за секунда тя сякаш го погледна, но после отново загуби съзнание. Главата ѝ се удари в мраморния ръб. Боже господи! Шефа не искаше да ѝ останат никакви белези. Трябваше да изглежда невредима, пострадала единствено от прилива, в който той, смелият спасител, щеше да я вкара. Трябваше да побърза.

Положи я на пода и отиде до шкафа, в който държеше количката. Върна се, коленичи до младата жена, повдигна раменете ѝ и подложи под тях количката. После вдигна тялото и краката ѝ. Дръпна ръчката, колелата се показаха и количката се издигна над земята. Нещата започваха да се задвижват.

Шефа се върна при екрана, който показваше района около бункера. Все още се виждаше ярка светлина от къщата, където Полковника със сигурност си вършеше работата и въртеше гостите на шиш, а хората му претърсваха околните земи. Тук обаче нямаше да дойде никой. Шефа беше на сигурно място.

Той отново провери положението на Верити на носилката. Не искаше тя да падне в най-важния момент. Изглеждаше толкова хубава — спящо момиче с разрошена руса коса и блестящи фалшиви обици. Тя беше негова и той щеше да я покаже пред света.

Тайната врата, която водеше директно към плажа, се отвори по електронната му команда. Той изкара количката и изруга, когато ръката на Верити се плъзна надолу, а после и по пода и се одраска. Сега щяха да ѝ останат синини, а той не го желаше. Е, все пак щяха да решат, че се е ударила, когато се е блъскала в скалите в морето.

Никаква светлина не осветяваше пътя му, но той познаваше всяка стъпка от пътеката — толкова често бе минавал по нея. Бутайки количката пред себе си, той слезе, без да залита, по склона и стигна до брега. След като се озова там, свали Верити с известно усилие, защото сега тя беше съвсем неподвижна, и я положи на пясъка. После сгъна носилката и я занесе в къщата.

Всичко това му отне само няколко минути, но той знаеше, че за няколко минути може да се случи какво ли не. Тя обаче все още лежеше със затворени очи и широко разперени насинени ръце, точно както я бе оставил. Сега бе мигът за най-важното събитие. Спасяването.

Той я преметна през рамо и се запрепъва по мекия пясък към по-твърдата част от плажа, където идваше приливът. Остави товара си на брега и видя как морето се плисва над него. Стори му се, че чува шепот, че вижда как Верити обръща глава настрана. Изглеждаше идеално, мокра и моментът беше много подходящ.

Той я вдигна на ръце — този път не я метна през рамо, защото искаше да ѝ придаде вид на девойка в беда, а той самият да изглежда като нейния смел спасител. Героят.

Запрепъва се обратно по плажа покрай линията на прилива, в ярко осветеното пространство, където гостите му все още се въртяха с чаши в ръка и тревожни изражения. Полковника беше там, Мирабела също, както и онова копеле Чад.

— Намерих я — изхриптя Шефа и залитна, докато тичаше с Верити на ръце. — Мисля, че се е удавила.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чад се втурна към, както му се стори, мъртвата жена. Неподвижността ѝ, увисналата и челюст и обърнатите очи го накараха да изпита страх, че не може да направи нищо за нея.

Коленичи на пясъка. Пулсът ѝ трепкаше под пръстите му. Той веднага я обърна по корем, сложи ръце на гърба ѝ и натисна с всичка сила. Пак. И пак. От устата ѝ потече вода. После тя се закашля — дребно нещо, но показваше, че се връща в света на живите. На косъм. Той продължи да натиска. Силна кашлица. А после тя повърна морска вода и Чад разбра, че ще оцелее.

Застанал до него, Шефа се обади:

— Ако вярвах в Бог, щях да се помоля.

— Тогава повярвайте! — каза рязко Чад. — Мамка му, молете се! Просто се молете да не умре!

— Не и на моето парти — увери го Шефа. — Няма да го допусна.

Чад го погледна невярващо и по изражението му разбра, че говори сериозно.

Над рамото на Шефа той видя Мирабела, само на няколко крачки от тях. Беше притиснала ръка към устните си, а на лицето ѝ беше изписан ужас.

— Кажи ми, че ще се оправи! — промълви тя.

Чад вдигна клепачите на Верити, забеляза разширените зеници, осъзна, че са ѝ дали наркотик. Спомни си, че на партито изглеждаше пияна, че се препъваше, докато вървеше към къщата, след което никой повече не я видя. До момента, когато се появи безчувствена в прииждания прилив с разбиващите се над нея вълни.

— Трябва да я заведа в болница — каза той и бръкна в джоба си за мобилния. — Ще я закарам сам — така ще е по-бързо, отколкото да чакам линейка да стигне тук.

— Не. Не, чакайте! — обади се Шефа и вдигна ръка да го спре. — Ще вземем моя хеликоптер. Веднага ще се обадя на пилота. Може да пристигне след пет минути.

Чад кимна. Стори му се удивително, че Шефа не само спаси полуудавеното момиче от морето, но сега ще му спаси живота за втори път, с хеликоптера. Струваше му се, че няма нещо, което Шефа да не може да направи.

Докато гледаше неподвижното момиче, Шефа ненадейно закри очи с длани.

— О, боже! — измърмори. — Как можа да се случи? На моето парти? Какво ще си помислят гостите ми?

Той се обърна към Полковника, който стоеше до тях и също говореше по телефона, и каза:

— Трябва да намерите виновника. Някой ѝ го е причинил — сложил е наркотици в питието ѝ, както съм чувал, че правят мъжете в евтините барове. Има нещо, което използват, за да накарат младите жени да престанат да осъзнават какво правят, а после ги водят у дома и ги изнасилват. Не мога да допусна някой да прави такива неща тук, в моя дом.

Макар че не го изрече, като го гледаше, огромен и несметно богат, Полковника очакваше да чуе: „Знаете ли кой съм аз?“.

— Трябва да намерите виновника! — продължи да беснее Шефа, като крачеше нервно напред-назад, стиснал юмруци.

От него се излъчваше напрежение. Полковника се възхити на загрижеността му, на потребността му да направи нещо за младата жена, която лежеше полумъртва на брега. Чад все още я натискаше по гърба. Обърна я и ѝ направи дишане уста в уста. Полковника не мислеше, че ще подейства. Как се беше случило? Какво правеше тя в морето? Дори пияна, дори дрогирана, тя със сигурност щеше да усети разликата между стъпване по пясък и борба да се задържи права сред вълните. Нямаше никаква логика.

— Не търсим „виновник“, сър — обърна се той към Шефа, който се обърна и го погледна с очи, разширени от гняв... както и от нещо друго. Възможно ли бе да е страх? — Това не е злополука — продължи Полковника. — Това, което търсим, е кандидат-убиец.

Шефа го загледа онемял.

Чад се опитваше да вдигне момичето, искаше да го занесе на суха земя.

Шефа сякаш дойде на себе си.

— Не. Чакайте. Имам количка.

Всички го проследиха с погледи, докато бързаше към бункера. Чад отново провери пулса на Верити. А после Мирабела се свлече на пясъка до тях.

— Обещавам да не плача — промълви тя, макар че сълзите вече течаха по страните ѝ, примесени с грим. — Мили боже, моля те, моля те, докторе, спаси я!

— Боя се, че направих всичко, което мога при тези обстоятелства.

Шефа се върна от бункера си със сгъната лека количка. Чад го изглежда изненадано. Такава количка не беше от нещата, които човек държи подръка. Всъщност не познаваше никого, който да има количка в дома си. До Шефа вървяха двама яки мъже, които помогнаха да качат Верити на количката и я закараха до площадката на хеликоптера. Само след няколко минути шестместният „Бийчкрафт Бонанза G36“ засвистя над главите им. Шефа държеше на думата си.

Вдигнаха количката с Верити и я сложиха върху седалките. Чад и Шефа се качиха след нея. Двамата мъже седнаха най-отзад.

След по-малко от десет минути стигнаха до местната болница. Шефа вече се беше заел с телефона, говореше на френски и раздаваше заповеди, както се стори на Чад. А после Чад си даде сметка, че разговорът е с организаторите на партито: Шефа им казваше да продължат събирането, поръчваше още вино, още шампанско, още храна, по-висока музика.

— Оставете ги да танцуват! — чу го Чад да изръмжава.

Чад беше сигурен, че гостите ще продължат да танцуват. Не биха дръзнали да постъпят другояче.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Руснака намери перлите там, където ги бе изтървала жената. Взе ги, без да спира да тича, натъпка ги в джоба си и продължи напред, докато стигна до алеята, на която бе паркирал колата си под едно дърво с превити клони, които удобно я скриваха от минаващите превозни средства.

Той отвори шофьорската врата на реното с такъв замах, че тя се блъсна в бронята с оглушителен шум от удар на метал в метал. Боже! Прозвуча като пътна злополука. Сега можеше да дойде кой ли не. Руснака включи съединителя почти преди да е седнал. Изключи фаровете и зачака. Очите и ушите му бяха напрегнати до крайност в мрака. Не чу шум от стъпки, нито пък викове. Само музиката, която все още се разнасяше от партито на Шефа. Знаеше, че то ще продължи до сутринта, когато щяха да поднесат закуска от бекон, яйца, наденички и палачинки. Боже, в момента тази закуска щеше да му дойде добре! Стомахът му ръмжеше от нерви и глад, както и от няколко питиета в повече.

Правилото на Шефа беше да не се пие по време на работа, но, мамка му, човек трябваше да живее! Ако го хванеха обаче, можеше и да умре. Руснака го знаеше много добре. Твърде често именно той се бе оказвал човекът, натоварен с опасната задача. Затова щеше да изцеди тлъста сумичка от Шефа. Може би щеше да си открие нова сметка в Швейцария — тайна сметка, идентифицирана само по кода. Не знаеш ли кода, нямаш достъп. Швейцарците ги биваше в тези неща.

Проблемът беше, че пак не успя. Тоест, не успя да убие Мирабела, защото оня шибан доктор се появи в най-важния момент. Мамка му, едва не го хвана! Трябваше да изпълзи навън зад онези завеси, да се измъкне в нощта като лисица. Е, може би думата „вълк“ беше по-подходяща. Дааа, харесваше му. С остри зъби, свиреп, безстрашен. Точно като него.

Добре, сега вече беше на алеята и избягваше младите помощници за паркиране в червени сака, които тичаха напред-назад, сякаш животът им зависеше от това да закарат колите на правилното

място и да ги върнат бързо в замяна на несъмнено разточителните бакшиши. Руснака знаеше всичко за тези неща. И той някога се беше занимавал с тази работа. В миналото си беше и сервитьор — роля, която изигра отново тази вечер. Бялата престилка беше натъпкана на задната седалка заедно с папийонката — в неговите очи символ на робството. Сега вече не беше сервитьор. Беше играл тази роля прекалено често в истинския живот. Но не като сега. Сега го правеше заради големите пари, които бе решен да получи. Шефа по-добре да внимава! Освен това Руснака щеше да му продаде перлите. Сигурен беше, че Шефа ще иска да ги върне на Мирабела.

Брегът все още беше ярко осветен. Полицейски кучета душеха всеки храст и всяка дюна. Вила „Мара“ беше осветена като шибана торта за рожден ден, музиката все още се носеше в нощта, хората все още стояха прави с чаши в ръце и събрани глави и разговаряха сериозно. Един момент, това не беше ли самият Шеф? Не тичаше ли по пясъчната пътека към бункера си? Пак един момент, това не беше ли Чад Прескот, който се промъкваше зад него? Е, добре, това беше добра новина. Докато Чад Прескот беше зает с нещо друго, Мирабела щеше да бъде сама. Може би сега Руснака щеше да успее да свърши задачата: да удари с един куршум два заека, тъй да се каже: Мирабела за пари, нанизът перли — за още повече пари. Това щеше да бъде неговият удар. После можеше да излезе в пенсия.

Върна се в колата и даде на заден ход покрай алеята, като махна презрително с ръка на момчетата по паркирането, които му се изпречиха и започнаха да му крецят, сякаш нямаше право да бъде тук. Майната им! Това беше негова територия.

Той, разбира се, познаваше вила „Романтика“. Проучи я, когато преди няколко седмици Шефа му възложи задачата да елиминира леля Джоли. Мила старица. Изненада я. Тя него — също. Колко спокойна беше, колко овладяна!

— О, здравейте, добър вечер — така му каза, когато той се появи изневиделица в стаята ѝ. Не че се усмихваше, но го гледаше право в очите. После погледна към каничката за чай в ръката си. Шарките му подсказаха, че е от „Уеджууд“.

Стара, а също така и ценна, можеше да се обзаложи Руснака, макар че пазарът за такива стоки не беше голям. Не си струваше да я отмъква.

— Тъкмо щях да пия чай — продължи тя. — Надявам се, че може да ми правите компания?

Това, разбира се, го слиса. Тя трябваше да изпадне в паника, да извика за помощ, дори да побегне. Макар и стара, той беше сигурен, че може да бяга. Втренчи се в нея онемял, а тя извади втора чаша и започна да налива чай.

— Надявам се, че обичате „Ърл Грей“. Той ми е любимият — с лек вкус на лимон, нали разбирате. Много освежава — добави тя, вдигна поглед и се усмихна, докато му предлагаше чашата и чинийката. Той забеляза, че ръката ѝ дори не трепери.

Беше достатъчно умен да не приеме. Макар че беше с ръкавици, колкото по-малко неща докоснеше, толкова по-малко следи щеше да остави.

— Би било възпитано да отговорите на една възрастна жена — укори го тя и остави чашата на масата. — Разбира се, тогава ще трябва да свалите тази абсурдна маска — добави и се засмя тихо и звънливо, което ненадейно го ядоса безкрайно много. — С нея не може да се пие. Знам го от екскурзиите, които предприемах с моите момичета. Предполагам, знаете за кого говоря?

Увереността му бързо го напусна. Тя се държеше с него като с шибан посетител, не като с маскиран мъж с нож в ръка и очи, които я гледаха злобно. Тази жена не разбираше ли, че ще бъде убита? Никога преди не бе попадал в подобна ситуация. Нещата винаги се свеждаха до следното: влез, направи го, измъкни се бързо. Сега тя му предлагаше чаша чай, за бога!

Тя се обърна с гръб да остави каничката на масата и в този миг той я прободеше. Ножът се плъзна между старите ѝ кости и се заби в сърцето. Руснака беше запознат с анатомията — за човек с професия като неговата това беше задължително.

Тя остана права, както му се стори, цяла вечност, а после рухна на пода, сякаш костите ѝ просто се бяха съсухрили и стопили. У жена като нея, стара жена, това, което я държеше, беше нейната целеустременост, силата на характера ѝ, достойнството и положението ѝ в обществото. Докато не умря.

За пръв път Руснака изпита нещо, което може би беше угризение. Той не беше роден да убива възрастни дами. Той беше вълк: свиреп, първичен, уличен боец.

За един дълъг миг остана загледан в нея. Прииска му се да коленичи до нея, да вземе ръката ѝ в своята... Накрая каза:

— Съжалявам, госпожо.

После се обърна и излезе по същия начин, по който беше влязъл — през отворените френски прозорци.

Кога, запита се той, хората щяха да се научат, че отворените френски прозорци са чиста покана за мъже като него? Сега беше късно. Стореното — сторено. Веднага щеше да отиде и да прибере богатството си от Шефа. Плюс бонуса, който щеше да поиска. Вече бе забравил всяко угризение и смяташе, че е изпълнил задачата си както трябва.

Ненадейно осъзна, че има само един проблем. Беше си тръгнал без картината, която също беше толкова важна част от поръчката, колкото убийството на жената. Погледна в огледалото за обратно виждане. Навсякъде имаше хора. Боже, вече беше много късно! Не можеше да се върне. Просто трябваше да се измъкне с блъф пред Шефа. Да заяви, че няма никаква картина. Че някой вече я е изнесъл.

ТРЕТА ЧАСТ
ДЖЕРУША И МИНАЛОТО

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА НАЧАЛОТО

МИРАБЕЛА

Дни наред седях до леглото на Верити. Отначало само я гледах — заспала или в кома, или може би нещо по-страшно. Страхувах се за нея, боях се за себе си. Не можех да понеса това напрежение и накрая взех дневника на Джеруша в болницата. Какво можеше да отвлече мисълта ми от настоящето, ако не връщането в миналото?

Започнах да го чета. Започваше с думите на Джеруша, че никой не може да си представи с каква любов е съградила вила „Романтика“.

Трябваше да е убежище за мен и за любимия ми — пишеше тя — но ето че пак го правя — започвам от средата, вместо от самото начало.

В началото на кариерата си бях съвсем млада. Трябваше да лъжа за възрастта си, за да ме пуснат на сцената. „На колко си години?“ — питаха постановчиците и ме оглеждаха, сякаш можеха да разберат отговора от извивката на хълбоците ми или големината на гърдите ми, които бяха малки и не им помагаха. Устоявайки на порива да скръстя ръце на гърдите си, за да се прикрия, желяех с цялото си същество да можех да бъда една от онези изваяни жени, които те искаха, за да позират на сцената. Искях да мога поне да танцувам или просто да подскачам безумно с колан от истински банани на кръста като вълшебната Жозефин Бекер, изпълнителката от квартал „Харлем“ в Ню Йорк, която завладя Париж и беше основната конкуренция за всяко момиче, което се опитваше да направи същото.

Застанала зад кулисите на поредния парижки театър, майка ми се въртеше наблизко, за да ме „пази“ както казваше, макар че така и не ми обясни от какво. Все едно, невинността беше най-голямото ми предимство. Аз и това не знаех, но тези постановчици, тези хора на театъра знаеха. Усещаха истинското и един от тях, успешен

режисьор, който ме огледа отзад и отпред, видя, че в бъдещето го очаква цяло състояние.

— Ако можеш поне да танцуваш — каза той, отстъпи назад, улови брадичката си в ръка и отново ме погледна изпитателно.

Казваше се Артуро Бонифацио Рамос и беше роден в страна на име Аржентина, в град на име Буенос Айрес. И двете места спокойно можеха да се намират в някоя приказна страна — никога не бях чувала за тях. Щях да усвоя географията много по-късно, когато най-накрая щях да посетя тези места, а дори и тогава ги смятах в морски пътувания — седем дни, десет дни, три седмици — колкото време отнемеше пътуването, там се намираха те. Ако в този момент ми дадеш една карта и ме помолеш да посоча Буенос Айрес, спокойно може да посоча Кейптаун.

Може и да не ме биваше в географията, но с парите — много. Всъщност извънредно много. Само за една година се превърнах от срамежливо, объркано младо момиче, от което всеки можеше да се възползва, в проникателна млада жена, която знаеше какво иска и бе твърдо решена да го получи. Човек не може да израсне в бедност и глад, унижаван от съседите и съучениците си, без да придобие тази проста нужда от... какво? Трябва да помисля каква е тази нужда. Не е отмъщение. Отмъщение не ми трябваше. Мисля, че исках само „да им покажа“. И точно това направих.

Една година беше и времето, след което започнах да наричам господин Рамос с малкото му име — Артуро. И, разбира се, той стана първият ми любовник. Дали съм го искала за любовник? Определено не бях влюбена в него. Не, това, от което се нуждаех, бяха ръце, които да ме обгръщат, човек, който да ме притиска до себе си, да отпусна глава на мъжкото му рамо и да почувствам как сърцето ми бие до неговото. Никога не бях получавала това от нито един мъж или жена. Майка ми беше студена и амбициозна. Привързаността не беше част от живота ѝ. Тя не беше онази майка, която прегръща децата си и ги целува за „лека нощ“ — майката, за която мечтаех и която се заричах, че ще стана, ако имам свое дете. Тогава щях да се превърна в онази „майка“ — дарителка не просто на живот, а на любов и закрила, решена на всяка цена да предпази детето си от всяко зло.

Истината е, че както всички други, и аз имах само една майка и трябваше да се примирявам с нея. Трябваше да правя това, което казваше тя. Трябваше да търпя да ми мие косата със студена дъждовна вода, събрана в кофата под водосточната тръба покрай ръба на покрива. А след това трябваше да седя, докато прокараваше през заплетените места гребен с редки зъбци и втриваше в косата ми някакво масло, миризмата на което не можех да понасям. Дори по-късно, когато животът ми се промени, за косата ми пак се грижеха други хора, професионалисти — предимно моят фризьор, който я третираше нежно и използваше капки ароматен лосион, а после ѝ слагаше някакво друго масло, докато тя заблестяваше и се приглаждаше по скалпа ми — лъскава каска, която завършваше в дебела плитка. Тази яркочервена плитка щеше да се превърне в моя запазена марка. Никога не се подстригах късо, дори когато беше модерно. Всеки мой портрет, всяка една фотография в живота ми, всеки миг в леглото с някой мъж носех тази плитка. Разбира се, мъжете обичаха да разпускат косата ми, да разпиляват пищните кичури по възглавницата, да ги сравняват с червения пух между краката ми, който ги интересуваше два пъти повече.

Когато за пръв път изпитах този вид „интерес“ — нежното докосване на мъжки пръсти по венериния ми хълм, си помислих, че може би такава е усещането, когато човек умре и отиде в рая. Цялото ми тяло се устреми нагоре, докато ми се стори, че се нося във въздуха, крещях от радост, молах високо за още, още, да не спира...

Питам се колко ли жени знаят какво имам предвид. Толкова много от жените, които съм срещала и с които съм се опитвала да говоря за тези чувства, просто ме гледат така, сякаш бях луда. Сексът беше за мъжете. Жените получаваха пари, задето им дават секс. Урокът беше суров, но го научих.

Само една жена ме разбра — момиче, което срещнах в една гримьорна в Кралския театър в някакво малко френско градче, където двете бяхме едновременно и „хоров състав“ и „асистентки“ на фокусника. Него го разсичаха на две — аз вдигах разрязаната на две кутия, за да докажа, че е истина. Казваше се Милан. Казах ѝ, че според мен това е странно име за момиче. „Не по-странно от

твоето“, гласеше нейният умен отговор. „За моето поне си има причина — добави. — Аз съм родена в този град.“

Аз нямах подобна причина. Защо съм кръстена Джеруша завинаги ще си остане загадка, макар хората да вярват, че майка ми, все още замаяна от лекарствата за подпомагане на раждането, е искала да каже „Жозефин“. Тя изпитваше слабост към Бонапарт, както и към дребните мъже, като баща ми — „дребният мъж“, който рядко се вясваше на прага ни. Със сигурност никога не се задържах достатъчно дълго, за да ни подпомогне с пари. Бедността беше ежедневието.

Още когато съм била тригодишна, мисля, майка ми е разбрала, че в мое лице ще има възможност за спасение. Как бих могла да я виня? Изглеждах странно, косата ми беше червена и невъзможна, стъпалата ми — огромни, бях тровава, не бях вземала дори един-единствен урок по танци, защото не можехме да си позволим такъв лукс, и все пак увереността ѝ, че ще стана „звезда“, не се разклати нито за миг. Как го постигна — все още наистина не знам.

„С решителност“, каза ми тя по-късно. Тоест, когато още си говорехме. „Със смелост“, бих се изразила аз. Тази жена никога не ме подведе... е, в известен смисъл го стори, като ме продаде така или поне като се направи на сляпа, когато се случи, и прибра парите, които така и не бяха наречени такса — просто компенсацията, предложена от един мъж, задето ми отне девствеността. Всъщност, както вече казах, на мен ми хареса също толкова, колкото и на него, и продължи да ми харесва до края на дните ми. И на нощите.

Знам, че тези признания изглеждат шокиращи, но когато започнах, обещах да казвам истината, фактите — такива, каквито бяха — да съобщавам точно това, което се случи, за да може читателят, който и да е той и въпреки че никога няма да науча кой е, да разбере точно как се развиха събитията, над които нямах никакъв контрол. Струва ми се, че за мен винаги „се грижеха“, както биха се изразили грижещите се. „Гледаха“ както казваше майка ми. „Използваха“ както го чувствах аз.

Във всеки случай това ми беше първият път, но определено не и последният. След като веднъж открих вълшебното изкуство на правене на любов — на „секс“, както го определяха мъжете — вече

знаех как ще се развие животът ми. И знаех, че ако тази посока върви заедно със славата ми на сцената, любовниците ми ще бъдат богати. Колкото по-прочута ставах, толкова по-аристократични щяха да бъдат те. Знаех, че обожателите на изпълнителките се редят пред вратата на прекрасната Жозефин Бекер с диамантени огърлици и огромни букети от рози. И аз исках същото и го получих не след дълго — всъщност на петнайсет години, макар да излъгах и да заявих, че съм на шестнайсет, за да ми позволят да танцувам на сцената, но също така и за да съм сигурна, че не могат да обвинят никой мъж, че се е възползвал от младостта ми, защото тези мъже наистина не знаеха на колко съм години. Знаехме само аз и майка ми и лъжехме. Или по-скоро тя лъжеше, а аз избягвах темата.

Една нощ, може би около година по-късно, бях част от един хор от пет момичета. Бяхме в театър „Фоли“ и щяхме да следваме великата Жозефин. Е, не точно да я „следваме“. Човек не може да „следва“ звезда като нея. Тя беше възхитителна, божествена, сексапилно черна с блестящите си крайници, голите гърди и хълбоците, които се въртяха отляво надясно, назад и напред, а между краката ѝ предизвикателно се поклащаше връзка банани. Боже, колко беше добра! Публиката бе в краката ѝ, аплодираше, крещеше, подсвиркваше и я умоляваше за още.

А после аз и младите ми колежки излязохме и изпълнихме нещо като гръцки танц в стил Айсидора Дънкан. Целите сякаш бяхме само размахани ръце и венци от лилии на главите. Само че червената ми коса се измъкна от украшението с пера и се разпиля по раменете, а малката ми гръцка туника някак си се плъзна от рамото ми, оголи гърдата ми така, че се видя зърното, а аз леко помръднах, за да позволя да се случи.

В този миг се родих.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ДЖЕРУША

Първият ми истински любим беше млад, макар и не колкото мен, и с малко повече опит. Беше англичанин и имаше титла, която няма да напиша тук, защото не искам да опетнявам репутацията му. Той е известен член на британската Камара на лордовете, баща, а вече дори и дядо, предполагам. Знам, че води спокоен живот, щастлив с жена, която е малко по-възрастна от него. Знам, че това е хубаво, защото, макар че е толкова привлекателен, добър и мил, той е човек, който има нужда от подтикване, ако иска да постигне нещо.

Той се появи пред служебния вход във „Фоли“. Русата му коса падаше над притесненото розово лице, а сините му очи потърсиха моите, докато ми подаваше евтините, увити в целофан рози, за които знаех, че идват от сергията на ъгъла на улицата. „От него няма да получа диаманти — помня, че си помислих тогава. — Но, Боже господи, той е толкова сладък!“

„Сладък“ беше описание, подходящо за него. Можех почти да го изям — беше толкова мил, толкова добросърдечен, така искаше да ми се хареса и ми предлагаше любовта си. Предложи я направо, без заобикалки.

— Влюбен съм във вас — точно това изтърси той, а после направи крачка назад, сякаш можеше да го зашлевя заради нахалството му.

— Колко мило! — гласеше нелепият ми отговор. Но в името на истината, не бях очаквала такъв директен подход. И, мили боже, той беше толкова сладък! Едва обръснатата му брадичка, по която вече се забелязваше пухът на нова брада, по-тъмна от косата му, която беше светла и отметната назад от широкото чело, със симпатично стърчащо кичурче на темето, каквото имат някои малки момчета.

Подадох жалките рози на гардеробиерката, която стоеше плътно зад мен заедно с един бодигард — як, силен мъж, някогашен полицай, преди да го ранят при обир и да се пенсионира. Дойде да

работи за мен и да отблъсква непокорни обожатели. Схемата работеше добре. Или поне до момента беше така.

— Казвам се Рекс — представи се младият мъж. На лицето му бе изписано такова желание да го харесам!

Разбира се, смених името му, за да запазя самоличността му в тайна, но той определено изглеждаше като „Рекс“^[1]. Като млад крал. И може би наистина беше такъв.

Въпреки евтините цветя до тротоара чакаше кола с шофьор. „Делаж“ струва ми се, тъмнокафява и по-лъскава от всеки друг автомобил, който съм виждала. На предната врата имаше нарисован герб, макар и дискретно. Аз, разбира се, останах впечатлена.

— Ще ми окажете ли честта... — запъна се леко Рекс, макар че погледът му ми подсказваше какво иска.

Попитах:

— Искате да вечерям с вас?

Зачаках отговора му, който се позабави. Пригладих поръбеното си с кожа наметало и почаках още. Наметалото беше светлозелено — „Шанел“, струва ми се, макар че на паметта не може да се разчита много, когато си спомняш нещо от трийсетте години на века. А сега съм толкова стара! И го признавам за пръв път в живота си. И все пак си спомням идеално роклята — как обгръщаше тялото ми така, сякаш правеше любов с мен, ушита от новото меко копринено жарсе, въведена от мадам Шанел, което правеше за „външността“ на жената чудеса, непосилни за който и да било плат преди него. Непосилни, поне доколкото знаех, но пък за мен парите и дизайнерските тоалети бяха нещо ново.

Той беше искрен и сериозен, беше млад, беше божествен. Аз, разбира се, го съжалих.

Отвътре делажът беше също толкова луксозен, колкото отвън: тапициран с бежова кожа, с малки букетчета в сребърни вази от двете страни на задната седалка, с орехово барче, вградено зад седалката на шофьора и снабдено с кристални гарафи, сребърна кофичка с лед, щипки и лимон, и... ооо, всичко, което може да се очаква от добре заредено барче. Както и купичка с нарязани пресни праскови, на които не им беше сезонът, купичка сладки бадеми, гарафа с ледена вода и около един милион малки бели ленени салфетки, също украсени с неговия герб.

Погледнах към новия си обожател и си помислих, че това може да не е любов. Но, от друга страна, можеше и да е.

[1] *Rex* (лат.) — „цар“. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Разбира се, не можеше и въпрос да става жена като мен да стане съпруга на граф, английски лорд, на човек от могъщо семейство, а освен това, предполагах аз, с подходящата дебютантка с титла, която вече очаква годещия пръстен и навярно ходи на проби за сватбената рокля — разбира се, от девствения бял атлаз, украсен с перли, и сърцевидно деколте, достатъчно благоприличие да спечели одобрението на епископа, но толкова дълбоко, че да предизвика възхищението на гостите от мъжки пол. Венчавката навярно щеше да се състои в Уестминстърското абатство или в по-малката „Света Маргарет“, макар че можеше да се спрат на старата нормандска каменна църква в селото на булката, където местните жители щяха да се струпат отвън и да махат на усмихнатата младоженка, която ги познаваше от дете, беше играла с тях и сега долавяше завистта, скрита зад усмивките им.

Красивата кола — същият делаж, в който седях сега, сякаш беше мой, като царицата на някой празник — щеше да бъде карана от шофьор в униформа, който щеше да отведе булката до величествения ѝ дом. Алеята за паркиране щеше да бъде украсена с флагове, ярки платове и огромни венци от бели цветя, може би, за да напомнят на гостите, че булката, разбира се, е девствена. Или че ако не е, го е прикрила много умно, а по-късно в леглото ще трябва да бъде още по-умна. Човек никога не знае.

При всичките си предположения знаех едно: тази булка нямаше да бъде аз. И приемах този факт. Бях родена при определени обстоятелства; сама се бях превърнала в жената, която бях на този етап, и точно тогава това беше достатъчно. Достатъчно, за да спечели този красив млад мъж, толкова влюбен в мен, че се чувствах като велика дама; достатъчно, за да стане така, че след първата вълшебна нощ, когато се преплетохме като два розови храста, ароматни, бодливи, корави и меланхолични едновременно, моят любовник — Рекс, както го наричах — напусна леглото ни залитайки и „миришейки на бардак“, както му казах засмяна, и забърза да ми купи

подарък. Перли. Какво друго би сметнал мъж като него за идеалния подарък за една жена, била тя дама или не?

Бях заспала, все още в същото парфюмирано легло, притиснала до лицето си възглавница, която миришеше на него, когато той се върна триумфиращ. Заповяда ми да седна. Аз се подчиних, стиснала меките ленени чаршафи свенливо пред гърдите си, защото сега, когато през завесите проникваше слънчева светлина, някъде наблизо се разнасяше миризмата на бекон, която гъделичкаше чак пръстите на краката ми, и един напълно облечен мъж, вперил поглед в мен с радостното изражение на човек, който носи голяма изненада, ми се стори подходящо да се държа скромно, вместо да му заповядвам веднага да се върне в леглото, нищо че много би ми харесало. А освен това държеше нещо зад гърба си и знаех, че това означава подарък. При това този път нещо повече от розите от уличната сергия — сега беше изпълнен с нетърпение да се възхитя на това, което носеше.

Изглеждаше толкова млад, толкова сериозен, разкъсван между желанието да ми даде подаръка си и страха, че може да не го сметна за толкова великолепен, за колкото го смяташе той.

— За бога, скъпи Рекс, просто ми го дай! — възкликнах през смях, загубила търпение. Току-що се бях събудила, исках да се изкъпя, да се среща, да хапна от този бекон с домашен хляб, който имаше точно такъв вкус, какъвто трябва да има хлябът в Париж. А освен това, макар че го обичах, не се доверявах на вкуса му.

Той се приближи и коленичи до леглото. Посегнах и погалих кичура руса коса, който стърчеше на темето му въпреки помадата с прекрасен мирис, за която знаех, че е купил от Лондон, от фирма „Тръмпърс“.

— Любов моя, моя единствена любов! — промълви и ми предложи продълговатата кутийка от синьо кадифе, гравирана с името на прочут парижки бижутер, за когото знаех, че работи за кралски особи.

Така въодушевена, че забравих всяка скромност, аз приех кутията и като отпратих продължителен усмихнат поглед към младия си любим, я отворих.

Беше подлатена с кадифе — тъмновиолетово кадифе, върху което лежеше наниз равни перли с кремав цвят, от които можеха да

ти потекат лигите. Всяка перла светеше с дълбок блясък и когато погледнах по-внимателно, видях, че всяка една от тях е малко по-различна от другите — една имаше лек наклон от едната страна, друга беше малко по-кръгла. Но заедно бяха абсолютно съвършени. Закопчалката беше във формата на глава на лъв, ухапал топка от перла.

Перлите бяха съвършени. Нещо повече, бяха подарък от мъж, който наистина ме обичаше. Сълзите ни се смесиха, когато той плъзна огърлицата през главата ми, пригладя ги на гърдите ми, целуна шията ми на мястото, на което се намираше златната закопчалка.

— Искам да се ожена за теб — изрече с нежен, на силен глас.

Разбира се, знаех, че го иска, поне в този момент, И аз исках да се омъжа за него, но единият от нас трябваше да бъде разумен, да приеме фактите дори в емоционален момент като този, когато обяснението му в любов се придружаваше от цяло състояние в перли.

Позволих умът ми да се отклони от действителността, от това, което бях, за няколко минути да се престоря, че съм истинска дама с титла, че живеем заедно в английското му провинциално имение, с готвачка в кухнята и бавачка в детската стая, които се грижат за трите ни деца — едно момче и две момичета — а ние двамата ще останем завинаги млади и влюбени... Това са те, мечтите. Могат да разрушат действителността.

Осъзнах, че съм оставила мечтата ни зад себе си, когато се усмигнах, благодарих му за перлите с милион целувки, уверих го, че винаги ще го обичам, докато истината, която, разбира се, знаех само аз, беше, че изобщо не съм сигурна, че го обичам, че дори не съм сигурна какво е любовта. Знаех само, че изпитвам дълбоки чувства към него, че му се възхищавам, че обожавам тялото му, младостта и желанието му да ми се хареса, този кичур коса, който стърчеше на темето му. Очароваше ме. Но знаех, че това не може да продължи.

Носих тези перли цялата година, през която живяхме заедно, но той ми поднесе подарък, по-ценен дори от тях: любовта си. Направи и нещо друго — още по-голямо чудо за млада жена като мен, която никога не е имала истински „дом“, никога не е притежавала недвижимо имущество, никога не е помисляла да направи нещо повече

от това, да плаща наем за модерна къща в Париж. Купи ми вила „Романтика“.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Разбира се, вилата все още не съществуваше, но двамата отидохме до мястото, на което щяха да я построят. Пътувахме с онзи хубав делаж, с шофьор в сива униформа зад волана. Шампанското се охлаждаше в сребърната кофичка, а всяка сутрин поставяха свежи цветя в сребърните вази. Неизменно момини сълзи. След толкова години все още си спомням ясно аромата им. И, слава богу, помня и какво е да си млад и влюбен.

Строежът на вила „Романтика“ отне само дванайсет месеца, главно заради настояването ми, че държа да съм се нанесла на Нова година, която щях да отпразнувам с парти — всъщност с маскарад. Всички гости щяха да бъдат маскирани, жените с пера, а мъжете — облечени в черна коприна. Дори не подозирах каква злокобна поличба може да се окаже това. И защо да подозирам?

За малко да облека неизбежния костюм в стил „Мария-Антоанета“, но в последния момент се спрях — дадох си сметка, че ще има поне половин дузина жени със същите напудрени перуки. Вместо това се спрях на Пепеляшка — прекрасни копринени дрипи в кремаво, цвят на кафе и малко малиново, което да подчертае червената ми коса, освободена от обичайната си плетка, но увита около главата ми на множество спирали, закрепени с големи диамантени фуркети, които истинската Пепеляшка никога не беше виждала — тоест, преди да се омъжи за своя принц. А може и тогава да не ги е видяла. Все пак не знаем истинския край на историята на Пепеляшка, нали така? Но пък ще узнаете края на тази история.

Нека най-напред да ви разкажа колко прекрасна изглеждаше моята вила „Романтика“ — светлорозова на фона на тъмносиньото среднощно небе. От клоните на новозасадените разцъфнали дървета, които изглеждаха така, сякаш винаги са били тук, висяха фенери.

Щяхме да посрещнем 1938 година. Отвсякъде ни заобикаляше мир — поне тези, които не обръцахме внимание на дрънкането на оръжия откъм Германия и нейния неспокоен, избухлив маниакален лидер. Чувахме единствено тихата танцова музика, песента на

морето и славеите. Дори кукувиците, които могат да разбият романа на всяко момиче, останаха от външната страна на прозорците и кукаха като часовниците, които правят швейцарците.

Имало ли е някога по-вълшебна нощ? Точно толкова топла, колкото да се появиш с голи рамене, точно толкова хладна, че по-късно да накара един мъж да плъзне сакото си над тези рамене, точно толкова елегантна, че да можеш да се облечеш в най-хубавата си рокля по последна парижка мода, да извадиш най-скъпите си бижута от банковите сейфове и да ги разположиш като камъни за игра на елегантни рамене и елегантни ръце. Лично аз носех перлите. Освен това носех новия пръстен — сапфира от Бирма, от чиито мини вадят най-красивите сапфири, за да ги продадат чрез Амстердам, където най-скъпите и най-големи камъни се шлифват от майстори, които освен това са художници, така че всяка повърхност отразява светлината и блести като късче тъмносин рай.

А кой беше мъжът, който ми направи този прекрасен подарък?

Казваше се Уолт Матюс, известен като Железния Матюс заради дръзките си приключения в части на света, в които повечето хора никога не биха се осмелили да стъпят. Той не само беше оцелял след потъването на тогава съвсем новия и най-голям лайнер, построен някога — „Титаник“, — но бе спасил много пътници от океана, отказвайки да заеме място в последната малка оранжева спасителна лодка, макар да е знаел, че така се отказва от всеки шанс да оцелее. И все пак бе оцелял във води, толкова студени, че краката му замръзнали и се уплашил, че повече няма да може нито да рита, нито да плува. И тогава ненадейно попаднал в топло течение. Носил се по повърхността на морето часове наред, докато накрая го прибрал един минаващ кораб. „Такъв е животът... или смъртта“ беше заключил той в емоционална реч за преживяното. Освен това беше заявил, че след това никога повече не се страхувал от смъртта.

По-късно му казах, че е оцелял само за да може да ме намери и да се влюби в мен. Аз бях неговата съдба. Той отговори, че се е влюбил в парфюма ми. „Парижка вечер“, така се казваше, или, разбира се, *Soir de Paris* на френски. Беше от „Буржоа“ и аз никога не разбрах дали останах по-запленена от красивата кобалтовосиня бутилка със сребърна запушалка, или от самия аромат на виолетки и люляк.

С Уолт се запознахме не в Париж, а в Лондон, където бях отишла да посетя художествена изложба и да се срещна с някои стари приятели. Изложбата беше в галерия на Бонд стрийт и това ме устройваше идеално, защото означаваше, че в същото време мога да видя последната мода на витрините на магазините и по-конкретно в една малка бижутерия, която се казваше, както ми се струва, *La Vielle Russie*^[1] и в която, естествено, предлагаха красиви предмети от стария руски двор, продадени от емигранти с отчаяна нужда от пари в новата страна, в която сега бяха осъдени да живеят.

С ненадеждната си памет се опитвам да си спомня дали първо отидох на изложбата и се влюбих в мъжа, или отидох първо в бижутерийния магазин и се влюбих в сапфира. Във всеки случай получих мъжа, пръстена, а по-късно — и една картина. И, разбира се, картината се оказа най-важната покупка в целия ми живот, по-важна дори от вила „Романтика“.

Изложбата не беше важна — представляваше само стотина творби, подпрени на каменна стена. Дори не на масите — смятаха ги за съвсем маловажни. Продавачите им почти гладуваха и няколко английски лири можеше да означават разликата между бъдеще и липсата му. Аз, разбира се, помогнах с радост. Не много отдавна се намирах на тяхно място.

В пейзажа имаше нещо особено — нещо, което привлече вниманието ми. Отстъпих назад, за да погледна пак. Картината беше дело на английски художник — Дж. М. У. Търнър. Река, бурна вода с белите гребени на вълните. Брегът изглеждаше сиво-син на дъждовната светлина, която толкова често покрива английската провинция и подчертава красотата ѝ. Над реката се издигаше малка странноприемница, като че ли готова всеки момент да падне в нея. На втория етаж на странноприемницата имаше прозорец с ромбовидна украса и тъмночервени завеси, полускрити зад стъклото. По някакъв начин познавах тази странноприемница; познавах тази стая с извити прозорци и червените пердета, които щях да дръпна плътно, за да се изолирам от нощта, от целия свят, за да мога да остана насаме с мъжа, когото истински обичах.

И преди бях виждала тази картина. Сега се взирах в бъдещето си.

* * *

Но да започнем отначало. При първата ни среща сякаш ме порази светкавица. И двамата веднага разбрахме, че ще имаме връзка, разбрахме го на обществено място, пред десетки хора. Стояхме, без да можем да откъснем поглед един от друг, запленени един от друг с онази физическа сила, която връхлита хората толкова рядко и когато ги връхлети, не може да бъде пренебрегната. Дори не си давахме сметка, че хората ни гледат, несъмнено развеселени от очевидната ни сексуална *frisson*^[2]. Не можехме да я скрием. Бях така очарована, че краката ми се подкосиха, тялото — също, а той внимателно сложи хартиената програма над слабините си.

— Искате ли да изпием по чаша шампанско? — попита ме той.

Желаех, разбира се. Щях да пожелаая веднага да скоча в леглото му, ако ме беше помолил.

Макар че бях реалистка по отношение на секса, чувствата бяха нещо друго — нещо, което внимавах да изключа от живота си. Бях на двайсет и пет години, никога не се бях омъжвала и едва ли щях да се омъжа с репутация като моята. Всъщност единственото ми предложение дойде от сладкия Рекс и дори тогава дълбоко в сърцето си знаех, че не е истинско. Той имаше добри намерения, обичаше ме, това беше нещо, което един джентълмен трябва да направи за жената, която обича. Затова винаги ще го помня. И затова че покъсно, когато имах нужда от помощ, той ми помогна.

Все едно, преди това да се случи — всъщност веднага, на мига — се влюбих в Железния Уолт Матюс.

Спомням си какво точно носех онази вечер: черна рокля от „Шанел“ с дълги тесни ръкави от сребриста коприна и със скромна якичка от бял атлаз. Черни атлазени обувки, разбира се, с малки фльонги от изкуствени диаманти отзад, а не отпред, както е по-разпространено. Никога не съм се спирала на обичайното. Разбира се, точно аз накарах да преместят фльонгите. Това предизвика множество коментари и завистливи женски погледи, мога да ви кажа.

Черни копринени чорапи с ръб, както диктуваше модата. Трудно ми беше да ги държа прави, но ефектът беше много

сексапилен. Сигурна съм, че всеки мъж онази вечер се питаше къде ли свършват тези ивици.

Моят Железен Матюс положително се питаше. И това бе всичко, което очаквахме един от друг. „Беше ли наистина любов?“ — питам се дори сега. И да, беше. В действителност той беше единственият мъж, когото съм обичала истински.

Много пъти щяхме да отсядаме в тази странноприемница, в същата просторна стая с изглед към реката, да затваряме тези червени завеси от дамаска, но да оставяме прозореца с ромбовидна решетка отворен, за да чуваме как реката ромоли към бента, където се изливаше в огромен облак от бяла пяна в безкрайността и може би в забравата. Сякаш тази река можеше да предскаже бъдещето ми.

[1] „Старата Русия“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Тръпка (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Живяхме заедно точно една година. Една съвършена година, която ще помня до края на живота си.

Прекарахме тази съвършена година във вила „Романтика“ без да посещаваме постоянните партита, пиехме от местното вино с вечеря, която често приготвях сама — нов талант, който дори не бях подозирала, че притеждавам, защото никога преди не бях проявявала особен интерес към храната. Но сега наблизко имаше безброй пазари с плодове и зеленчуци от местните хълмове, мляко и сирена от тукашните крави, цветя, набрани и завързани с панделки от местните момичета. Обичах всяка минута от живота през тази година, обичах всичко у него и обичах мъжа си.

Колко прекрасно беше да го кажа! Моят мъж.

Прекарвахме заедно всяка секунда, често пъти в просторната кухня, където пържех бекона за закуска (обикновено късно следобед). От аромата му устата ми се пълнеше със слюнка. Уолт режеше филии от огромен хляб, натриваше ги в мазнината от бекона в тигана, оставяше ги да поемат соковете, докато станат леко хрупкави. Кафето се вареше бавно в новата машина и ме караше да очаквам с нетърпение пълната чаша, мислено да се опитвам да го накарам да потече по-бързо, докато приготвянето му отнемаше, както ми се струваше, цяла вечност. Жълтите чинии и купичките за кафе вече бяха наредени на масата. Когато кафето най-накрая станеше готово, пълнех тези купички почти до ръба, оставяйки само един пръст за гъстото мляко, а после вдигах купичката с две ръце и отпивах — навик, който моят мъж смяташе за варварски, защото бе израснал с чаши с дръжки, макар да предполагах, че няма проблем да пие бира в халби без дръжки. На чужденец като него можеше да му се струва варварско, но за французойка като мен това бе най-божествената закуска на света.

Бавно се събуждах с това кафе, седнала на слънце. Ветрецът бе точно толкова хладен, колкото да бъде приятен, а кукувиците, слава богу, се бяха оттеглили за почивка. Малкият сив котарак, който ни бе

осиновил, лежеше, изпънал лапички пред себе си и сигурен, че скоро ще му хвърлим вкусни хапки. Всичко излъчваше такова спокойствие, че за нищо на света не бих могла да предвидя насилието, което щеше да се разрази съвсем скоро.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше 1939 година. Приличаше на всяка друга — пролетта се преля в лято, което обagri небето в такова синьо съвършенство, та не можех да повярвам, че пак ще дойде зима. Наслаждавах се на слънцето на тесния плаж, топах краката си във вода, плискаща се над камъчета, изгладени от векове под вълните, там, където Скот Фицджералд бе живял и бе обичал лудата си съпруга Зелда. Именно те бяха разчистили мъничкия плаж от тонове водорасли и отломки и бяха създали вълшебна кътче, полускрито от тълпите, за препичане на слънце, за пиене на розе по обяд, за дръзки бански костюми — място, на което техните приятели: богатите американци, Джералд и красивата Сара Мърфи си бяха устройвали пикници. Сара, с дългия си наниз перли, праметнат небрежно през рамото вместо през врата, бе създавала нова мода тази година.

Сега, разбира се, си бяха отишли, както и много други американци — бяха се съобразили с предупредителните знаци и бяха забързали към посолствата и консулствата, за да се сдобият с безценните визи за Испания и Португалия, които можеха да ги изведат на сигурно място и в крайна сметка — у дома.

Аз никога не носех перлите си на плажа, но носех доста предизвикателен бански костюм — тънък копринен плат с къдрички тук и там, които подчертаваха извивките и талията ми. И, разбира се, винаги носех дългата си коса на плитка, понякога преплетена с бели панделки, а друг път с втъкнато цвете, може би маргаритка. Аз създавах своя стил, своята мода. Никога не подражавах на никого. Винаги бях самата себе си. Ако това ви звучи егоистично и дори претенциозно, мога само да кажа: „Съжалявам, но е вярно“. Наистина бях единствена по рода си.

Моят Железен Матюс, разбира се, беше с мен, макар че стоеше във водата много по-дълго от мен. Като повечето жени, аз постоянно се притеснявах за косата си, а мразех гумените шапки за къпане. Той излизаше от водата мокър и обикновено носеше черупка, раковина, спираловидна и кремава, с розова вътрешност, за която

той се кълнеше, че приличала на мен. Или поне на някои мои интимни части.

Беше края на спокоен, горещ ден, когато забелязах една жена, застанала в края на плажа. Беше висока, с дълга тъмна коса, развявана над раменете от лекия ветрец, който често се надигаше вечер. Всъщност я бях виждала няколко пъти: винаги на същото място, винаги с тъмни очила, винаги наблюдаваща. Тя ме караше да се чувствам неудобно, но аз реших да не обръщам внимание на това чувство — тя беше просто жена, излязла да подиша чист въздух, да погледа морето като нас, защото то ни изпълваше с удоволствие. Имаше ли нещо по-греховно, по-чувствено от дълъг ден, прекаран на плажа под сянката на някой чадър или на някоя кърпа, докато слънцето се събира в тялото ти като вино за душата?

Сега прибрах разпилените ни вещи: кърпите, мокрите бански костюми, книгите и плажните кремове, изсъхналите чепки грозде и захвърлените сандали. После тръгнах към алеята до плажа, на която се намиреше вилата. Когато се приближих, жената се обърна. Отправих ѝ приятелска усмивка, както правят летовниците, но тя не се усмихна в отговор.

Изненадана, но не и притеснена от нещо толкова незначително, продължих по пътя си, следвана от моя Железен Матюс, който носеше тежките чанти. Зад гърба си чух как жената казва нещо, но тъй като не се обръщаше към мен, продължих да вървя. Разбира се, бях наясно колко привлекателен е моят Железен Матюс за жените, но бях сигурна в него, сигурна и в себе си. Вярвах, че съм единствената жена в живота му.

Чух как босите му крака шляпат по дървената пътека, положена над горещия пясък, и се обърнах да му се усмихна, да кажа колко прекрасен е денят и че съм оставила шампанско да се изстудява в хладилника. Не му казах, че имам голяма изненада — тайна, която щях да му разкрия над тези великолепни изстудени чаши, когато и двамата щяхме да бъдем охладени и освежени от душа, където смятах да го любя. Или да ме люби той. Или да се любим един друг. Достоеен завършек на един идеален ден.

Видях любезната озадачена усмивка, която се изписа на лицето му, когато тъмнокосата жена го заговори. Нещо повече: тя го сграбчи за ръката, вкопчи се в нея, без да спира да приказва. Не чувах

какво казваше и леко притеснена от поведението ѝ, забързах обратно към тях. Тя чу приближаването ми, обърна се и ме погледна. Никога няма да забравя този поглед. Това беше чиста омраза, макар да не знаех на какво се дължи. Но знаех, че е и чисто зло.

А после видях пистолета.

Всичко се случи за секунди, на плаж, все още пълен с летовници, които не бързаха да се приберат, с плувци и с деца. Чувах пронизителните им щастливи викове дори когато тя вдигна пистолета и се прицели в мен. Бях сигурна, че сърцето ми е спряло да бие още преди изстрела. Но тогава тя се обърна, насочи пистолета към гърдите на любимия ми.

За мен светът спря. Утихна. И все пак всичко около нас продължаваше както обикновено. Ние тримата бяхме изолирани в своята изтъкана от ужас драма.

Уолт вдигна ръце над главата си, заговори ѝ тихо, каза ѝ да не се притеснява, че всичко ще се оправи, че той ще се погрижи за нея, за безопасността ѝ. Стоях замръзнала и го слушах как говори тези неща на една луда, която всеки момент можеше да го убие. Помислих си за детето, което растеше в мен, за любовта ни, за живота ни заедно, за съвършеното ни щастие. И се хвърлих към тази жена, като крещях в лицето ѝ своята собствена омраза и страх.

Тя падна. Чух как Уолт ми крещи да внимавам, усетих тежестта му, когато той се хвърли върху мен, чух глухото изтрецяване на първия куршум, а после на втория и третия. Грабнах револвера от нея и дори забелязах, че е дамски, с украсена с перли дръжка — ефектно оръжие, каквото може би щях да избира аз самата. Всъщност Уолт ми го избра. Тя държеше моя пистолет. С моя пистолет бе простреляла моя мъж. Сега заплашваше моето дете.

Тя легна по гръб, вдигна ръце, погледна ме подигравателно.

— Давай тогава — каза.

И аз я застрелях.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Всичко се случи толкова бързо. Само преди секунди всичко беше така прекрасно, а сега се обърка. Помня как се свлякох на колене в пясъка и сложих ръце под главата на моя мъж, опитах се да повдигна лицето му към своето с някаква заблудена мисъл да вдъхна живот в безжизнената му уста.

Около нас бързо се събра група хора, безмълвни, стъписани.

— Тя го застреля — чух някой да казва. — Застреля първо жената, а после и него. И тя не е ли Джеруша? А той не е ли Уолтър Матюс? Железния Матюс? Боже мой!

Чувах как изричат всичко това и думите звучаха така, сякаш бяха изписани с главни букви. А после извикаха: „Веднага съобщете на жандармите!“.

С виене на сирени на плажа се изсипаха половин дузина коли със светещи сигнални лампи. От тях се изсипаха, както ми се стори, цяла дузина мъже в униформи. Двама от тях ме откъснаха от мъртвия ми любим. Други провериха тялото на жената, която бях застреляла.

— Тя го застреля — чух да казват хората. — Но първо застреля жената. Той отиде да ѝ помогне.

Джеруша ревнувала. Той имал друга връзка — жената била позната в местните кафенета и барове и разказвала на всички за прочутия си любовник. Отначало никой не ѝ повярвал. Защото как било възможно любовникът на Джеруша да желае друга жена? Отначало се подигравали на момичето. Но сега видели, че е вярно и че съм си отмъстила така, както си отмъщават всички предадени жени. Бях класически случай, така казваха.

Чувах всичко това през мъгла от скръб, докато жандармите ме отвеждаха без белезици в знак на уважение към славата ми, както и заради фотографите, които се струпаха наоколо, докато ме водеха по плажа към полицейската кола. Натиснаха главата ми, за да се наведе и да се кача отзад между двете ченгета, които се усмихваха заради въпросните фотографии. Тази снимка обиколи целия свят. Това беше моята епитафия.

Казах им, че съм бременна в третия месец и се страхувам да не загубя бебето, затова ме заведоха във вила „Романтика“ и повикаха лекар. Решиха, че болницата е място, до което имат достъп прекалено много хора, а уединението е от голямо значение, за да изглежда случаят чист. Когато дойде време да застана пред съда, това имаха предвид. Обвинена в двойно убийство.

Бях здрава. Бях прочута. Дори не бях вдовица, защото не бяхме женени, макар че смятах да му направя предложение, когато му кажа за нашето щастливо събитие, което вече не беше толкова щастливо. Бях убила бащата на бебето си. Нямах право на това бебе. Железния Уолт Матюс ми подари сърцето си, а аз го лиших от живот.

Как може човек да живее с такова бреме на душата? Как може една жена да се примири със смъртта на мъжа, когото обича, когато тя е станала причина за смъртта му? Разбира се, нямаше начин.

Рекс, моят мъж на честта, ми се притече на помощ, подготви защитата ми и обясни защо никога не бих могла да застрелям някой мъж, особено такъв, когото обичам. Аз не бях „обикновена жена“ помня, че каза пред съда. Аз бях Джеруша. Никой мъж не би могъл да ми изневери. И, добави Рекс, самият той го знаеше най-добре.

Слисан, съдията му повярва. Уважаваше смелостта му да застане там — мъж като него, с потекло като неговото, заради жена като мен, с минало като моето. Всички вече знаеха за Джеруша, а сега разбраха и за него.

Когато всичко свърши, му благодарих, разбира се, кратко и насаме, в една малка мрачна стая зад съдебната зала, която миришеше на застояло кафе и цигари. Стените бяха зелени, както във всички институции, осветлението на тавана — сурово и неласкаещо ничия външност, но той все пак ми каза, че съм красива.

— Никога няма да те забравя — каза и ме целуна три пъти по страните, както беше обичаят в Южна Франция. — Това беше за спомен — изрече, усмихна се и си тръгна.

Винаги ще го обичам заради това.

Решението беше бързо: съдията ме призна за виновна в убийството на непознатата жена и на моя любовник. Но все пак се намирахме във Франция и ставаше въпрос за *crime passionelle*,

любовно престъпление. Смята се, че тогава балансът на ума е нарушен. А към изневярата на любовника ми — така твърдяха — трябваше да се прибави фактът, че очаквам дете от него.

Проявиха снизхождение. Нямахме да умра заради престъплението си. Нямахме дори да отида в затвора. Щяха да ме отведат на сигурно място в провинцията, където щях да родя бебето си. А после щяха да ми го отнемат и да го дадат на скърбящото семейство на баща му, за да го отгледа в Англия. Никога повече нямаше да видя детето си.

Това бе най-жестокото наказание, което можеха да измислят. Някоя жена не би ми причинила подобно нещо. Това беше правосъдие по мъжки.

Бебето ми беше красиво — е, поне аз си мислех така, но не смята ли същото всяка жена, когато зърне за пръв път детето си? Не възкликва ли колко е красиво? Дадох на момиченцето си име, което да ознаменува красотата му. Жоли. Френската дума за „хубава“. Отсега нататък всички щяха да го познават като Джоли. А аз никога вече не го видях.

Останах във Франция, а дъщеричката ми замина да живее в Англия с големия род Матюс, който я обичаше, грижеше се за нея и се опитваше да я направи щастлива. Тя смяташе, че майка ѝ е мъртва. Почивай в мир. Знаех, че със сигурност са ѝ казали точно така, и бях сигурна, че е кимнала печално. Мисля, че щеше да ѝ хареса да си има майка. Надявам се, че щеше да хареса и мен. Знам, че аз щях да я харесам.

Напуснах вила „Романтика“ и се преместих в по-ниските планински райони на Люберон, където купих малка ферма — всъщност само чифлик с няколко хектара земя, няколко животни, кози, които ме бутяха с глава и ме караха да се смея, крава на черни и бели петна, която ми даваше мляко с толкова много каймак, че всеки би напълнял. Продавах млякото на пазара. Пред витрината на един магазин намерих малко кафяво кутре с умоляващ поглед, който ми подсказа, че и то е самотно като мен. Кръстих го Онфон — „дете“ на френски. Това привличаше вниманието: виках дете, а ми отговаряше куче. Тази шега поне ме разсмиваше. Сивият котарак, който ни беше осиновил във вилата, дойде с мен и като всички котки скоро се приспособи към новата обстановка. Той беше изцяло предан

на първия си дом и на мен, но в крайна сметка се примири само с едното.

Канарчето идваше от един пътуващ цирк: вървеше по една жица и пееше, а хората ръкопляскаха. Заклевам се, че също като мен, и то никога не може да забрави този момент на слава. Обичаше публиката. Аз обаче не можех да понеса да го гледам затворено, затова платих, както ми се струва, цяло състояние на собственика му и го заведох в новия му дом, където то пееше всеки ден — а понякога и нощем — за мое удоволствие, както и за свое.

И така, аз и малкото ми ново семейство се приспособявахме по най-добрия начин, доволни, щастливи от компанията си и оставили миналото зад гърба си, макар и с усилие.

А после избухна войната и промени всичко.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ДЖЕРУША

Истинската война, ръкопашният бой, танковете, бомбите не дойдоха веднага в Южна Франция. Известно време животът изглеждаше почти нормален. Пазарът отваряше всяка сутрин, рибарите носеха улова си, макар и забележимо по-малък, защото вече не смееха да навлизат навътре в морето, разносвачката на пресни яйца продължаваше да кара велосипеда си, окачила от двете страни на кормилото чантите с такова крехко съдържание, а после сядаше да изпие обичайната си чаша студено кафе, допълнена с малко ментов ликьор, „за да прогони сутрешния студ“, както ни казваше тя абсолютно всяка сутрин.

Отначало се държах съдържано, както обикновено, но после започнах да сядам с обичайната си чаша червено вино и парче сирене „Сент Андре“, което харесвах заради полутвърдата му консистенция. Не се разтичаше, но беше точно толкова плътно, колкото да прокараш ножа си през него, да го намажеш върху филийка от превъзходния, изпечен в шест часа сутринта батон, който е същото като багета, но по-тънък и следователно по-хрупкав.

— Мадам Матюс?

Погледнах към мъжа, който без мое разрешение бе седнал на мястото отсреща. Знаех, че не може да е французин. Никой французин не би проявил подобно невъзпитание. Реших да се престоря, че не го забелязвам.

— Искам да говоря с вас по един въпрос, който е много важен за Ла Франс.

Той се наведе напред и ме погледна сериозно, сякаш искаше да се увери, че никой не може да ни чуе.

Когато някой изрече „Ла Франс“ а не просто „Франция“ човек веднага разбира, че става въпрос за нещо важно.

— Говорите за моята страна — казах, сложих сиренето си върху парче хляб и отхапах. — Въпреки че не сте французин.

— Говоря за това, което вие можете да направите за страната си, мадам. И сте права — наистина съм англичанин. Но аз и други като мен искаме да помогнем точно на вашата страна. И вие сте в положение, което ви позволява да помогнете на всички нас.

Изслушах внимателно обясненията му. Той беше член на британското разузнаване и от неговата служба трябваше да се свържат с хора, които имат достъп до нацистите заради общественото си положение, заради хората, които познават, или заради тези, които може да срещнат на светски събития, на които клюките се леят като виното и може да се дочуят и отбележат много подробности за планирано нападение, за движение на войскови части или за местоположението на важни врагове. А после тези подробности да се изпратят на благонадеждния офицер от разузнаването, който веднага ме вербува като член на Съпротивата.

Извадих старите си дрехи, от време на време прибягвах и до старото си флиртаджийско изражение и останах удивена от тайните, които може да разкрие един мъж, когато изпитва нужда да се похвали пред жена като мен. Открих, че с тези мъже с ласкателство можеш да постигнеш всичко.

Отначало не беше трудно. Успях да помогна на няколко пъти и по-късно ми казаха, че това е довело до спасяване на хора, до промяна на позиции, до тръгване по различен път. Ролята ми бе съвсем малка, но по свой начин помагах и се надявах, че някои от тези хора са спасени благодарение на мен.

Освен това възприех старата си личност — певицата, артистката. Предложих услугите си на Военното министерство и събрах един пианист, един акордеонист за случаите, когато нямаше пиано, един китарист и жената, която много години бе моя гардеробиерка.

Разопаковах част от „бляскавите“ си тоалети от куфарите, пълни със сценични дрехи, напуснах фермата си, отидох и пях пред войниците, повечето от които бяха прекалено млади, за да ме помнят, но показаха одобрението си с шумни подсвирквания и аплодисменти. Аз на свой ред им показах краката си и пожънах още подсвирквания и аплодисменти.

Бях си поръчала униформата в Лондон. Тя, разбира се, не беше истинска, тъй като не принадлежах към никоя военна част. Сама

измислих модела. Беше в мек маслинозелен оттенък, с колан тип „Сам Браун“ като на мъжете, но моят се закопчаваше със златна катарамата от „Ермес“. Джобовите на гърдите бяха със златни копчета с емблема; сребърна манерка с хубав коняк беше пъхната в задния джоб на панталона ми — носех поли само когато бях „на показ“ тъй да се каже. Панталоните бяха много по-удобни и по-дискретни, когато вървах и се качвах или слизах от раздрънкани джипове.

Друсахме се в един допотопен джип из пустините на Северна Африка. Колата постоянно се повреждаше, гумите бяха прекалено износени, за да преодолеят нажежения пясък, нощем спяхме в палатки и аз постоянно се боях от скорпиони и насекоми. Слагаха запалени свещи наоколо, за да ги държат настрана. И ако от време на време някой приятен млад мъж, с когото се бях запознала на вечеря в офицерския стол, дойде да ме попита дали може да ми прави компания, можех ли да откажа? Когато това можеше да бъде неговата последна възможност да вземе една жена в прегръдките си? Ако искате, ме наречете похотлива. По мое мнение това, което му предлагаш аз, беше утеха. Както и най-добрия секс в живота му. И в случай че се интересувате, о, да, харесваше ми. Но пък на мен сексът винаги ми е харесвал, нали не сте забравили?

Дали ще сбъркам, ако кажа, че тази част от войната ми хареса? Че пак ме върна към тази, която бях някога? Поне за малко. А същевременно знаех, че някои от тези момчета, които ме аплодираха, няма да се върнат. Обичах и мразех този живот, но се опитвах да изпълнявам това, което се очакваше от мен. Докато не свърши и пак не се върнах към нормалното си съществуване. Към живота на една забравена жена с минало.

Не ви ли казах, че войната ми спаси живота? Направи дори нещо повече. Спаси самоуважението ми. Правех това, което искаха от мен. Карах линейки до фронтовата линия, за да прибера ранените и твърде често, мъртвите — млади мъже, с които навярно се бях запознала предишната вечер. Събирах сили да продължа, казвах си, че е война, че точно това си причиняват хората един на друг. И се молах никога да не се повтори. Молах се всяка вечер. Понякога и през деня, когато оръжията изригваха към нас смъртоносния си огън, изригваха го към всички хора, във всички посоки. Светът беше полудял.

А после един ден, когато си мислехме, че няма да издържим повече, американските войници влязоха в Париж и ние отново бяхме свободни, „Бог да ви благослови!“ крещеше тълпата, жените тичаха да целунат тези свръххора, толкова високи, толкова силни, толкова красиви в униформите и с каските си, раздаващи бонбони на нетърпеливите, лишени от сладко деца и целувки на жените.

Животът пак стана нормален, но на мен оня свят щеше да ми липсва.

След няколко години, потънала в анонимността на живота си в долината Люберон, получих писмо от френското правителство, от Министерството на вътрешните работи. Пишеше, че президентът е решил да ме възнагради с медал за работата и смелостта ми през войната. За съжаление нямаше да може лично да сложи тази емблема на рамото ми, защото отсъстваше, но щях да я получа по пощата.

И наистина я получих. Извадих медала от кадифената мукутийка, погалих панделката от grosgrain в бяло, синьо и червено, целунах малката златна емблема на честта, а после я прибрах при перлите и пръстена с бирмански сапфир завинаги. Или поне до следващото поколение.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Звучи странно, но по някакъв начин тази ужасна война ме върна към живота. И към неговите отговорности. Поражението на моята страна, моят прекрасен Париж, по чиито улици минаха в триумфален марш германски войници грубияни, вдигнали ръце пред себе си в скован поздрав, със стоманени каски на главите, за да не можем да видим лицата им. Повечето бяха толкова млади, също като нашите момчета, призвани да служат на страната си! Отначало изпитвахме известно съчувствие към младостта им, към объркването им, но след това престанахме — не можехме да съчувстваме на ненормалното им желание да следват заповеди, които можеше да означават края на цивилизацията, такава, каквата я знаехме. Нито пък на садистичното отношение, което проявяваха към нашите мъже; нито за плякосването на страната ни. Разбира се, навсякъде по света могат да се намерят добри мъже, но тогава всички бяха полудели, опиянени от властта си.

Само войната успя да ме изтръгне от самосъжалението ми, от летаргията ми, от моя малък дом. Така и не се бях завърнала във вила „Романтика“ — оставих я така както беше, с икономка, която да чисти, и съпругът ѝ, за да я поддържа. Несъмнено откакто си бях тръгнала, бе започнала да потъва в прах, защото, ако собственикът не живее в имота си, там не се върши нищо.

Вражеските офицери, които се бяха настанили във вилата, не се вълнуваха от такива неща. Устройваха си партита, разбиваха фините ми винени чаши в камината след колосални запои, сваляха картини от стените и ги хвърляха в огъня, рисуваха по портрета ми като момиче и превърнаха в карикатура изящната творба на Пол Сезар Елийо, нарисувана малко преди смъртта му. Много произведения на изкуството се оказаха съсипани по този начин. Към края във вилата не остана нищо, което да напомня за хубавия живот, воден някога там. Само спомените. Които, разбира се, са вечни.

Изживях живота си, поддържана от тези спомени, в малката ферма в долината Люберон, където никой не ме познаваше —

посивяла жена, възрастна, но все още изправена, с онази стойка на танцьорка, която щях да запазя докрай. Не остана никой, който да се интересува от това, че жената, която продава на пазара картофи, някога е била звездата, пяла и танцувала на най-големите сцени на света, с любовник, известен колкото самата нея, ако не и повече. Жената, която го бе убила.

Аз, разбира се, помнех всичко. Точно затова най-накрая взех химикалката си и го записах на тези страници — за хората, които ще дойдат след мен и може да изпитат известно любопитство или да си помислят, че сме роднини. Може дори да са близки роднини, защото в крайна сметка все пак имах дъщеря. Едно време. Нали така започва всяка приказка?

В крайна сметка останах просто мадам Матюс, макар че, разбира се, всъщност не бях такава. Можех да седя в местното кафене, след като пазарът затвореше, без никой да ме познае, да отпивам от чашата с червено вино и да кимам ведро на хората, които си правеха труда да ми пожелаят bonjour.

Направих приготовленията си. Отидох при местния notaire^[1] и направих завещание. Оставих вилата „Романтика“ на Жоли Матюс, известна като Джоли, макар че старателно пропуснах да я назова своя дъщеря.

Бяха казали на момичето, че вилата принадлежи на далечна роднина. Знаех, че е идвало няколко пъти и от местните клюки бях научила колко са му харесали тези престои, колко обичало вилата и как благодарение на него тя постепенно била възстановена ако не до блясък, то поне до предишната си красота. Проста. Чиста. Съвършена.

Не можех да желая нищо повече. Дъщеря ми живееше във вилата, създадена и построена от мен. Обичах и двете.

Разбира се, завещах ѝ перлите. Както и пръстена с бирмански сапфир. Приятно ми беше да мисля, че ги носи и че може би ѝ доставят удоволствие, както някога на мен. Както и на момичето, което щеше да дойде след нас — моята внучка Мирабела. Освен това упоменах в завещанието, че домашните ми любимци трябва да живеят във вилата. Вече съм готова да си отида. Истината е, че живях достатъчно дълго. Бях отдала на света всичко, което можех,

бях се смяла и познала радостта да бъда обичана. В крайна сметка това се оказа достатъчно.

Малкото ми кафяво кутре легна в скута ми и погледна скръбно в избледнелите ми сини очи. Сивият ми котарак се притисна към мен. А мъничкото канарче запя храбрата си песен.

[1] Нотариус (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ НАСТОЯЩЕТО

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Не ми харесва как се чувствам. Сякаш съм безкрайно тежка, когато искам да съм безтегловна. Сякаш мозъкът ми е избягал, когато искам да мисля. Сякаш гърдите ми все още се издуват от вода, а ребрата ми пламтят от болка. Сякаш съм дрогирана.

Предполагам, че така се чувства човек, когато е дрогиран до някакво покорно състояние, в което не му остава воля, не му остава начин да накара крайниците си да се подчиняват на командите на мозъка. Или може би мозъкът издава неправилните заповеди. Откъде да знам?

Просто лежа тук и отчаяно се опитвам да започна да мисля. Да си спомням. Мисля, че ако не успея, ще умра, а не искам. Трябва да свърша някои неща, преди да си отида, а освен това съм още много млада. Искам да се погрижа моят неверен съпруг да разбере какво наистина мисля за него. Искам Мирабела да разбере колко се радвам, задето ме намери във влака и ме направи своя приятелка. И искам да благодаря на Шефа, че ми спаси живота. Поне се надявам, че го е спасил.

Спомням си как ме извади от вълните, как отмести мократа ми коса от лицето, как ме държеше в прегръдките си, докато вървеше по плажа, преди да извика: „Намерих я!“. Помня, че каза: „Удавила се е“.

Затова значи ми се струваше, че дробовете ми са пълни с вода. Сега си спомням неимоверната ѝ тежест, но си спомням и нещо повече: помня как вълните се плискаха над мен, как потънах под тях. Този път бяха черни, а не зелени, както когато плувах в тях и бях толкова щастлива. И все пак усещах под себе си пясъка и знаех, че не съм навътре, надълбоко, че просто си почивам тук. Докато Шефа не дойде и не ме извади. Вдигна ме в силните си ръце, както винаги правят героите по филмите. Почти очаквах да го видя в костюм на Супермен, вместо в бялата риза и папийонката, които носеше на вечеря. Господи, мисля, че се влюбих в него в този миг. Човек никога

не бива да подценява притегателната сила на властта — все едно дали е сила, както в този момент, или важност и богатство, които той и бездруго си имаше. Тоест, два пъти по-лошо.

А после Чад Прескот ме положи на земята и започна да ме удря по ребрата, докато накрая бях сигурна, че съм ги чула как изпукват, само дете не можех да проговоря и да му кажа, че боли. Можех само да се надявам, че знае какво прави.

Той избледня, стопи се от полезрението ми. Всичко потъмня. Не помня нищо повече, а после се събудих в болницата и видях Мирабела, наведена над мен. На лицето ѝ бе изписана безкрайна тревога. Не знаех колко време е минало, какво се е случило, не знаех дори къде се намирам. Мирабела веднага разбра.

— Всичко е наред, малка моя Верити — промълви тя и хладната ѝ ръка приглади назад косата ми.

Още от дете мразя болниците — откакто ми извадиха сливиците и после така и не ми дадоха обещания сладолед.

— Отведи ме отгук — помолих с, както ми се стори, тих глас, но вместо това думите излязоха от устата ми като дрезгав кръсък.

— Шшшт.

Мирабела пое отпуснатата ми върху белия чаршаф ръка, обездвижена също като останалата част от мен, и я целуна нежно.

— Претърпя злополука — каза, все още с онзи успокояващ глас, с който хората се обръщат към наистина болните, за да не ги плашат.

— Не съм! — възразих с цялата енергия, която успях да събера, тъй като гласът ми се бе превърнал в писукане. — Някой ме е ударил, някой ме е хвърлил в морето, можех да се удавя...

Ненадейно осъзнала ужаса на това, което казвах, избухнах в сълзи. Мирабела ми подаде кърпичките и аз енергично се заех да си бърша очите, но сълзите продължаваха да прииждат.

— От облекчение е, миличка — увери ме тя. — Това е всичко. Чад се грижи за теб, а той е най-добрият. И аз — аз също се грижа за теб.

— Ти си най-добрата — промълвих. После забелязах цветята, покрили всички свободни повърхности. — Обзалагам се, че знам от кого са. Само един мъж може да си ги позволи и това не е съпругът ми.

— Скоро ще стане бивш, нали помниш? Но ти, разбира се, си права. Шефа е обезумял, че ти се е случило такова нещо на неговото

парти, в неговата вила. Готов е да направи всичко, за да помогне. Всъщност иска да останеш в неговия дом, в една от къщите за гости, където ще се грижат за теб „като за кралска особа, само че още по-добре“, така ми каза.

Засмях се. Шефа беше чаровник, при това много сладък. Донякъде. Странно как, когато ставаше дума за него, винаги имаше някакво условие. Не знам защо — той със сигурност никога не е проявявал към мен нищо друго, освен чар и великодушие. Особено сега, с това предложение.

— Аз, разбира се, искам да дойдеш с мен — каза Мирабела. — Но всъщност трябва да замина за няколко дни. Имам работа в Лондон, за завещанието на леля Джоли и имота, за който Чад Прескот твърди, че му е завещала с писмо, нали знаеш? Всъщност наистина му го е завещала, но това не е валидно. Трябва да уредя въпроса.

— Да не би Чад да ти създава неприятности в тази връзка? — попитах изненадана.

— Отначало ми създаваше, но се отказа. Адвокатите му не искат да се спрат. Но ти ще се чувстваш добре тук, в дома на Шефа. Разполага с цял куп прислужници, които да се грижат за теб. Аз не мога да кажа същото.

— Предпочитам да закузвам в кухнята с теб — отговорих. — Много ме бива да режа пъпеши, да препичам филийки...

— След няколко дни ще го направим. Тогава ще си дойдеш „вкъщи“. А дотогава се радвай на цветята си и оздравявай. Това е всичко, което искам от теб.

— Значи не искаш обичта ми? — попитах. Гласът ми отново се бе превърнал в писукане.

Мирабела вече беше до вратата, но се обърна с ръка на дръжката и погледна към мен.

— И още как, малката — увери ме и ми намигна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Шефа се прибра във вила „Мара“ от болницата, където бе поверил Верити на грижите на няколко лекари, сред които и онзи многознайко Чад Прескот, както и на шибания Полковник, който бе твърдо решен да се намеси и навярно щеше да се опита да си припише заслугата за спасяването на живота ѝ, а по-късно — и за арестуването на виновника за това, което бе решен да нарича „опит за убийство“. И беше прав. Наистина беше само „опит“. Руснака оплеска всичко.

Известно време той остана навън сам, за да се увери, че заповедите му са изпълнени. Партито му все още продължаваше и почти никой не бе забелязал драмата. Диджеят бе заменен от музикална група и гостите се бяха струпали около ниската сцена, пляскаха с ръце в новия ритъм или ги размахваха над главите си и се полюшваха. Доливаха се чаши с шампанско, миризмата на хубави бифтеци се смесваше с аромата на нощния жасмин, лавандулата, соления мирис на морето.

Телевизионните репортери си бяха тръгнали, камерите бяха насочени само към танцуващите, а долу край морето бункерът тънеше в мрак. Като се изключи, забеляза Шефа, червената светлинка на запалена цигара. Руснака го чакаше и несъмнено очакваше да му плати. И за какво? Задето оплеска всичко ли? Не ставаше така.

На плажа беше истинска лудница. Полицейски кучета се мъчеха да се отскубнат от опънатите си каишки и душеха всеки скапан храст. Изобщо не биваше да се стига дотук. Това, че успя да остави гостите си в неведение за случващото се, беше чудо, на каквото беше способен само той. Беше нещо като бог, знаеше го, но задачата се оказа сложна и за всичко беше виновен Руснака.

— Закъсняваш — каза Руснака и изгаси цигарата с ботуша си.

— За какво? — попита Шефа с леден глас.

— Закъсняваш с плащането, мамка му! От половин час те чакам тук. Пък и работата се оказа по-голяма, отколкото ми каза. Трябват ми повече пари.

— И колко повече имаш предвид?

Руснака не очакваше толкова бързо отстъпление — беше се подготвил за битка.

— Десет хилядарки.

Пое риск с тази сума, защото инстинктивно разбираше, че Шефа няма да отстъпи. Защо, не знаеше, но беше сигурен. Нямахше нужда да добавя „иначе...“. То се подразбираше.

— Опитваш се да ме изнудваш — отбеляза Шефа. Тонът му беше учудващо тих за човек, който току-що е осъзнал, че е притиснат, при това притиснат от един мошеник.

— Може и така да го наречеш. Според мен това е плащане за извършени услуги. Убийството на момичето струва пари.

— Ти обаче не я уби — напомни му Шефа и гласът му прозвуча съвсем спокойно.

— Все едно е мъртва. Имай ми доверие.

Шефа, разбира се, му нямахше доверие. Но имаше нещо наум и в момента Руснака, изглежда, беше единственият човек, който можеше да направи това, което искаше. Всеки друг би представлявал прекалено голяма опасност и тъй като Руснака вече се опитваше да го изнудва, защо да не му възложи тази задача?

— Сега ще ти дам пет — каза. — И пет по-късно. И още десет, ако направиш това, което искам.

Руснака запали още една цигара „Марлборо“ и смачка празния пакет с крак, както фаса преди малко. Шефа се намръщи — не обичаше боклука.

— Вече я оплеска — изрече той. — За малко да убиеш не тази, която трябва. Сега можеш да се заемеш с правилната жертва.

— Матюс ли?

— А ти за кого си мислеше? Нали ти бях дал нареждания.

— Момичето ми се изпречи на пътя.

— И ти трябваше да го разкараш от пътя, а не да го оставяш полуживо, глупак такъв!

На Руснака не му хареса, че го наричат глупак. Той стисна юмруци, направи крачка напред, но премисли. Все пак пред него стоеше човекът, от когото можеше да получи парите.

— Трябваше да убиеш Матюс и да ми донесеш картината — продължи Шефа. — Когато го направиш и ми донесеш картината, ще

ти платя. Но не и преди това.

Той се обърна и закричи обратно към бункера.

— И как да го направя, мамка му? — изкрещя след него Руснака, макар че всеки, който минаваше оттук, можеше да го чуе.

Шефа се спря с електронния ключ в ръка.

— Ти измисли как — отвърна. — Това е твоя работа.

Покритата с бръшлян стена се плъзна настрана и само след секунда се затвори след него.

„Сякаш изобщо не е бил тук“ — помисли си Руснака, изумен.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вярно беше — задачата наистина не беше завършена. Трябваше да вземе тази картина от стаята на Мирабела, където висеше до леглото ѝ. Беше се опитал два пъти и се беше провалил. Руснака не беше човек, свикнал с провала. По един или друг начин щеше да я получи.

Не се страхуваше от Мирабела, макар че щеше да е по-добре тя да не е там. Прекалено много убийства — това беше като пресоляване на манджата. Резултатът беше неприятен, а неприятните вибрации можеха да накарат някого като Полковника или вездесъщия доктор да го погнат. Знаеше, че са го забелязали.

И все пак Шефа я искаше мъртва, искаше земята ѝ, искаше вилата ѝ, искаше тази шибана картина. Един Бог знае защо — беше ужасна! Но копнежът имаше много форми — той го знаеше от опит. Когато един мъж жадуваше за нещо, било то жена или картина, трябваше да го притежава. И бе готов да плати щедро, за да го получи.

Да се вмъкне в стаята на Мирабела се оказа по-лесно, отколкото очакваше. Скрит в сянката на една азалия, висока почти два метра, той мина по пътеката към къщите за гости в имението. Музиката, която все още се носеше в нощта, заглушаваше всички звуци. Чуваше смях, от време на време лай на кучетата, тъй като полицаите все още работеха на брега. Гостите, останали на партито, бяха заети да обсъждат последните събития, озадачени и повече въодушевени, отколкото уплашени. Все пак не им се случваше често да дойдат на парти, особено на толкова грандиозно, и да преживеят тръпката на полицейска тревога и удавено момиче, предложена като част от развлечението.

— На Шефа винаги може да се разчита — чу Руснака да казва някаква жена. Смееше се, сякаш всичко това беше много забавно.

„Да — помисли си той — точно така, кучко! Разчитай на Шефа и виж какво ще ти се случи!“

Разбира се, Мирабела бе оставила френските прозорци отворени. Преди известно време се бе опитал да влезе в къщата, но тя беше

прекалено бдителна, твърде уплашена. Беше опасно за него да се задържа там. Тя се измъкна от стаята си, долепила гръб към стената, стиснала в ръка обувките си, без да знае, че я наблюдава. Сега обаче цялата вила бе на негово разположение.

Перлите бяха в джоба му. Трябваше само да вземе тази шибана картина, да даде и двете неща на Шефа, да си прибере възнаграждението плюс бонуса и да се разкара отгук. За няколко секунди си позволи лукса да помисли къде може да отиде с всички пари на сигурно място в онази швейцарска сметка. Със сигурност не в някое малко градче, където щеше да бие на очи като различен. Може би на нещо като круиз, на някой от големите кораби, които строяха сега и където хиляди хора ядяха, пиеха, танцуваха, запознаваха се и се поздравяваха. Човек лесно можеше да се слее с такава тълпа, особено с нова самоличност. Нищо у него нямаше да издава факта, че е руснак. Говореше идеален английски и никой не би разбрал, че не му е роден език.

Сега обаче реши, че е чакал достатъчно. Само че сгрещи. Видя как Мирабела се приближава към него и се оглежда във всички посоки — претърсваше пътеката за загубените перли.

Трябваше му само няколко секунди, за да влезе през френските прозорци, оставени отворени като покана. Още няколко секунди, и вече бе свалил картината от стената. Гвоздеят излезе заедно с нея. Хоросанът се разлетя на бели снежинки и полепна по черния му пуловер. Той ги изтърси и пъкна картината под пуловера си, като специално обърна страната с боята към пуловера, а не към овлажнелата се от пот кожа. Това го накара да си помисли, че може би става прекалено стар за тази игра. Преди никога не се потеше. Сега усещаше как потта се стича по гърба му. Мамка му, какво ставаше? Стига толкова! Искаше да си получи парите и да се махне отгук. Да убива старици и да се вмъква в чужди къщи, за да краде, не му беше по специалността. Той беше уличен боец, човек, който убиваше други улични бойци — мъже като него самия, работещи за това, което той открай време наричаше „другата страна“.

Той излезе от вилата и изчака очите му да свикнат с тъмнината. Трябваше да убие Мирабела, когато я видя. Сега вече беше късно — беше пълно с ченгета.

Той, разбира се, познаваше терена, знаеше най-лесния и най-тъмния маршрут до бункера, където го очакваше Шефа. Ботушите му заскърцаха по настланата с чакъл пътека и той отново се поколеба. Дали не трябваше да тръгне по по-дългия път, по тревата? Но не, наоколо имаше кучета и ченгета. Работата за тази нощ не беше свършила. Призори още щяха да са тук — и те, и онези, които бяха забравили да си тръгнат от партито. Може би дори щяха да са арестували един-двама души или поне щяха да са ги задържали „по подозрение“. Подозрение за какво? Онова момиче, Верити, мъртво ли беше? Той почти се усмихна при мисълта за малката. Ако не беше мъртва, то скоро щеше да бъде. Шефа нямаше да рискува тя да дойде на себе си и да си възвърне паметта, сигурен беше.

Нямаше представа как да влезе в бункера. Нямаше врата, на която да почука, нито звънец, на който да позвъни. Имаше обаче малки камери и всички те сочеха към него, така че нямаше нужда да чука. Стената се плъзна настрана, разкривайки стоманена врата. Нямаше дръжка — вратата просто се отвори, когато той се приближи. Руснака нервно погледна назад. Не беше свикнал с този шибан хайтек. На него му дай врата, която да може да отвори и затвори сам. Трябваше да има откъде да избяга и осъзна, че Шефа не му дава такава възможност. Беше прекалено късно да се върне. Можеше само да продължи напред.

— Влизай — каза Шефа.

Руснака можеше да го види. Или поне да види тила му. Шефа седеше с лице към грамадна редица телевизионни екрани, които показваха цялото му имение. Руснака осъзна, че никой не може да направи нито едно движение на това място, без да бъде записан на някоя от тези камери. И несъмнено тези записи щяха да бъдат грижливо запазени от Шефа. С тези камери, тези записи и с технологиите той можеше да постави всеки човек, стъпил на земята му, на всяко място, което искаше. Тоест, да постави записа му. Ако искаше например някой на плажа да хвърли Верити в морето, можеше да го получи.

Само при мисълта за това гърлото на Руснака пресъхна. Никога не бе изпитвал угризения да убива... е, само веднъж, с онази старица, леля Джоли, но само защото убийството на възрастни жени не му беше в ресора и оттогава не спря да съжалява за стореното. Особено след като все още не си бе получил обещаното. Мамка му, щеше да си вземе

парите и да се разкара отгук! Да се махне. Тази мисъл му вдъхна неочакван кураж и той смело се запъти към Шефа и постави картината на бюрото пред него. Очакваше похвала или дори благодарност.

Шефа стана, погледна го хладно и вдигна вежда.

— И така?

Руснака се ухили. „Наперено копеле — помисли си. — Мисли, че има всичко, че притежава целия свят. Е, мен не ме притежава.“

— Взех всичко, което искаш — каза той.

— Обърка всичко. Една млада жена лежи в болницата, само полуудавена. Другата все още си е жива и здрава.

— Майната им!

Руснака бе изпълнен с нетърпение и самоувереност. Извади наниза перли от джоба си. Те се плъзнаха през пръстите му и паднаха на пода с учудващо силен шум. Оказа се, че перлите са по-тежки, отколкото си мислеше. Той се наведе да ги вдигне.

— Остави ги.

Гласът на Шефа беше леден. Изненадан, Руснака вдигна поглед.

— А къде е пръстенът?

Руснака се намръщи. Шефа му беше поискал само перлите и картината. Не, един момент! Искаше и големия сапфир, който носеше Мирабела. И него. Ненаситно копеле такова! Това не стигаше ли за милиардер като него, който спокойно можеше да си купи нещо още по-голямо и по-хубаво? Защо изобщо му трябваша всички тези скапани неща? Особено тази ужасна малка картина.

— Пръстенът е на шибания й пръст! — изръмжа той.

И тогава главата му се отметна назад с такава ненадейна сила, та си помисли, че ще си счупи врата. Озова се на пода. Шефа стоеше над него и черните му очи горяха, вперени в неговите.

— Ставай! — нареди.

Руснака знаеше, че трябва да се подчини, макар че му беше трудно да се надигне.

— А сега се махай!

Колкото и да бе уплашен, Руснака не бе загубил докрай разума си.

— Искам си парите.

— Вече са в швейцарската ти сметка. Аз не мамя с парите, макар че ти ме измами със задачата си. А сега се махай!

Руснака се махна — тръгна си толкова бързо, колкото му позволяваха безчувствените му крака. Казваше си, че трябва да продължи да се движи, да се махне отгук, да се махне от това лудо копеле, за което можеше да се закълне, че би убило родната си майка, ако изобщо имаше такава. Беше погледнал дявола в очите и се страхуваше. Запита се защо Шефа му позволява да си тръгне. Той не беше ли опасен? Не можеше ли да отиде при ченгетата? Или просто в телевизиите? Да разкаже на света своята история. Да изобличи Шефа?

А после осъзна или по-скоро разбра, че не може просто да изобличи човек с такава власт. Шефа държеше всички козове. Руснака нямаше да постигне нищо. Беше толкова незначителен, че Шефа дори не си направи труда да го убие, когато можеше да го направи съвсем лесно, там, на място.

Облекчен, Руснака ускори крачка, отправи се по скалистия склон към светлините на вила „Романтика“.

Кучето му се нахвърли отзад. Едно от онези полицейски кучета, както казаха по-късно, макар че никой не беше сигурен кое точно е било или защо го е нападнало — единствената възможна причина беше, че е вървял сам в тъмнината на място, на което не би трябвало да бъде. Все пак точно за това се оглеждаха ченгетата.

Все пак не го уби. Разтвориха челюстите му, махнаха го от Руснака, но то вече бе обезобразило ужасно лицето му — просто бе взело цялата му глава в муцуната си. Така поне му се струваше на Руснака.

По-късно в болницата, когато цялата му глава бе увита и приличаше на герой от „Ловци на духове“, му казаха, че е извадил късмет, задето доктор Чад Прескот е бил наблизо.

— Един от най-добрите неврокраниални хирурзи в цял свят — осведомиха го те. — На Чад трябва да благодарите, задето не само имате две очи, но ви е останало и сиво вещество. Мозъчни клетки. Ако изобщо някога сте имали такива.

През следващите няколко дни на болка Руснака не спря да се пита дали наистина е имал.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Никога преди не се бях чувствала като принцеса, но бях все по-сигурна, че се превръщам в такава. Къщата за гости на Шефа беше малка, но съвършена бяла вила с покрив с коралови плочи. От двете страни на двойните стъклени врати растяха розови олеандрови храсти. Цялото кътче беше заобиколено от лавандулови полета и благоуханието им караше дъха ми да секва. Вътре обаче във въздуха витаеше почти познат парфюм — женски аромат. Беше прочут и идваше от друга епоха, но все пак го познах. „Парижка вечер.“ Спомнях си сините шишенца от момичешките си години зад щанда в дрогерията редом до яркорозови червила и искрящо бели лакове за нокти. В онези дни — не толкова отдавна — в дрогериите продаваха всичко. Сега като че ли са станали по-комерсиални, с толкова малко специални марки, които една тийнейджърка може да си позволи и да се почувства на свой ред „специална“.

Но „принцеса“ като мен няма защо да се тревожи за червила от дрогериите — шкафчето в банята е заредено с всичко, от което може да има нужда една жена, всичко, за което може дори да си помисли, от нощен крем на „Есте Лаудер“ до лакочистител. Погледнах към изпочупените си нокти и реших, че трябва да се възползвам от него.

Какви бяха тези мисли? Нима умът ми се бе настроил на пълно отрицание? Събитията от последните няколко часа постепенно се плъзнаха обратно пред мозъчните клетки, които ми бяха останали. Спомних си как разбрах, че умирам, запитах се дали наистина се е случило. Затворих очи и отново усетих как вълните се плискат над мен, почувствах ледения студ на водата, толкова приятна, когато плувах през деня. Но в онзи момент не плувах. Не можех да помръдна. А после бях извадена от това море като някаква забравена русалка от мъж, чиято доброта и смелост ме изпълваха с възхищение. И в когото бях започнала да се влюбвам. От Шефа.

Облегнах се на купчината луксозни възглавници, по-меки от всички, които бях виждала преди. Ако богатството означаваше, че можеш да си позволиш такива възглавници, много бих искала да съм богата.

Разбира се, това означаваше и че можеш да притежаваш къща за гости като тази — същинска малка вила, много по-голяма от повечето апартаменти в Ню Йорк или Лондон. Стена от прозорци бе заслонена с тънки бели пердета, които се полюшваха на вятъра. По подовете от светъл травертин имаше разпръснати килими със съвременен дизайн в меки цветове. Бял диван и огромен стол бяха поставени пред каменната камина, вече заредена с подпалки и няколко малки цепеници, в случай че ми станеше студено, предполагам. Или просто в случай че искам да видя това успокоително сияние.

Лежах в средата на легло, което бе толкова огромно, че сигурно бе направено за великани. Може би за самия Шеф, който беше малко нещо великан, с този негов огромен ръст и широки рамене, макар че не можех да си представя, че би харесал копринените чаршафи в блед прасковен цвят. Потърках ги между пръстите си. Наистина ли бяха копринени? През живота си не бях срещала човек, който да спи в копринени чаршафи. Предполагам, че повече няма и да срещна.

Исках да се размърдам, да стана, да се поразходя наоколо, но онази тежест сякаш все още притискаше гърдите ми, а ушите ми определено бучаха. Или пък главата?

Освен това отчаяно исках да заплача, но очите ми бяха толкова сухи, че не можех. А после някой почука на вратата. Изпитах страх да отговоря, да кажа „Влез!“, защото не знаех кой стои отвън.

Очите ми се разшириха, когато някой бавно бутна вратата. А после Чад Прескот подаде глава и каза:

— Здравей, будна ли си?

О, Господи, точно в този момент бях толкова будна, че можех да изскоча от леглото! Зад Чад идваше Полковника. По-късно се запитах дали е възможно да съм влюбена в трима мъже едновременно — в Шефа, в Полковника и в Чад Прескот. Това не беше нормално. Едно момиче се влюбваше в един мъж, и толкова. Такъв е животът. Сега имах няколко чаровници и ако трябваше да избира един от тях, внезапно осъзнах кой ще бъде той. Беше, както се изразяват французите, като *coup de foudre* — като светкавица.

Но тъй като съм справедлив човек, се усмихнах и на двамата. Или поне се надявах, че съм успяла да наподобя усмивка. Спомних си за неверния си съпруг и си напомних бдително, че в момента става въпрос не за живота на някое случайно момиче, а за моя. Една грешка ми беше достатъчна.

А после влезе Шефа и тримата чаровници бяха пред мен.

Той застана собственически в горния край на леглото и ми се усмихна с такава нежност, че отново се разтопих. Искаше ми се да си бях сложила червило и да се бях напръскала с разкошния парфюм „Парижка вечер“. Един ден щях да разбера на кого е принадлежала, коя жена е живяла тук и ми е оставила този малък спомен.

„Защо — запитах се аз — трябваше да преживея нещо толкова ужасно, за да разбера какво означават животът и любовта, когато жени като Мирабела сякаш просто го знаят с някакъв женски инстинкт, който аз може би не притежавах? Досега.“

Но Шефа беше този, за когото запазих специалната си усмивка — едрият красив герой с тъмна коса, сресана назад. Дълбоки черни очи, които ме погълнаха така, сякаш бях негова. Хладната му ръка стисна моята така, сякаш не искаше никога да ме остави да си отида. Когато един мъж изпитва подобни чувства и позволява жената да го разбере — деликатно, но с непреодолима сила — повечето жени се поддават. Знам, че аз се поддадох. Отново.

Тук обаче беше и Полковника, другият мой герой. Семеен човек по душа. Знаех, че трябва да се влюбя в него, а не в лошото момче, което знаех, че е Шефа по душа. Или в красивия Чад. Но той пък беше зает от Мирабела. Пожелавах ѝ късмет. Щях да взема това, което искам, и точно сега това беше Шефа, който ме беше извадил от морето, беше ме спасил, беше се грижил за мен така, сякаш ме обичаше. Как бих могла да постъпя другояче?

И все пак някой искаше да ме убие и аз се страхувах.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Не се учудих, че се сблъскам с Чад Прескот в Париж. Когато го видях, усетих онези опасни пеперуди в стомаха, за които знаех, че предшестват влюбването — очевидно необходим процес, чрез който тялото ти подсказва на ума в какво си се забъркала. Или поне какво ти предстои, защото когато настъпи мигът, няма връщане назад.

— Каква изненада! — промълвих, макар че не знаех защо се учудвам, тъй като седях на една от прекалено малките масички пред кафе „Фльор“ на ъгъла на булевард „Сен Жермен“, където по едно или друго време минава целият свят — или поне така ми се струваше на мен, жена, прекарала много щастливи часове тук пред чаша с едно или друго, а малката купичка с фъстъци оставаше пълна далеч по-дълго, отколкото човек би помислил, че е възможно. Обичам „Фльор“, защото тук никога не те карат да бързаш, сервитьорите никога не те гледат с онзи поглед, освен ако не си от най-ужасните туристи — онези, които правят с телефоните си снимки на знаменитостите или на някои хора със странен вид. „Фльор“ е място за особняците и дори през зимата човек трябва да отиде там.

Едно време сядах вътре на червена пейка и гледах как снежинките пърхат от другата страна на прозореца. Знаех, че полетът ми за мястото, на което отивах този път, е обречен от времето, и се справях както мога — направо прекрасно. Опитвах от най-божественния омлет с подправки на света — вкусни яйца, поръсени с мащерка, розмарин и лавандула. Горещ, направо от тигана, той се плъзваше в гърлото като манна небесна. Какво значение има един отменен полет, когато вече си в Париж и се храниш като крал?

— И така — обади се сега Чад, като се приближи безшумно зад гърба ми и сложи ръка на рамото ми — какво те води тук, госпожице Мирабела?

Допирът му предизвика у мен лека тръпка на удоволствие и аз му отправих бърз поглед. Изглеждаше още по-привлекателен, отколкото

си спомнях: висок, загорял и съвсем естествен, така изглеждаше. Възможно ли бе да греша, или това, което се зароди помежду ни, бе мигновена химия? Но в такъв случай защо мина толкова време, преди да се случи? Вярно, че почти не го бях виждала, но покрай Верити съдбите ни се преплетоха.

Той ме помоли за разрешение да седне и аз, разбира се, му позволих. После ми разказа за Верити, с което така ме стресна, че забравих всичко за себе си, за собствените си чувства, за привличането, което изпитвах към него. Обясних му, че се връщам във вилата, че чакам полета за Ница, а той ми съобщи, че и той ще пътува с него.

— Може дори да седнем заедно — допълни той. — Ще видя какво мога да направя.

Отдалечи се с телефона в ръка, с тази своя ленива походка, в която все пак се таеше повече енергия, отколкото у всеки друг мъж, когото познавах. Сякаш бе подготвен за всичко. Заради преживяванията му в джунглата, предположих аз. В онзи дълбок тъмен свят можеше да се случи какво ли не — и обикновено се случваше. Всъщност той навярно бе извадил късмет, че е оцелял толкова дълго, без някой скрит воин от джунглата да пониже тила му с отровна стреличка.

Когато се върна с нови бордни карти за две съседни места, му казах точно за какво съм си мислила допреди малко.

— Не е толкова вълнуващо, колкото си представяш — увери ме той, докато седяхме сбутани на неудобни столове на прекалено малката масичка в кафенето, заобиколени от парижани, които както винаги бяха толкова погълнати едни от други, че няхаха време за обикновени смъртни като нас. И ние няхахме време за тях — вече няхах желание да забелязвам какви дрехи носят, толкова по-красиви от обичайните ми пуловер и пола, макар че под надзора на Верити бях изоставила черните кожени обувки с каишка и си бях купила велурени боти с висок ток и ресни около глезена. Много ми отиваха, макар че го казвам аз самата, и определено краката ми изглеждаха по-дълги. Всъщност по-дълги, отколкото ги бях виждала някога, което показва, че ние, момичетата, трябва да оглеждаме критично отражението си в огледалото, да се взираме по-дълго, да видим какво можем да направим.

Поне Верити твърдеше това. Но пък тя беше страхотна с тази нейна външност на младо русо момиче. Как изобщо се е забъркала с неверния съпруг, никога няма да разбере. Но дори сега, докато говорим, моите благонадеждни адвокати уреждат въпроса. Верити скоро ще бъде свободна жена. Точно в този момент обаче слушам много внимателно какво има да ми каже Чад.

— Верити е запленена от Шефа — изрече той така нехайно, сякаш това бе нещо съвсем обичайно, част от ежедневието ѝ.

Стъписана, отпих от касиса с вермут — шокиращо розова напитка във висока чаша с лед, към която напоследък се пристрастих.

— Не е хубаво Верити да се забърква с мъже — отбелязах. — Особено толкова могъщи като Шефа.

— Предупредих те. Предупредих и нея да внимава с него. Изглежда много чаровен и великодушен, но под това красиво лице се крие нещо. Все едно *откъде* е взел всички тези пари.

— Някой може ли да каже откъде богатшите са взели парите си? — попитах, макар да знаех отговора. Не, не знаехме. — Те просто ги имат, това е. И някои от тях ги пилеят демонстративно, като Шефа, за да се покажат, а други са дискретни и ги използват за добри дела. Разбира се — добавих — това не означава, че той не се занимава с благотворителност. Всъщност съм чувала за някои от начинанията му.

— За тези начинания се съобщава — несъмнено много внимателно — в пресата. Информацията идва от самия него. Вече ти казах, Мирабела, и сега ти го повтарям: не му вярвам. Има нещо в очите му, в начина, по който гледа една жена. Толкова съсредоточено, сякаш иска да проникне в душата ѝ. О, не мога да го опиша, просто го усещам...

Макар че не можеше да го опише, разбирах какво точно има предвид. Усещах го с мозъка на костите си. И все пак отидох с готовност при Шефа, като си мислех колко е прекрасен, какво фантастично парти дава за всичките си приятели. Но наистина ли му бяхме приятели? Наистина ли го познавахме? Знаехме ли какъв човек е? Аз му бях само позната, също като Верити, преди да я спаси като русалка от морето. Той се смили над нейната младост и уязвимост...

— Точно това е! — възкликнах, обърната към Чад. — Нейната младост и уязвимост!

— Нейната младост и уязвимост — повтори той. — А сега е там, сама в неговата къща за гости.

Ненадейно почувствах как силна тревога ме пробужда право в сърцето.

— Искам да кажа, той не би могъл, няма да...

Не исках да изричам на глас това, което мислех.

Чад дори не попита. Знаеше какво имам предвид.

— Трябва да се върнем там — каза той. — За щастие билетите са у мен. След няколко часа ще сме там.

Надявах се това да бъде достатъчно скоро.

А после му се обади по телефона.

Загледах го как отново се отдалечава от мен, притиснал телефона до ухото си. Когато се обърна и ме погледна, между веждите му се бе образувала тревожна бръчка. Той вдигна вежда, повдигна рамо, сякаш казваше: „Какво мога да направя?“. Чух го как изрича:

— Идвам.

После се върна и ме прегърна.

— Спешен случай — съобщи. — Дете, автомобилна катастрофа.

Кимнах. Знаех, че трябва да отиде.

Той повдигна брадичката ми с пръст, вгледа се в очите ми.

— Аз съм преди всичко лекар. Винаги ще бъде така.

Отново кимнах. Разбира се, че беше така. Той вече премяташе чантата си на рамо.

— Тогава ще отида сама — заявих.

Той ме погледна остро.

— Не мога да ти позволя. Опасно е.

— Приятелката ми е в опасност. Трябва да отида.

Може би му се стори, че го обвинявам, задето няма да дойде, но нямах това предвид.

— Тя е съвсем сама — продължих и внезапно си спомних колко самотна изглеждаше Верити, когато се запознахме във влака Париж — Ница, когато тя не знаеше къде отива и със сигурност не знаеше защо. Мислеше, че просто бяга, а се озова в по-голяма опасност от тази, в която би могла да се намери когато и да било с неверния си съпруг.

Той кимна. Естествено, че разбираше. Затова пожела да дойде с мен, да ми помогне. Отново вдигна рамене и погледна към мен.

— Имам ли друг избор?

Гласът му звучеше примирено. Трябваше да постъпи правилно и в този момент най-важното беше да спаси живота на едно дете, като събере обратно разбитата му глава така, както бе по силите само на блестящ хирург като него.

Той ме сграбчи за раменете и ме стисна силно, сякаш се боеше, че всеки момент мога да изчезна и само той може да ме задържи тук. Но дори и той не можеше.

Нежно се освободих от ръцете му, направих крачка назад, подарих му усмивка, за която се надявах, че е също толкова смела, колкото думите му, защото изведнъж изпитах ужас от Шефа, както и от факта, че приятелката ми е сама с него, че може да е във властта му и единствено аз мога да ѝ помогна. Да я спася по-вероятно, защото по някакъв начин знаех, че Шефа разполага с власт над живота и смъртта, каквато ние, обикновените смъртни, нямаме. Усецах го както обикновено; знаех, че зад тази очарователна фасада се крие мъж, способен на всичко.

Сякаш бе прочел мислите ми, Чад промълви:

— Той е способен на всичко.

Отново ме сграбчи за ръката. Двамата излязохме от кафенето и той спря едно такси.

Погледнахме се в очите. Нито един от двамата ни не се усмихна. Ужасно сериозен, той каза:

— Ще се обадя на Полковника. Той е единственият, който ще разбере. Ще му кажа, че си на път и че той трябва да защити Верити. Не знам какво може да направи, когато си има работа с толкова влиятелен човек. Шефа не е извършил никакво престъпление, няма в какво да го обвиним. Просто искам Полковника да знае.

Прегърнахме се за последен път и аз се качих в таксито.

— Знаеш ли какво? — казах. — Мисля, че Полковника вече знае. Той е много по-умен, отколкото показва пред хората. Не му липсва наблюдателност.

— Ти ще ми липсваш — изрече Чад.

Това бяха последните думи, които чух, докато таксито се отдалечаваше.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Полковника не разбираше какво го привлича към Верити, но несъмнено не беше само русата ѝ коса, вирнатото ѝ носле с лека гърбица, от която изглеждаше леко изкривено, големите ѝ сини очи и устата, която в една друга епоха биха сравнили с розова пъпка. Но не, беше твърде голяма за розова пъпка, прекалено уязвима с тази мека долна устна, която Верити прехапваше, когато се разтревожеше. Какъвто беше случаят почти през цялото време. И Полковника смяташе, че причината е съвсем основателна. Никой не можеше да се окаже почти елиминиран не един, а два пъти в рамките на няколко седмици без основателна причина. В нейния случай беше сигурен, че причината е приятелството ѝ с неподходящите хора. По-конкретно в този момент, с Шефа.

Проучването на Шефа не му разкри нищо повече от това, което вече знаеше: че е постигнал всичко сам; че е натрупал състоянието си предимно от строително предприемачество, главно на далечни места, където правилата за такива трансакции не се прилагаха стриктно и където срещу големи суми можеха да се подкупят хора. Шефа, разбира се, бе продължил към по-уважавани места и хора и сега се движеше обгърнат от облак на доброжелателство, което му гарантираше достъп до солидни финансови институции, както и до онази част от обществото, която, макар и не точно „висша“, определено бе движена от известността и парите. Достатъчно бе човек да отиде на партито му и да види кой присъства, за да разбере. Парите говореха, това беше всичко. А този човек имаше повече пари от Рокфелер, или поне така се говореше.

Това, което стана очевидно за Полковника, докато събираше информация, бе липсата на дати, имена и места. Всъщност беше невъзможно да разбере къде е роден Шефа. Някои твърдяха, че било в Украйна, а други настояваха на „Големия остров“ — Хавай. Споменаваха се дори центърът за хазарт в Макао, близо до китайския бряг. В нито едно от интервютата с Шефа не се повдигаше въпросът за произхода му, защото той винаги определяше какви въпроси може да

му задават и какви неща не бива изобщо да загатват. Така му беше лесно да е винаги готов с подходящите отговори. „Всъщност — помисли си Полковника, докато четеше някои от тези интервюта — този човек е абсолютна загадка. Винаги е само такъв, какъвто иска да бъде в конкретния момент и на конкретното място.“

Според Полковника това не беше нормално. Той си каза, че всеки има родители, минало, което може да включва съпруги и деца и може би братя и сестри, лели, чичовци и родители. Никой не се ражда на този свят съвсем сам. Е, добре, къде беше майката на Шефа? Семейството му? Имаше ли някъде съпруга, която държеше далеч от хорските погледи, далеч от светския си живот?

И все пак в общи линии Шефа изглеждаше като необвързан мъж, който живееше сам, нямаше близки приятели, поддържаше персонал, който го пазеше като тайните служби и който само дете не бе подписал декларация за поверителност, дори готвачите, които бяха приготвили изобилната храна за партито. Проклятие, сякаш я бяха подписали дори и барманите!

Някъде сред информацията и новините, които винаги се събираха за живота на знаменитостите, се споменаваше фактът, че са чули Шефа да говори на руски на един човек от персонала си — сервитьор, когото хванал да пуши. Накарал му се хубаво и го изгонил, така пишеше в доклада. И това се случило на партито. И по една случайност, разбира се, някакъв руснак се бе озовал в местната болница, която за късмет на Полковника беше същата, в която отведоха Верити същата нощ. Нощта на партито, на което — колко странно! — руснакът е бил нает като сервитьор.

През дългата си кариера в жандармерията, започвайки с патрулиране по улиците и издигайки се с годините до върховете на професията, Полковника се бе научил никога да не вярва в съвпаденията. Когато се случеше нещо — например убийство — никога нямаше съвпадение. Ставаше въпрос за престъпно деяние.

Сега, седнал до леглото на Верити, загледан в нея така, сякаш можеше да я накара да оздравее само със силата на волята си, той си помисли, че ако някога е имало жена, която да се нуждае от закрилата му, това беше тази жена. След смъртта на съпругата си измина дълъг и труден път — трябваше да отгледа две малки момиченца сам, да се връща у дома за безкрайни вечери на любима музика и бутилка вино и

никой, с когото да ги сподели, докато децата спяха на сигурно място в леглото си. Най-вече без никого, с когото да сподели чувствата си. Признаваше, че понякога вечерта той, голям мъж, кораво бдително ченге, рухваше и плачеше. Но виното беше по-хубаво без сълзи, а времето минаваше. Докато се взираше в младата Верити Риъл, заспала така, сякаш бе дрогирана, той изпита нежност и разбра, че това е първото пробуждане на любовта.

Стана бързо, каза си, че е глупак, изтупа униформата си, оправи вратовръзката, намести златните звезди на еполетите. Не трябваше да си губи времето тук. Момичето — по някаква причина винаги мислеше за Верити като за „момиче“, а не като за „жена“, макар че тя със сигурност бе достатъчно голяма — нямаше нужда от него. Разбира се, че нямаше. Никога нямаше да има нужда от мъж като него.

Внезапно вратата се отвори без почукване. Ръката на Полковника автоматично посегна към оръжието на хълбока му, затова когато Шефа влезе, го посрещна дулото на лугера.

— Виж ти, виж ти — измърмори Шефа и вдигна ръце. — Полковника пак си играе на войници. Мислех, че на партито ви е било достатъчно. Както и да е, не очаквах да ви видя тук.

Притеснен, Полковника се извини. Извади голяма бяла кърпичка и избърса изпотеното си чело. Чувстваше се като хлапе, заловено в нарушение, вместо като полицай, изпълняващ дълга си.

Той се обърна към Шефа:

— Вашите хора на портата бяха така любезни да ме пуснат да вляза.

Знаеше, че говори така, сякаш чете сценарий, когато искаше да каже само: „Мъжете ме пуснаха, дойдох да проверя как е младата жена, която едва не се удави, и да продължа с разследването на тази подозрителна случка“.

У Шефа имаше нещо плашещо, нещо, което той разпозна с опита, трупан години наред от разследване на престъпници — някаква невидима аура на мрак. Това беше човек без задръжки, човек, който нямаше да допусне никой и нищо да застанат на пътя на това, към което се стремеше. И внезапно Полковника разбра, че това, което Шефа иска, е Верити. И изпита страх за нея.

Шефа каза:

— Е, както виждате, Верити се радва на отлични грижи тук. Ще получи всичко, което иска или от което има нужда.

Гласът му звучеше нетърпеливо, сякаш смяташе, че е време Полковника да си тръгва.

Полковника каза:

— В такъв случай предлагам да повикате доктор Прескот да я прегледа.

— Прескот ли?

— Световноизвестният неврохирург. Сигурен съм, че сте чували за него и за работата му.

Полковника определено се потеше. Отново избърса челото си. Знаеше, че другият мъж го наблюдава.

— Освен това ви е съсед.

— Познавам го. Беше така добър да дойде на партито ми, както и вие, Полковник. Надявам се, че ви е харесало. Аз съм гостоприемен човек. Обичам да споделям със съседите и приятелите си — например с вас — малкото, с което разполагам. Но сега, уважаеми Полковник, трябва да ви помоля да си тръгнете. Да оставим младата Верити да се наспи, за да е красива, както казват, макар че, както виждате, на нея не ѝ трябва сън, за да е красива.

Шефа му се усмихваше и държеше вратата отворена. Ненадейно Полковника изпита желание да го удари. Беше готов да забие юмрук право между тези черни очи, които се взираха така подигравателно в неговите. Призова на помощ цялото си самообладание, за да може да си сложи фуражката, да мине покрай богатата и да излезе през вратата.

Докато бързаше по покритата с чакъл пътека, покрай главната къща, към мястото, където бе паркирана колата му, за пръв път в живота си Полковника не знаеше какво да направи. Накрая реши, че трябва да се свърже с Чад Прескот и с Мирабела.

МИРАБЕЛА

Всъщност на летището в Ница ме посрещна точно Полковника.

— Мадам Мирабела! — провикна се той, когато излязох със залитане от лабиринта, влачейки след себе си пътническата чанта на колелца, все още безкрайно нещастна, задето трябваше да се разделя с Чад — мъж, когото все още дори не бях целунала, във всеки случай не

и истински, камо ли да говорим за по-сериозна връзка. Например любовна. Бях погълната от тези мисли и от колебанията какво да направя, за да помогна на Верити, и ето че сега виждах точно човека, от когото се нуждаех.

Той взе чантата ми и ми зараказва как е Верити.

— Трябва да я изведем оттам — каза той.

Разказах му какво се е случило според Чад и как той не вярва на Шефа.

Представих си Верити в огромното легло, потъналото ѝ в сън ангелско лице, облеганото на малка планина от възглавници, нощното шкафче, отрупано с книги, списания, охладената бутилка перие и дори кристална чаша за пиене; подпалките в камината, които очакваха кибрит, за да разпалят огъня, тихата музика, гледката на трева и разцъфтели храсти, аромата на жасмин и люляк от купите с цветя. Сезонът нямаше значение — те винаги присъстваха. Не се искаше особено въображение, за да си представиш колко лесно може да се изкуши едно момиче от подобно разточителство, от такава невероятна щедрост, от такава власт и толкова пари.

Шефа имаше всичко и в този момент го предлагаше на Верити.

— Какво ще правим? — попитах. Чувствах се съвсем безпомощна.

— Трябва да говоря с Шефа — отвърна Полковника.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шефа не бе получил точно това, което искаше. Беше разочарован, като голямо дете, лишено от обещания сладкиш, и вината беше само негова. Вярно, беше затворил Верити в къщата за гости, макар че сега не зависеше от милостта му толкова, колкото преди. И вярно, беше получил благодарност от медиите, че ѝ спаси живота. Видеото, което го показваше как идва от плажа с безчувственото момиче на ръце, обиколи всички новини по света. „Нейният герой“, гласеше заглавието, придружено от кратки описания на живота му, къщите му, богатството му, щедростта му и факта, че е необвързан.

Показаха партито в целия му скъпоструващ блясък, фенерите, които светеха в дърветата, шампанското, което се охлаждаше в огромни сребърни кофи, цветята, подредени по алеите, по масите, върху косите на красиви жени, които се усмихваха пред камерите.

И все пак беше сам както обикновено, в бункера си, седнал в огромното си кожено кресло и вперил немиждащ поглед в стената от телевизионни екрани, които показваха имението му. Сега нямаше никого, освен по някой случаен патрул с кучето си. Тези немски овчарки бяха най-добрите: интелигентни, жадни за обучение, за налагано им послушание. Прекрасни кучета. Шефа дълго време се взира в екраните. В гърдите му се надигаше разочарование и го караше нервно да върти химикалка между палеца и показалеца си.

Най-накрая стана, отиде в банята, съблече ушитото по поръчка черно сако, фините светлосини панталони от каша, ръчно ушитата риза от син египетски памук — винаги поръчваше цяла дузина такива ризи. Също и обувки. „Джон Лоб“ в Лондон имаха дървен калъп, изработен точно по мерките му. Трябваше само да се обади, и те щяха да започнат да изработват нов чифт, когато пожелаеше. Щяха да изпълнят всичките му желания. И точно в това се състоеше проблемът. Какво можеше да направи, за да елиминира скуката, отегчението от живота, когато нищо вече нямаше значение, когато депресията изскочеше като черно нощно куче? Не красива немска овчарка, а огромното куче на мрака, от самите врати на ада. Цербер.

Беше време за действие.

Той се преоблече в черен велурен анцуг. Допирът на мекия плат му беше приятен, харесваше му и това, че не шумеше, когато се движеше. Не шумолеше и не се набръчкваше. Всъщност бе идеалният плат за това, което той наричаше „лошо държание“. А точно сега изпитваше непреодолима нужда да се държи лошо.

Разбира се, имаше жена, готова и на разположение. Верити беше изтъкана от доброта и светлина и си представяше, че е влюбена в него. Навярно си представяше и как ще се промени животът ѝ, когато стане съпруга на милиардер. Спокойно можеше да я просвети по въпроса, но най-напред трябваше да се обади на приятелката ѝ Мирабела — истинският обект на това, което можеше да нарече своя „привързаност“.

Разбира се, Мирабела вече беше идвала веднъж да види Верити; сега трябваше да я убеди да се върне. Имаше номера ѝ. Тя веднага вдигна.

— Здравсти — изрече с нежен глас, което го накара да предположи, че е очаквала обаждане от някой друг.

— Госпожица Матюс? Шефа се обажда.

— Ооо! Ооо, боже мой! Всичко наред ли е? Верити?

— Заради нея ви се обаждам. Тя е на сигурно място при мен, в имението ми, искам да кажа, защото, разбира се, в момента е в къщата за гости. Признавам, че съм малко разтревожен, госпожице...

— Наричайте ме Мирабела.

— Да, Мирабела. Е, както ви казвах, не ми е приятно, че е там съвсем сама. Мисля си да я преместя във вилата си, където ще е по-лесно да се грижим за нея и няма да е толкова самотна, тъй да се каже.

— Тъй да се каже — съгласи се Мирабела и се зачуди какво става. Помисли си за това, което ѝ бе казал Чад, и възкликна уплашена: — О, може би е по-добре да не го правим! Искам да кажа, аз мога да дойда и да я взема. Вече може да се върне и да остане с мен. Аз мога да се грижа за нея.

— Мисля, че няма нужда, можем да се грижим чудесно за нея и тук...

Шефа се усмихваше. Беше заложил капана и Мирабела бе влязла право в него.

— Не. Не, идвам веднага. Искам да дойде у дома, с мен. Знам, че ще се чувства по-удобно...

— С приятелката си. Разбира се. Но се надявах, че може би смята и мен за приятел. — Той играеше коза „приятел“ и смяташе да се възползва максимално от него. — Аз само се опитах да направя най-доброто за нея.

— И наистина го направихте. Боже мой, наистина го направихте, сър. Шефе, имам предвид.

Той се засмя, искрено развеселен.

— Ние с вас трябва да се опознаем по-добре. Изглежда, че имаме най-малкото еднакво чувство за хумор.

Жената бе обзета от ужасна нервност и немалко страх. Трескаво се опитваше да измисли какво да направи, като същевременно се опитваше да поддържа разговора с Шефа, който се държеше толкова мило, така чаровно, че тя почти не искаше да повярва в това, за което знаеше, че е истината. Това беше проблемът с чаровниците — можеха да те вкарат в предпазната мрежа, а после да те повалят с удар по главата, като мъртва риба. О, Господи, трябваше да измъкне Верити оттам...

— Е, добре — каза тя, бързо съставяйки плана си. — Мога само да ви благодаря за това, че се грижите за нея толкова много. Първо я спасихте от морето, после я спасихте, като я закарахте в болницата, а сега пак я спасявате, като ѝ осигурявате най-добрите възможни грижи. Мисля, че когато спасиш някого три пъти, той ти става приятел до гроб, Шефе.

— Може би. Или може би дори нещо повече. Все пак всеки спасител иска награда.

Тя замръзна. Какво имаше предвид? Да не би да *искаше* Верити? Смяташе ли да я задържи завинаги, упоена в това високо, широко легло, като някакъв златен ангел? В тялото ѝ се надигна познатата реакция от гняв и страх.

— Идвам веднага да я взема — каза. — Моля ви, пригответе я. Няма да ми трябва линейка, просто ще я кача в колата си.

— Доколкото си спомням, вашата кола полетя в каньона. Истинско нещастие, Мирабела. Нали не желаем това да се повтори?

Боже господи, той заплашваше ли я? По гърба ѝ пропълзяха студени тръпки.

— Имам нова кола — малък „Сеат“. Всичко ще е наред.

— Винаги можете да помолите Чад Прескот да ви докара с хубавата си спортна кола.

— О, Чад е още в Париж. Спешен случай, дете, пътна катастрофа...

— А, да. Добре че хирургът е бил наблизо. Човек като него, майстор в професията си.

— Доктор Прескот е един от най-добрите неврокраниални хирурзи в света. Детето извади късмет, че ще го оперира той.

— Не се съмнявам.

Шефа знаеше, че я е вкарал точно там, където иска. Можеше почти да го подуши. Това осезание му беше служило добре през целия му живот, и в работата, и в удоволствията, и сега отново щеше да го използва.

— Е, разбира се, скъпа моя, мога да изпратя кола да ви вземе.

Нямаше намерение да ѝ изпраща кола. Хеликоптерът — в никакъв случай. Не искаше никой да разбере кога ще дойде. Никой нямаше дори да я види. Разбира се, знаеше, че тя ще откаже.

— Не, не! Вече излизам, на път съм.

Движенията ѝ достигаха до него като фонен шум. Чуваше как си събира нещата, чантата, ключовете, очилата.

— По-добре елате при задната порта — предложи той невинно. — Карайте по първата алея, завийте надясно и ще стигнете до една врата. Цялата е обрасла — този дяволски бръшлян расте като плевел и не мога да го спра. Във всеки случай сензорът ще ви разпознае и вратата ще се отвори автоматично. А вие вкарайте колата.

Мирабела дори не си направи труда да си сложи червило, макар че си сложи ръкавиците. И сапфира. Без тях все едно беше гола.

За миг се спря и протегна ръце напред. Носеше ръкавици от злополуката, когато беше дванайсетгодишна. Никога не показваше ръцете си на никого, дори на любовниците, които бяха виждали всяка друга част от нея. Дори на Чад Прескот, който никога не я беше видял цялата. Какво щеше да си помисли хирург като него за червената плът с грозни рани, където трионът я бе прерязал преди толкова години? За белезите от раните там, където огромните шевове бяха задържали пръстите ѝ на място, за да може един ден отново да ги използва? Сега наистина ги използваше. Но никога без ръкавиците.

Как завиждаше на жените с чисти бели ръце и нокти с блестящ лак! Пръстените от злато и диаманти правеха пръстите им още по-красиви. В известен смисъл сапфирът, наследен от леля Джоли, я спасяваше. Блясъкът му под светлините беше така ослепителен, че никой не се замисляше какво ли може да крие Мирабела под красотата му — мислеха си само колко е изключителен.

Пътят към вила „Мара“ минаваше по извивките на каньона и тя караше внимателно, може би дори твърде бавно, защото си спомняше сблъсъка и как с Верити излетяха във въздуха, за да ги спасят смелите войници с военни ботуши и усмивки на лицето. Скоро се озова пред тъмната алея, която водеше към задната порта. Когато колата изскърца и спря, се включи светлина. Мирабела видя на прозореца камери, насочени към нея. Не можеше да обвинява Шефа — човек като него, толкова богат, беше идеална мишена за похитители. Добрата охрана бе задължителна.

Още светлини се включиха, докато продължаваше да кара по пътека, която водеше към морето. И към една къща или поне сграда с изглед към морето. Мирабела обаче не можеше да види вътре никакви светлини. Нямахше дори прозорци.

А после обраслата с бръшлян врата се плъзна настрана пред очите ѝ и зад нея се разкри стоманена врата. А мъжът от другата страна беше Шефа.

— Добре дошла! — каза паякът на мухата.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

Шефа навярно бе подготвил специално бункера си така, че да ми покаже сцената. С натискането на един бутон от тавана се спуснаха златни завеси и покриха всички стени. А после от пода се издигна огромно легло. Верити лежеше в самия център, потънала в купища парфюмирани възглавници. Златистата ѝ коса бе разпиляна като дантела. Чаршафът от прасковена коприна беше надиплен под нея, тънките ѝ бели ръце — внимателно поставени до тялото с дланите надолу, за да се виждат ноктите ѝ със съвършен розов маникюр. Зад едното ѝ ухо имаше затъкната гардения, несъмнено взета от огромните купи с цветя, които покриваха всяка повърхност. Ароматът бе толкова силен, че почти изсмукваше въздуха, и накрая ми се стори, че не мога да дишам.

„Мили боже — помислих си — прилича на мъртвец, когото приготвят за ковчега!“

Обърнах се към Шефа, който бе застанал плътно зад мен:

— Какво сте направили с нея?

— Какво съм направил ли? Е, Мирабела, няма ли да се огледате? Погледнете това място, което създадох специално за приятелката ви. Питам ви, кой би могъл да направи за Верити повече от мен? Вие, разбира се, сте шокирана да я видите в това състояние, но ви уверявам, че медицинските грижи, които получава, са най-добрите. Всъщност по-добри от всичко, което би могъл да направи Прескот. Машината, която виждате до леглото ѝ, ѝ влива храна дори докато спи, а въздухът е специално филтриран и максимално чист.

Той разпери широко ръце. Дружелюбната му усмивка стигна до очите му, великодушна, приятна, чаровна.

— Имайте ми доверие — каза нежно. — Ще се погрижа старата Верити да се върне при вас невредима. Едно момиче не може почти да се удави, без да има по-късни ефекти, проблеми с дробовете, с кръвния

поток. Взех я от болницата, защото тук мога да ѝ предложа най-добрата медицинска помощ в света.

Не му вярвах. Знаех, че нещо не е наред. Погледнах го право в очите.

— Сега ще я заведа у дома.

Шефа скръсти ръце на широките си гърди и започна да кръстосва стаята. Погледна първо към Верити, а после към мен.

— Искам да знам как точно смятате да го направите, скъпа моя. Всъщност защо не пийнем по чаша хубаво вино? Да оставим Верити да спи, докато решим кое е най-добро за нея. Разбира се, няма нужда да казвам, че и двамата ще направим само най-доброто.

Знаеше, че съм нервна. Навярно можеше да прочете мислите ми почти преди съзнанието ми да ги е оформило докрай. Запитах се какво да направя. Не знаех и започвах да изпадам в паника.

— Не, благодаря — промърморих, когато той ми предложи чаша.

— Скъпа моя, това е монтраше. Приготвих го преди няколко часа, защото ви очаквах.

— Очаквали сте ме?

— Аз, разбира се, знаех, че ще дойдете да видите приятелката си. Това е съвсем естествено. И както можете да видите, всичко е наред.

Взех чашата. Искаше ми се Чад и Полковника да са тук. Страхувах се от този човек, страхувах се за Верити. Все пак той се държеше толкова мило, беше публична фигура, милиардер, не му трябвахме нито аз, нито Верити... Какво тогава правех тук, затворена сама с него в тази великолепна спалня?

Замръзнах, когато той взе чашата от мен, улови ме за ръката и ме отведе до мек, тапициран с кадифе фотьойл срещу леглото.

— Ако обичате — каза и ми подаде обратно чашата. — Опитайте го. Сигурен съм, че ще ви хареса.

Наведе се над мен, докато коленете му докоснаха моите. Движението не беше точно заплашително, но аз го усетих точно така. Отпих предпазливо.

Той се извиси над мен.

— Е?

— Много е хубаво. Не съм свикнала с такива изискани вина.

— Е, добре, защо не се облегнете назад и не му се насладите? След няколко минути ще видим представлението.

Озадачена, видях как натиска бутон на едно дистанционно и освобождава завеса, която ни отдели от леглото и от Верити.

Станах разтревожена, но той беше тук, пред мен.

— Моя скъпа Мирабела, кога ще спрете с тази паника? Искам само да изгледате представлението, в което, разбира се, Верити е звездата. Нагласил съм всичко, електронно е, но ще отнеме няколко секунди. Затова сега...

Той ме бутна обратно във фотьойла, вдигна чашата към устата ми и не я отмести. Накрая се видях принудена да отпия. Знаех, че не трябва, знаех на какво е способен. Стиснах зъби и виното потече от ъгълчетата на устата ми по бялата ми риза. Понечих да го избърша, но той стисна ръката ми през ръкавицата.

— Разбира се. Горката Мирабела. Каква ужасна случка!

Стисна ръката ми и аз извиках от болка.

— Още ли боли? — попита той. Беше очевидно, че се забавлява. — Е, добре, нека първо изгледаме това, което искам да ви покажа. А после ще видим какво съм приготвил за нас двамата. От самото начало си мислите, че искам Верити, но винаги съм искал вас, Мирабела. Още в мига, в който ви зърнах, разбрах каква сте. Знаех, че сте моят тип жена. Знаех какво мога да очаквам от вас.

Той седна до мен. Беше толкова близо, че усещах мириса му — слаб, но опияняващ дъх на одеколон с дафинов лист, който някак си се смесваше с мъжкия му аромат. При напрегнати обстоятелства ми хрумват бегли, неуместни мисли и в този случай си помислих, че одеколонът със сигурност е приготвен специално за него. Никой друг на този свят нямаше да може да го купи. Само той щеше да ухае като Шефа. Господи, дори не можех да се сетя какво е истинското му име! Зачудих се дали някой изобщо го помни. Той беше този, за когото се представяше, и това бе достатъчно. Самото му име, Шефа, напомняше на всички за властта му.

— Добре — изрече той и се усмихна. — Да видим представлението.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Чад успя да се качи на частен самолет, с който пътуваше рокгрупа на концерт в Монте Карло — събитие, организирано от принца в чест на някакъв гостуващ президент.

В болницата му съобщиха, че Верити си е тръгнала преди няколко часа под грижите на Шефа, който ѝ гарантираше експертни медицински грижи в собствения си дом. По-добри, отколкото можели да ѝ предложат те, така ги уверил. Кой бяха те, за да откажат? Разбира се, че му бяха повярвали. Как да не повярват на човек като него? Те с готовност биха поверили собствените си дъщери на грижите му.

„Естествено, че биха — помисли си Чад. — Всеки би ги поверил на човек като него.“ Тъкмо излизаше от болницата, когато видя Полковника, който също бързаше към изхода. Повика го, той се обърна, позна го и закрачи обратно с протегнатата ръка.

— Приятелю — каза той. — Надявам се, че мога да ви наричам така, тъй като сме заедно в тази история.

— И „в“ каква точно история сме? — попита Чад. Усещаше опасност.

— Мирабела дошла да търси Верити. Казали ѝ, че си е тръгнала с Шефа. Тя не се върна, нито пък ми се обади. Сега съм на път към вилата. Две патрулни коли ще тръгнат след мен.

— След нас, искате да кажете. И аз идвам. Трябва да вземем хеликоптер, ще стигнем по-бързо.

— По-бързо, но и по-шумно. Нали не искаме да го стреснем?

Полковника видя шока, който се изписа на лицето на лекаря, и добави бързо:

— Да стреснем *някого*, искам да кажа. И Мирабела, и Верити, която току-що излезе от болницата.

— А не е трябвало — допълни мрачно Чад. — Всъщност какво е намислил Шефа?

Полковника вдигна рамене.

— Говорим за човек, който има всичко, което може да се купи с пари и власт. За някои мъже това не е достатъчно. Има неща, които не

могат да купят. Изпитват нужда да упражняват силата си, да се перчат с нея, да получат от жените „уважение“, каквото смятат за свое право. Искат най-голямата власт, докторе.

Нямаше нужда Чад да пита какво има предвид. Най-големите от всички съществуващи неща бяха животът и смъртта. Той беше лекар — доктор, както предпочиташе да се определя. Работата му беше да спасява живота на човека. Но в този момент искаше да види един човек мъртъв.

* * *

Откакто жена му прекара последните часове от живота си в една болница, Полковника изпитваше неприязън към тях. Нещо повече — почти фобия. Завесите, които закриваха леглата от посетителите; постоянното бръмчене на животоподдържащите машини, скърцането на гумените подметки на забързаните медицински сестри, чистата нервна енергия, която се излъчваше от такива места. Затова никак не се радваше, че се наложи да дойде, за да разпита сервитьора с превързаната глава и изпълнените със страх очи, вперени в него, само с разрез на мястото на устата и стоманен лист на мястото, където преди се намираше мозъкът му. Ако изобщо някога е имал мозък, в което Полковника се съмняваше.

Действията на престъпници като сервитьора не се мотивираха от силата на мозъка, от нормалната логика и разсъждения. Те бяха прости и обосновани единствено от потребност, от алчност или от импулс. Тези три неща заедно бяха тласнали сервитьора към гибелта му — почти — и към затвора — със сигурност. Но това, което искаше от него сега Полковника, бе едно съвсем просто изявление. Признание, така да се каже. Искаше да му каже кой го е купил. Кой му е платил. И колко. Опитът на Полковника му подсказваше, че не е нужно много, за да се купи човек като сервитьора. Безотчетни пари, без данъчна декларация, прехвърлени в чужбина колкото се може по-бързо. Само че този път не се получи.

Сервитьорът не каза нищо. Очите му гледаха безизразно. Дори не си направи труда да поклати глава, за да покаже, че не знае. Само стисна устни и млъкна.

Полковника не го обвиняваше — възнаграждението за уличаването на Шефа щеше да бъде сурово и анонимно. Сервитьорът просто щеше да изчезне.

Разбира се, тази възможност все още съществуваше, но Полковника разбра, че това вече няма значение. Вдигна рамене. Това, което имаше значение, беше какво ще му каже Мирабела. И Верити. След като я измъкнеше от бункера.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Изпитах странно, почти мистично усещане, когато ме вдигнаха над сцената на пищно украсен златен трон, като принцеса, каквато като дете толкова често си представях, че съм. Децата имат такива мечти, такива приказни фантазии. В сърцето си знаят, че не са истински, но в този миг ги преживяват така, сякаш са. Понякога любящите родители го наричат „богато въображение“. Казват: „О, тя постоянно си измисля някакви игри, съчинява си разни неща, нали разбирате?“. Мен ме наричаха „надарена с богата фантазия“.

Сега обаче главата ми бучеше, препълнена със странни мисли, спомени, желаниа... и как ми се искаше да бях някъде другаде, където и да било, вместо да играя ролята на принцеса за Шефа. И, мили боже, възможно ли бе жената с него да е Мирабела?

Светлината на прожекторите ме заслепяваше, но знаех, че е тя, разбрах го по червената ѝ коса, макар че не можах да различа лицето ѝ. Видях обаче, че държи чаша с вино. Това навярно означаваше, че е обикновено събиране, че всичко е наред и това, което ми се случва, е шега, някакъв номер. Не чух обаче никакъв смях.

А после светлините угаснаха. Остана само един лъч, насочен към мен на моя трон, както и към предметите от двете ми страни, които не можех да видя, защото не можех да помръдна главата си. Сякаш бе стегната в някаква яка. Опитах се да размърдам врата си, но беше невъзможно.

— Мирабела, помогни ми! — извиках, или поне ми се стори, че проговорих, но от устата ми като че ли не излязоха никакви думи. Можех само да я гледам. Тя ме бе спасила веднъж във влака и за втори път, когато колата падна в каньона. Имах ужасното чувство, че късметът ми е изневерил, защото мъжът, който седеше до нея, беше Шефа.

— Е, добре — казваше Шефа с приятелски тон и потъркваше ръце в очакване. — Мисля, че трябва да пийнете още малко монтраше,

Мирабела, докато гледате представлението ми.

* * *

МИРАБЕЛА

Попаднала съм в някакъв кошмар. В история на ужаса, в някакво театрално събитие с истински участници, на живо. В стомаха ми се образува ледена топка и разбирам, че краят на това изпълнение може да бъде единствено трагичен. Усещам погледа на Шефа, докато се вирам в монтажа му, в малкото му „представление“. В безизразното лице на Верити и златния нимб около главата ѝ. Русата ѝ коса е дръпната назад толкова силно, та съм сигурна, че я боли, но пък навярно боли и от нимба, и от широката златна яка — полудъги от метал, който сигурно също е скъпоценен. Шефа не би пестил пари за представлението си. Златото положително е истинско, както и големите смарагди на ушите ѝ и на тънките ѝ пръсти. Всъщност Верити е толкова измършавяла, че не знаех как се задържат тези пръстени. Ноктите на ръцете и краката ѝ бяха лакирани в тъмночервено.

А после златната завеса, която се бе разделила, за да разкрие Верити, се плъзна още по-настрани. Там, заковани на черната стена до нея, видях препарираните глави на две магарета, обкръжени от златни нимбове.

— Виждате ли колко истинско изглежда? — Шефа си припомняше за двете магарета, които обичаше толкова много като дете и които накрая уби, а после ги продаде уж като месо от елен. Той се облегна назад в големия си стол, потри ръце в очакване на допълнителното удоволствие, което предстоеше.

Аз обаче вече бях скочила на крака. Кристалната чаша се разби на пода и виното се разплиска навсякъде, червено като кръв. Той ме сграбчи, но аз го отблъснах със сила, каквато не знаех, че притежавам. Видях, че очите на Верити са приковани в мен. Устните ѝ се движеха, но тя не казваше нищо. Видях обаче как пръстите на краката ѝ се свиват. Тънките ѝ пръсти сграбчиха облегалките на трона и тя се помъчи да се изправи.

Хвърлих се към тази малка сцена, взех двете стъпала с един скок като бегачка с препятствия. Като ученичка наистина бях такава. Страхът ми вдъхна странна сила — енергия, която не знаех, че все още притежавам. Ужасът да зърна Верити там, с препарираните магарешки глави от двете ѝ страни, мисълта, че Шефа е предвидил и за нея същата съдба... Той искаше да допълни колекцията си с млада блондинка. Щеше да я сложи в центъра. И тя, и магаретата щяха да носят нимбовете си, а може би дори смарагдите. Точно така някои много богати хора плащаха, за да им откраднат редки картини, творби на Леонардо или на Рафаел, от стените на музеите, за да ги приберат в свои тайни „музеи“ — места, в които не можеше да проникне никой друг, освен тях. Там отиваха те, за да се наслаждават насаме на тази открадната красота.

Знаех, че за Шефа това място ще бъде бункерът му и че участието на Верити е да бъде изложена тук — неговият най-голям трофей, закован на тази стена — и не знаех дали ще успея да я спася. Нито пък какво ще се случи с мен. Докато тичах към нея, чух смеха на Шефа.

— Мирабела.

Гласът ѝ бе едва чул шепот. Очите ѝ бяха сухи и втрещени напред, сякаш не можеше да заплаче. Но в тях видях страх и стиснах ръката ѝ в своята. Сапфирът заблестя на силната светлина и аз си помислих, че в този момент двете с Верити носим върху себе си малко състояние. И бяхме готови да се откажем от него, до последната монета, за да се освободим.

Адреналинът, който ми бе вдъхнал сила, се оттече. Коленете ми изведнъж се подкосиха. Свлякох се на пода и отпуснах глава върху голите стъпала на Верити. Бяха толкова студени, че се уплаших да не се е случило най-страшното, но после усетих пулс — бавен, равномерен.

А после тя промълви толкова тихо, че устните ѝ почти не се раздвижиха:

— Благодаря.

Чух как Шефа се приближава към нас, чух стабилните му крачки. Той беше великан в света на бизнеса, великан и във физическо отношение. Можеше да ни смаже само с един удар на юмрука си и бях сигурна, че в миналото го е правил.

— Хубаво, хубаво, двете ми момичета заедно! Колко прекрасно! Ще ви кажа какво предлагам да направим най-напред, преди... — Той направи кратка пауза и тихо се засмя, сякаш чуваше хубава шега. — ... преди „всичко останало“. Мисля, че трябва да пием чай. Специално го поръчах. След този инцидент с виното смятам, че едно добро английско момиче като Верити има нужда от чаша хубав горещ чай. Нали така казват винаги британците, когато има война и бомбите летят около тях? „Защо не изпием по чаша хубав чай?“

Отново се засмя на собствената си шега, а после много нежно пое ръката на Верити в едрата си длан. Обърна се към мен, както все още бях на пода в краката ѝ:

— Елате, скъпа моя, да го обсъдим. А после ще ви кажа какви планове имам за вас.

Така се развиха нещата — тримата седнахме най-възпитано около маса, застлана с бяла ленена покривка, със сребърни чайничета и чаши от лиможки порцелан, чинии със сладки и английски пастички с мармалад. Разбърквахме захарта със сребърни лъжички и се страхувахме да отпием от този чай, защото не знаехме какво има вътре. И в този момент вратата се отвори с трясък. Към нас се втурнаха Чад, Полковника и отряд униформени ченгета.

— Верити, подкрепленията пристигнаха! — промълвих.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Шефа не изчака приближаването на подкрепленията. Той имаше не само свой вход към бункера, сега отворен със сила от Чад и ченгетата, но също така и свой таен изход, зад ламперията с окачена картина на Матис, която харесваше особено много. Фанатичен почитател на електрониката, той го бе поръчал така, че да се отваря с натискане с пръст. Зад него се разкри стръмно дървено стълбище, което сякаш не водеше никъде другаде, освен в мрака. Той сам беше проектирал това стълбище, беше го използвал много пъти, за да се измъква тайно, понякога от дреболии като нежелани гости или обществени ангажименти. Но това бягство беше сериозно и той знаеше, че ще е завинаги.

Докосването на друг бутон разкри малка квадратна стая в подножието на стълбището. Нямаше никакви мебели — само куп картини, облепени на стената. Той се спря за миг, погледна ги, избра една, отново я погледна, пъкна я под мишница и тръгна към вратата. Зад нея имаше дървена пътека, водеща към каменен вълнолом и към морето.

Ривата му стоеше на котва на вълнолома. Той изтича по железната стълба и скочи вътре. Тя се люшна и той едва не падна във водата, но не пусна картината. Възвърна си равновесието и зае мястото си зад руля. Както винаги, той беше капитанът, но сега нямаше капитанска шапка, която да оповестява положението му. И нямаше кой да го забележи, да му се възхити. Беше съвсем сам.

Мощните двигатели изреваха, щом ги докосна, и ревът им продължи достатъчно дълго, за да привлекат вниманието. Той погледна към часовника. Предположи, че има петнайсет, може би двацет минути преднина, преди преследвачите му да осъзнаят, че това е най-логичното място, откъдето ще избяга.

Беше добре подготвен. Човек като него трябваше да е готов за всичко. Научи този урок като млад и никога не го забрави. В един куфар под задната седалка имаше достатъчно дрехи за една-две

седмици и дори два чифта обувки от „Джон Лобс“. Не можеше без тях и не виждаше причина да се мъчи.

Когато се беше отдалечил на около една миля от брега, той спря яхтата и се загледа в къщата си. Вила „Мара“ беше осветена като за парти. Почти можеше да чуе развълнувания лай на полицейските кучета. Определено можеше да види фенерите в ръцете на ченгетата, може би дори на това копеле Чад Прескот. Или още по-лошо, на шибания Полковник. Сякаш му бяха съперници.

Остана дълго време така, загледан в миналото си. Не беше лесно да се откаже от всичко — от престижа, от общественото положение, от признанието. От жените. От властта. От всичко, за което бе работил. Мразеше натрапниците с неистова, почти физическа сила. Отне му само минута — точно шейсет секунди — за да нагласи батерията, която щеше да включи таймера за вдигане на миналото му и всички, свързани с него, във въздуха. Нямахше да остане никой, който да го търси, никаква жена, която да се пита къде е, никакви стени с творби на Матис и Пикасо. Единствената важна картина бе на яхтата с него — пейзажът на Търнър, старателно увит в предпазна опаковка, устойчива на всякакво време, точно така, както се бе озовала в ръцете на Железния Матюс преди много години. Шефа, разбира се, не го знаеше.

Ривата забръмча едва чуто покрай брега, устремена към заливче, което Шефа познаваше добре и го беше направил свое. Не включи никакви светлини, дори червените и зелените маркери за десния и левия борд. Не виждаше никакви други кораби, никакви светлини, освен тези по брега, от къщи или от малки крайбрежни градчета и селца. Когато приборите показаха, че почти е пристигнал, изключи двигателите.

Ривата се полюшна на прилива. Наоколо цареше абсолютна тишина. В мрака небето сякаш се сниши над него и разпръсна фина мъгла, която веднага покри всичко. Като пазеше равновесие, Шефа съблече дрехите си, остана за секунда гол, а после ги хвърли в морето. Видя как изчезват, завлечени под водата. Старото му „аз“ току-що бе умряло. Новото започваше да живее.

Половин час по-късно един леко изгърбен мъж с дълга сива коса, очила без рамка, износена панамена шапка с кафява лента, скъпа синя риза с къс ръкав, жълто-кафяви панталони и обувки от „Джон Лобс“ хвърли котва край един малък рибарски кей. Зад кея имаше асфалтова

писта, добре позната на контрабандистите на наркотици, които долитаха незабелязано от различни точки на Южна Америка. В голяма, подобна на хамбар сграда имаше няколко малки, но мощни самолета. Повечето можеха да летят дълго без презареждане. Например до Колумбия, където Шефа имаше имоти. Под друго име, разбира се. С друга самоличност.

Новото му „аз“ грабна куфара и се качи в скъпия самолет със седалки, тапицирани в бежова кожа, и най-съвременно оборудване. Седна на мястото на пилота и провери куфарчето с документите си: паспорт с чуждо име, нашарен с печати от най-различни градове по цял свят, и снимка на мъжа, в когото се бе превърнал. Паспортът му не биваше да е чисто нов, макар че не очакваше да се сблъска с имиграционни чиновници, не и там, където щеше да кацне, при това незабелязано. Все пак навикът да бъде подготвен за всичко се бе превърнал в неразделна част от живота му. За всякакви неочаквани случаи.

Пилотираше самолети от двайсетгодишен. Обучи го един руски пилот, който караше допотопен витлов самолет до различни туристически дестинации в Крим и обратно. След това, когато започна да се издига в живота, нае професионалист да го научи отново на всичко и оттогава винаги сам пилотираше самолета си. „Добро решение“ — каза си той сега, когато го очакваше такава дълго пътуване.

Не попълни план за полет. Мина над френския бряг незабелязано, а после се понесе високо над облаците, далеч от обичайния маршрут на пътническите самолети, далеч от света, който го познаваше като Шефа.

Докато оставяше всичко това зад гърба си, се усмихна, макар че съжеляваше, задето не успя да направи Мирабела своя. Е, винаги имаше време да поправи тази грешка. Може би по-късно. В някой друг живот.

Тогава си спомни за картината — пейзажа на Търнър, причината за всичките му неприятности. Забрави го в лодката. Копнееше за тази картина, желаше я с отчаяна страст. И загуби всичко заради нея.

Усмивката му се стопи. А после двигателите забуксуваха. Самолетът се затресе и крилата му започнаха да се поклащат.

Той нададе стон. „Няма нищо — каза си. — Нищо, което да не мога да уредя. Винаги мога.“

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ВЕРИТИ

Аз съм истинско чудо, или поне така ми казва Мирабела. Определено не се чувствам като чудо. Нищо толкова велико. Чувствам се жива. Ако някой се беше запътил към отвъдния свят, какъвто и да е той, това бях аз. Спасих се от тази участ благодарение на Чад, на Полковника, когото сега вече наричам „моя Полковник“, и, разбира се, на твърдата решимост на приятелката ми Мирабела да ме спаси. Както и на инстинктите на Чад и на Полковника за „Супермен“. За Шефа. Полковника каза, че дори полицейските кучета, немските овчарки, били настръхнали, душели и ръмжали, докато го търсели. Доброто куче усеща лошия човек, каза ми моят Полковник. Знаех, че е прав.

Докато бях там, в онази ужасна стая, с магарешките глави, заковани на стената до мен, и ослепителната светлина, насочена в лицето ми, прекалено слаба, за да мога да протестирам или дори да изкрещя, си мислех, че няма начин да избягам. Чаках онзи прилив на сила, изблика на енергия, който щеше да ме накара да скоча от високия си трон, чаках да открия „себе си“ насред разрушението, в което ме бяха тласнали, но накрая се наложи да ме спасят приятелите ми.

— Как мога да ти се отблагодаря? — обърнах се към Мирабела по-късно, когато всичко беше свършено и Шефа бе избягал.

— Да ми благодариш! — промълви тя удивена. — Ако не ме беше срещнала в онзи влак за Ница, никога нямаше да преживееш всичко това. Нямаше да страдаш... — и избухна в плач. Моята Мирабела. Смелата жена, която никога не плачеше, освен на сватби, както ми каза, когато ѝ подадох кърпичките. А дори и тогава плачеше само защото това не беше нейната сватба.

Съдбата може да обсипва Мирабела с какви ли не стрели, но тя не трепва, измисля как да се спаси, спасява те от ада, който те очаква, ако не успее. Това е човек, когото с право можеш да наречеш приятел.

Сега седя тук, на терасата на вила „Романтика“, която не очаквах да видя никога повече, и неохотно опитвам последната измислица на

Мирабела. Вермут с касис, така го нарича. На цвят е червеникав, с ледени кубчета, а вкусът му леко ми напомня на лакочистител, но съм прекалено възпитана, затова ѝ благодаря и покорно отпивам. Мисля си, че може би е сбъркала пропорциите или е използвала грешния алкохол. Е, не може да я бива във всичко. Май ще ѝ кажа за в бъдеще да се придържа към шампанското.

Не съм сигурна, че някога ще успея да оставя зад гърба си странните събития, които се разиграха във вила „Мара“. Чад ми казва, че ще ми останат емоционални белези, а той е лекар и би трябвало да знае. Оперирал е деца, които са загубили половината от лицата си, възстановявал ги е по най-добрия възможен начин и ми казва, че след известно време те отново се усмихват, говорят, смеят се и се държат като най-обикновени деца. Травмата е не само външна, но и вътрешна. Да вземем за пример ръцете на Мирабела, които тя най-после остави открити. Повече няма да носи ръкавици. Няма да крие белезите. Но това е нейната история и трябва да ви я разкаже сама.

Моята е съвсем проста. Дойдох тук, във вилата, в опит да избягам от съсипания си живот. Не знаех какво искам, вярвах, че съм загубила всичко, което има значение — съпруга си, дома си, малкото си спестявания, самата себе си. Мирабела ме хвана за ръката, измъкна ме от пропастта, в която бях паднала, спаси ми живота при катастрофата, спаси ме отново и отново. Последния път от Шефа. Един наистина зъл човек.

Отново и отново си задавам въпроса как съм могла да си въобразя, че се влюбвам в него. Напомням си, че беше привлекателен, с онази привлекателност на енергичен, важен, богат човек. Спомням си тръпката, която изпитах, когато се облегнах на ръката му и се превърнах в жена, с която трябва да се съобразяват. Никой не можеше да ми обърне гръб или да ми откаже нещо. Сега всичко свърши, светът узна истината и репутацията на Шефа рухна, а целият му таен живот излезе наяве, а междувременно моята история се превърна в медиен скандал, който едва преживях. Благодарна съм, че вече не идват телевизионни журналисти с камери, че преследвачите на знаменитости спряха да ми тикат в лицето мобилните си телефони. Отново се слях с тълпата и точно това искам.

Всъщност не, не е съвсем вярно. Седя тук, на терасата на вила „Романтика“, отпивам от ужасната смес на Мирабела и очаквам

идването точно на това, което искам. Или по-скоро на този, когото искам. Изпитвам нужда да го видя как крачи към мен, както обикновено стиснал фуражката си в ръка, с безупречна униформа, еполети с блеснали златни звезди и очи, заблестели с онзи пламък, който означава „любов“. Всеки, който го е виждал, ще разбере какво имам предвид. Той може да озари и най-обикновеното лице, а когато просветне в очите на някой мъж, е неустоим.

Нося обикновена памучна пола, която се разширява под тънкия ми кръст, завързана с черна лента с красива фльонга. Никога не съм си помисляла, че съм момиче за „фльонги“, но Мирабела ми съобщи, че съм. Точно тя ми помогна да избира този тоалет при едно неотдавнашно пътуване до Кан, за да отидем на пазар — наложи се, защото отслабнах твърде много и старите ми дрехи са ми широки.

Но съм млада, отново съм здрава и се чувствам по-силна от всякога. Онова уплашено момиче, което избяга от „неверния“ съпруг и ужасния си брак, вече не съществува. Скоро ще се преместя при моя красив Полковник. Веднага щом стана свободна жена, ще се оженим и ще стана мащеха на две прекрасни момиченца, които жадуват за майка също толкова, колкото аз да стана майка.

Ако някой някога е имал нужда от щастлив край, то това съм аз. (Или пък беше „мен“?)

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

чад

Ето че отново съм на летището в Ница и чакам полет за Париж — естествено, забавен — а после летя за Рио де Жанейро, където ще пренощувам. Ще остана точно толкова дълго, колкото да попия зашеметяващата му красота. Летенето е чудо само по себе си, летенето над този безкрайно зелен океан, тези плажове с увенчани в бяло вълни, тези два еднакви планински върха и, разбира се, най-зрелищното място — хълмът Корковадо, на който статуята на Исус Христос е разперила широко ръце за „добре дошъл“. Ще вечерям там в някое малко заведение с бели плочки, в което ще ти поднесат най-добрата фейжоада — черен боб със свинско, други сочни мръвки и някои съставки, които може би е по-добре да не се споменават. Навярно това ще бъде основната част от диетата ми през следващите няколко месеца. По течението на Амазонка, където отивам, няма супермаркети, няма магазинчета, кафенета и местни бистра, където чаша червено вино и един пресен омлет могат да ти оправят деня. И, разбира се, няма мобилен обхват. За това съжалявам най-много.

Само за няколко седмици се влюбих. Свикнах с нежния глас на Мирабела, с присъствието ѝ в живота ми, с това сутрин да отворя очи и да видя червената ѝ коса, разпиляна до мен на възглавницата, спящото ѝ лице, толкова спокойно, сякаш всички травми и опасности от последните седмици най-накрая бяха напуснали съзнанието ѝ. Свикнах да мисля за вила „Романтика“ като за „дом“ — мястото, което винаги ще си спомням с копнеж и на което винаги ще се връщам. Вече не става въпрос само за „моята земя“ и за „земята на Мирабела“ — двете са също толкова неразривно свързани, колкото ние двамата.

Как можа да се случи? Питал съм се стотици пъти. Ето ме мен, лекарят, който работи по цял свят, доволен от усърдната си работа, от тихите моменти сам във вилата на бреговете на Южна Франция, където във всяко кафене предлагат омлет, а виното се лее от гарафи, поставяни автоматично на масите заедно с кошничка хляб, хубаво

нормандско масло и малката купичка зехтин, произвеждан във фабриката съвсем наблизно. Всичко това ще ми липсва, но освен това за пръв път ще ми липсва и една жена.

Не която и да е жена. А Мирабела Матюс, авторката на детективски романи от типа, който чета с голямо удоволствие в малкото свободни часове, които успявам да изтръгна от всевластната си работа. Мирабела Матюс, смелата жена, която се изправи пред смъртна опасност, нападна мъж, който бе толкова могъщ, умен и безкрайно зъл, че можеше да я окачи на стената редом с магарешките глави и Верити, която едва не се присъедини към тях.

Но сега, докато чакам закъснелия си полет, приятният млад човек зад бара ми предложи чаша шампанско. Отказах. Не бях в настроение за шампанско. За празнуване. Току-що напуснах жената, която обичам. И така и не й казах, че я обичам.

Изпих една бира, без да преставам да се вирам мрачно пред себе си. Не чувах обичайното бърбрене, клюките, повикванията за полетите. Не ме интересуваше нищо друго, освен моите собствени мисли. И тези мисли се въртяха само около едно — около жената, която бях напуснал.

Поръчах втора бира, макар да знаех, че не бива. Пиенето не лекува разбито сърце. Не че моето беше разбито. Още не. Макар че щеше да се случи, ако се кача на този самолет и се отдалеча на хиляди километри от мястото, на което точно сега трябваше да бъда.

Отказах се от полета, грабнах старата си туристическа чанта и се отправих към опашката за таксита. Както обикновено, беше безкрайна. Освен това започваше да вали — онзи дъжд, който се просмуква в дрехите без дори да забележиш, и се усещаш едва когато е станало прекалено късно.

Стоях там в стария си анорак, стиснал изтърканата си чанта. Мократа коса бе полепнала по челото ми и аз се мръщех на света, който за пръв път не исках да напусна, без да обръщам внимание на клаксоните, на спиращите автобуси, на хората, които се мръщеа, наредени на опашката. А после чух гласа ѝ.

— Влизай вътре! — изкрещя тя и отвори със замах вратата на малката количка, която караше напоследък. Предполагах, че все пак е за предпочитане пред голямото синьо мазерати, с което бе полетяла в каньона.

Влязох, затръшнах вратата и Мирабела потегли, без да обръща внимание на заплахите и освиркванията, с които я обсипаха.

Погледнах към нея. Тя се усмихваше широко. Червената ѝ коса стърчеше във всички посоки, сякаш пращеше от електричество. Къдриците ѝ бяха влажни от дъжда и тя изглеждаше уязвима въпреки наперената си усмивка.

Стрелна ме с поглед.

— Нали не си си мислил, че ще те оставя да се измъкнеш толкова лесно? — попита.

— Надявах се, че няма — отговорих.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

МИРАБЕЛА

По-късно, в стаята ми, Чад положи голите ми ръце върху своите. Огледа съсухрената кожа, която без ръкавиците придърпваше пръстите ми надолу и ги караше да се забиват в дланите. Ноктите ми бяха съвършени, но пръстите ми наподобяваха птичи нокти. Отново изпитах срам и се заплаках.

Погледът му бе изпълнен със съчувствие.

— Разкажи ми — поиска той.

През всичките тези години след злополуката никога не бях говорила с никого за нея, дори с психиатъра, който ме увери, че ще се почувствам по-добре — „излекувана“, предполагам, ако облекча душата си.

Не го направих нито тогава, нито по-късно, но сега не исках между мен и любимия ми да има тайни. Той трябваше да знае какво се е случило.

— Бях дванайсетгодишна — подхванах аз. — Бях отишла заедно с майка ми във фермата на една приятелка. Играехме си в плевнята, както правят децата — криехме се зад балите със сено, прибрани за кравите за зимата. Имаха само няколко крави — всъщност три, но ги гледаха като деца, четкаха ги, докато козината им заблести, чистеха изпражненията им, сякаш бяха чистокръвни състезателни коне. Бяха толкова красиви с тези влажни кафяви очи и дълги прави мигли! Аз бях градско момиче, не разбирах нищо от ферми и машини. За мен всичко беше игра. Качих се на мертеците — нали знаеш онези големи греди, които ги има в плевните, и от тях излизат всички други. Е, една от гредите стърчеше точно над скривалището ми.

Млъкнах. Не исках да си спомням, но трябваше да кажа на Чад.

— В края ѝ имаше кръгла метална машина. Изглеждаше ръждясала. Вероятно не я бяха използвали от години. Затова, разбира се, каквато си бях луда глава, трябваше да я опитам. Помислих си, че просто ще се хвана за въжето и ще се люшна над всички деца долу,

като бутам машината пред себе си с една ръка. Е, точно това направих. Въжето беше старо. Машината също. Всичко рухна и аз паднах долу. По някаква причина стисках ръждясалата машина — сигурно съм се опитвала да я опазя. Паднах върху една крава. Това навярно ми спаси живота, но уби кравата. Счупих ѝ врата. Аз обезумях. Бях убила едно беззащитно животно. „Не се тревожи — казваха ми хората. — Слава богу, че всички са добре. Това е само крава. А и погледни какво направи тя с ръката ти!“ Разбира се, кравата не беше направила нищо, само аз си бях виновна. И да, колкото и глупаво да изглежда, това ми остави вътрешен белег. Обичам животните, прибирам улични котки и кучета, помагам в местния приют за животни, правя за тях всичко, което мога...

— За да изкупиш греха си за кравата — обади се Чад.

— Боже господи, можеш ли да повярваш колко е абсурдно? Минаха толкова години, а аз още не мога да си простя. За арогантността и глупостта.

— Това ли е всичко?

Виждах, че не ми вярва. Трябваше да продължа:

— Освен това паднах върху приятелката си. Тя падна от балата. Помислих, че е умряла. Изкрещях на другите да доведат помощ. Тя не умря, но си счупи и двата крака и мина повече от година, преди да проходи. По-късно бях шаферка на сватбата ѝ. Още куцаше. „Виждаш ли? Вървя сама!“, каза ми с широка любяща усмивка. Тогава разбрах какво означава прошката.

— А сега е време сама да си простиш — каза Чад. — Хората правят грешки. Всички ги допускаме. Понякога ми се струва, че съм можел да направя повече за моите клетки деца там, в дивата пустош, че е трябвало да направя повече, че не трябваше да се връщам тук и да ги изоставя. А после си спомням кой съм. Правя това, което мога. Всичко, което е по силите ми. Трябва да живея своя живот в своя свят. Както и ти, моя прекрасна клетка Мирабела. Можеш ли да оставиш всичко това в миналото и да продължиш напред? С мен?

Това беше най-прекрасният въпрос, който би могъл да ми зададе един мъж. С изключение на „Ще се омъжиш ли за мен?“ разбира се. Но по-късно ми зададе и него.

И — каква изненада! — канарчето запя.

ЕПИЛОГ

Когато си мисля за Джеруша, си спомням тъжната ѝ история, но също така и радостните мигове, които е преживяла, за успеха и щастието, които е постигнала, докато внезапно не ги е загубила.

Обичам да си я представям като хубава, усмихната млада жена, благодарна за любовта, която е получила, и щастлива, че може да ѝ отвърне. Тя е била истинска звезда на небосклона на живота.

Сега двамата с Чад се радваме на красивия дом, който Джеруша е построила с такава надежда и грижа. Мислим си за нея, когато чуваме ехо на глас от плажа или когато зимните вълни се разбиват с оглушителен грохот в скалите нощем, или когато усетим лекия аромат, който все още понякога се разнася във вилата. Спомняме си за нея и ѝ благодарим. Тя ще остане завинаги не само в сърцата ни, но и в начина на живот, за чието изграждане е спомогнала — живот за онези, които са дошли след нея.

Бихме искали да знаеш, че не е било напразно, Джеруша.

Издание:

Автор: Елизабет Адлър

Заглавие: Чаровниците

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „Плеяда“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Симолини'94

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-374-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6649>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.